

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

VOW OF
OBSESSION

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

View of Obsession

Çevremde süzülüyor, tatlı ve masum, alıştığım hayata hiç benzemiyor. Onu izlemekten, takip etmekten, uzaktan sevmekten kendimi alamıyorum. Sevmemem gerektiğini bilsem bile.

Ama onu güvende tutmak için, istese de istemese de onu karım yapacağım. Evliliğimiz görücü usulü olabilir ama parmağındaki yüzüğüm onu bu tehlikeli hayattan koruyacak.

Yolumu zaten biliyorum ve bu karanlık bir yol. Devralacağım aile saltanatı her zaman tehlikeli olacak. Ama Tova'ya yaklaştıkça, onun beni saran karanlığın tek ışığı olduğunu daha iyi anlıyorum.

Onu izlemek ilk planım olabilirdi ama artık onu sevdiğim için yaşıyorum. Tek bir şey var, ailem için hayatımı veririm ama onunkini vermeyeceğim.

Bu, Yeni Bir Saltanat Serisi'nin ilk kitabıdır. Aldatma yok, OW draması yok ve HEA her zaman garantidir! Her biri bağımsız olacak

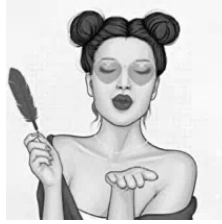

A NEW REIGN

Saplantı Yemini

YENİ BİR SALTANAT SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

LUCY DARLING

Telif hakkı © 2025 by Lucy Darling Tüm

hakları saklıdır.

Bu kopya yalnızca bu e-kitabın orijinal alıcısı için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, Lucy Darling'in yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir

*"Bir diva olun, bir patron olun, olmak istediğiniz her şey
olun, ama bunu yaparken ikonik olun."
Mariah Carey*

Contents

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33 Sonsöz
Bölüm 1 Benimle
bağlantı kurun!
Ayrıca Lucy Darling tarafından

Chapter One

TOVA

"Marks," diye alçak bir fısıltıyla uyarıyorum. *Ölme, ölme,* kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum.

"Çatladım ama başaracağım." Saçmalık. Buna inandığımdan emin değilim ama çenemi kapalı tutuyorum. Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. "Ben içeri giriyorum." Bunun berbat bir fikir olduğunu söylememek için yanağımın içini ısıırıyorum çünkü ben ne bilirim ki? Ben ölüyüm!

"İyileş!" Tekrar uyarıyorum.

"Bu sefer değil, orospu çocuğu." İki hızlı atış hedefi vurmadan önce Marks'ın sesi neşeyle doluyor. Ceset yere düştü. "Ben büyük bir klipçiyim!" Marks bağılıyor ve kulaklığımı bir saniyeliğine kulağımdan çekmeme neden oluyor. "Defol git." Marks şeytani bir kahkaha atıyor, ben de küçük bir kahkaha atıyorum. "L'ni al."

Sanırım Marks oyun oynamaktan çok boş konuşmayı seviyor. Oyunun büyük bir hayranı değilim, ama beni her zaman onunla oynamaya ikna ediyor. Beni taşıyor. Ondan neden şüphe ettiğimi bilmiyorum. Kız öldürücü bir atıcı, Marks lakabı da buradan geliyor. Hedefini asla ıskalamaz.

Kısmen açılmadan birkaç saniye önce kapım çalınıyor, babam kafasını içeri uzatıyor. Kulaklığımı çıkarıyorum.

"Annen ve ben seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Evet, hemen geliyorum." Başını sallıyor; ağzı gergin bir çizgi oluşturuyor ve bir sorun olduğunu düşünmeme neden oluyor. Kulaklığımı tekrar takıyorum.

"Ailem konuşmak istiyor. Seni sonra ararım?"

PlayStation'ımı kapatırken Marks "Burada olacağım," diye şarkı söylüyor.

Marks ve ben birkaç yıldır arkadaşız. Çevrimiçi bir kitap kulübünde tanıştık. İkimiz de aynı kitapları seviyorduk, bu yüzden birbirimize sürekli kitap öneriyorduk. Arkadaşlığımız oradan filizlendi. Bazen çok zıt olabiliyoruz ama aynı zamanda aynıyız da.

Üzerime bir kazak almadan önce kulaklığımı şifonyerin üzerine yerleştiriyorum. Midemde bir korku oluşuyor çünkü bu normal değil. Annem ya da babam benimle bir şey konuşmak ya da bana bir şey bildirmek istediklerinde odama gelir ve otururlardı. Benden gelip her ikisiyle de konuşmamı istemeleri, bunun normalden daha büyük olduğu anlamına geliyor.

Bu tür konuşmalarımız her zaman Marino ailesiyle bağlantılı gibi görünüyor. Ailem benimle ilk kez bu kadar ciddi bir konuşma yaptığında lisedeydim. O zaman taşınacağımızı öğrenmiştim. Sanırım bu da o büyüklükte bir şey.

Kimse lisenin ortasında taşınacağını duymak istemez ama beklediğimden daha iyi oldu. Küçük dairemizden Marino arazisindeki şirin bir eve taşındık, ancak herkes burayı "çiftlik" olarak adlandırıyor. Etrafımızdaki araziden dolayı çiftlik havası var ama şehirden de çok uzakta değiliz.

Çiftlikte bir avuç küçük ev, birkaç ahır ve baraka var. Bir de büyük olan ana ev var. Marino ailesi kasabaya geldiklerinde burada kalıyor. Bay ve Bayan Marino eskiden burada daha sık kalırlarmış ama son birkaç yıldır daha çok seyahat ediyorlar ve Avrupa'da çok zaman geçiriyorlar.

Dört yetişkin çocukları var. Üçü erkek, diğeri de benim yaşlarımda bir kız, ama o da hiç

Pek ortalıkta görünmez; çoğunlukla okuldadır. Burada en sık bulunanlar üç kardeş. Savaş onların en büyüğü.

Sorumluluk onda, yavaş yavaş babasının yerini alıyor. En azından benim aldığım izlenim bu ve söz konusu onlar olduğunda alabileceğiniz tek şey izlenimlerdir çünkü sormamanız gerekir. Hatta dikkat bile etmemelisiniz. Marinolar söz konusu olduğunda buradaki slogan *kendi işine bak*. Bu bana ailem tarafından en başından beri aşılarmıştı.

Marino ailesinin kanunlara göre yaşamadığını anlamam uzun sürmedi. Bu da babamın da öyle olmaması gerektiği anlamına geliyor. Ne de olsa onlar için çalışıyor. Çiftlikte yaşamaya başladığımızdan beri hayatlarımız dramatik bir şekilde değişti. Çoğunlukla iyi yönde. Artık yokluk çekmiyoruz ve her kuruşun hesabını yapmıyoruz.

Oturma odasına girdiğimde annem ve babam kanepede oturuyorlardı, annem babama fısıldayarak bağıırıyordu. Beni görünce susuyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. Bu kötü bir şey olmalı. Onları kavga ederken pek sık görmüyorum.

Sanırım bu geçen gün yapmak istediğim seyahatle ilgili değil.

Marks'ı ziyaret etmek istiyorum. Burayı ziyaret edip edemeyeceğini sormamın imkanı yok. Çiftliğe girmek için herkes kapıdan geçmek zorunda. Burası bir kale. Diyelim ki Marinolar yabancıların gelip gitmesinden hoşlanmıyor. "Neler oluyor?" Asi buklelerimden birini

Yüzüm.

Annem ayağa kalkıp yanıma geliyor. Annemle dış görünüş konusunda tek ortak noktamız ikimizin de kısa boylu olması. Annem sarı, düz, kısa saçlarıyla ufak tefek bir kadın. Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Otursana tatlım." Oh Tanrım. İçimdeki tedirginlik hissi daha da artıyor. Neredeyse sinirden hasta olacağım.

"Biriniz ölüyor mu?!" diye bağırdım. Annemin gözleri yumuşuyor. "Hayır, bugün değil" diye beni rahatlatıyor, ben de gidip oturuyorum koltuğa oturdu.

"Bu benim Marks'ı görmeye gitmemle de ilgili değil, değil mi?" "Hayır tatlım," diyor babam küçük bir iç çekişle. "Bu Savaş hakkında."

"O iyi mi?" Neredeyse yerimden fırlayacaktım ama kendimi tutmayı başardım. War'ı ilk gördüğümde, tam kıçımın üstüne düşmüştüm. Kelimenin tam anlamıyla, kendi aptal ayaklarıma takılıp düşmüştüm.

Gerçek adı Warren ama herkes ona War diyor. Gözden kaçırılması imkansız bir adam. Geniş ve kalın gövdesiyle çoğu insanın üzerinde kolayca yükselir. Benden en az bir adım önde olduğunu biliyorum. Bu pek bir şey ifade etmiyor. Ben ancak 1.80 boyundayım. Ama onda en çok dikkatimi çeken şey çarpıcı mavi gözleri.

Simsiyah saçları, zeytin rengi teni ve ona özel dikilmiş gibi duran simsiyah takım elbiseleriyle öyle bir tezat oluşturuyorlar ki, eminim öyledirler. Bir de dövmeleri var. Onlara ve düğmeli gömleğinin üstünden nasıl dışarı çıktıklarına, boynunu nasıl sardıklarına ve kollarını sıvadığında nasıl göründüklerine daha başlayamam bile. Geri kalanını görmeyi hayal ettiğim çok gece oldu. Parmaklarımı onların üzerinde gezdirmenin nasıl bir şey olacağını. "O iyi," diyor babam ama ses tonu bozuk. O iyi değil mi?

onun iyi olmasını ister misin?

Sanırım Savaş'a olan aşkım ailem tarafından kolayca fark edildi. Henüz ergenlik çağındaydım, bu yüzden kolay okunuyor olmalıydım. Babam bana War'dan uzak durmamı, onunla arkadaş olmaya ya da yakınlaşmaya çalışmamamı söylemişti. Bir de yaşı vardı. Benden en az on yaş büyüktü.

Babamın bana söylediği gibi yapmak zor değildi. Savaş ben ana evdeyken hiç oyalanmadı. Ona selam verdiğimde bile sadece homurdanarak karşılık alırdım. Arada bir bana ters ters bakıyordu ama birkaç kez

Bazen beni izlediğini düşünürdüm. Gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim ama o her zaman mesafesini korudu. Ona delicesine aşık olduğum için bana ilgi gösterdiğini hayal etmiş olma olasılığım çok yüksek.

"Marino ailesine borçluyuz," dedi annem.

"Para gibi mi?" Midemde bir çukur oluşuyor. Ellerimi kucağımda yumruk haline getiriyorum. Birkaç kez ana evden sürüklenen kanlı adamlar görmüştüm. Başımı eğdim ve bu konuda hiç konuşmadım.

"Hayır," diye cevap veriyor babam, annem başını sallıyor.

"Gerçekten üzgünüm, tatlım." Annemin odaya girdiğimde bana verdiği o sıcak gülümseme kayboldu. Bir an önce konuya girmelerini diliyorum. Elllerinde ne haber varsa bana açıklamalarını beklemek işkence gibi.

"Benden böyle bir şey isteneceğini bilmiyordum." Babam acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Babam kendini idare edebilen iri bir adamdır. Ben küçükken barlarda güvenlik görevlisi olarak gece geç saatlere kadar çalıştığını hatırlıyorum.

"Baba," diye bastırıyorum. "Söyle bana. Beni korkutuyorsun."

"Böyle olacağını düşünmemiştim." Annemin omuzları düştü.

"Marinolar onlara olan borcumu tahsil etmeye geldiler," diyor babam sonunda. "Savaş'la evlenmen için seni istediler." Babama bakıyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim. Az önce Savaş'la evlenmem gerektiğini mi söyledi?

"İsteniyor. Gerçekten mi?" Annem sandalyesinden fırladı. "Bunun bir istek olduğundan şüpheliyim, Corbin." Bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"War'la evlenmemi mi istiyorsun?" Hem kendi kendime hem de şaşkınlıkla yüksek sesle soruyorum. Rüya görmediğimden emin olmak için elimi uzatıp kolumu çimdikliyorum. Hayır. Tamamen uyanığım.

"Bunu istiyor muyum? Hayır," diye cevap veriyor babam. Doğru ya, ondan uzak durmam gerekiyordu.

"Diğer kardeşlerden biri olamaz mı?" Annem tekrar babama dönüyor. "Z ya da Ronan." Z ya da Ronan'la evlenmek istemiyorum.

Ronan. Annem de babam da bir an için bana bakıyorlar. İkisinden birini seçmem gerekse Ronan'ı seçerdim.

"Ben sordum." Babamın sesi yenikti. Ellerimi açıyorum, beni ele geçirmek isteyen bir gülümsemeyle savaşıyorum. Bu yüzden perişan haldeler ve ben ayağa fırlayıp Marks'ın oyunda öldürdüğü insanların cesetleri üzerinde yaptığı zafer danslarından birini yapmak istiyorum. Ailem bu durum benim için bir kabusmuş gibi davranıyor, ama benim için bu benim kendi peri masalının gerçeğe dönüşmesi.

"Ne zaman?" Daha sonra değil de daha erken olmasını umarak soruyorum.

Bu delilik. Kendimi görücü usulü evliliklerin var olduğu bir diyara ışınlanmış buldum, yine de o kadar da uzak görünmüyor. Savaş'ın kız kardeşinin bir keresinde, anne babasının evliliğine benzer şekilde, gelecekte görücü usulü bir evlilik yapma olasılığını tartıştığını hatırlıyorum.

Bildiğim dünya bu değildi, ama yine de burada yaşamaya başladığımdan beri tüm dünyam değişti. Sanırım ben de bu dünyanın bir parçasıyım... şimdi, öyle görünüyor ki, her zamankinden daha fazla.

Chapter Two

WARREN

"W Burada ne yapıyorsun?" Kardeşim ofisime girdiğinde bilgisayarımdan başımı kaldırmaya zahmet etmedim. kapıyı bile çalmadan. Bu nedenle sık sık aile evimizin dışındaki ofislerimden birine gidiyorum. Bu şekilde her küçük şeyle uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Ancak işler değişiyor ve artık herkes, özellikle de ebeveynlerimiz hep uzakta. Aile işini babamdan devralma rolüne yavaş yavaş kayıyorum. Ben devraldıkça, babam ve ben daha çok karşı karşıya geliyoruz, her konuda aynı fikirde değiliz. En hafif tabiriyle sarsıcı oldu.

"Babam burada olmamı söyledi." Duraklıyorum, dikkatimi ekrandan ve son sayılardan ya da alacağımız darbeden uzaklaştırıyorum, ama bazı darbeler sonunda bedel ödemeye değer.

"Şimdi mi söyledi?" İlginç. Yaşlı adam neyin peşinde? Babam söz konusu olduğunda asla sıkıcı bir gün olmaz. Her zaman kolunda bir şeyler vardır. Bazen iyi, bazen de o kadar iyi olmayan. Bugünün ne getireceği yazı tura gibi.

"Bir toplantıyla ilgili bir şey." Evet, babamla bir görüşme ayarladım ama bunun bir telefon görüşmesi olmayacağını düşünmeye başladım. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun? Babamla görüşmem gerektiğini söyledi.

burada olmak ve değişim gerçekleşiyor." Kardeşim Ronan omuz silkiyor.

"Sanırım bunu birlikte ğreneceęiz." Bunun tipik bir kontrol olduęunu dūřunmūřtım. Varsaymak hakkında ne derler bilirsiniz.

Son zamanlarda babam her konuda bir şey söylemeden bana esnemem ve sağlam bir zemin oluşturmam için alan açıyor. Birçok konuda hemfikiriz ama her konuda değil. Özellikle de aile şirketimizi götürmek istediğim yeni yn konusunda. Zamanı geldi. İşler değişti ve babam bu değişikliklere uyum sağlama konusunda pek de iyi değil.

"Bu bir e-posta olamaz mı?" Ardından en küçük kardeşim Z ofisime girdi. Lanet olsun, Z'nin de burada olmasını istediğine göre iş ciddi olmalı.

"Sırada Cosima mı var?" Küçük kız kardeşimiz Avrupa'da üniversitede okuyor. Ailemizin son zamanlarda Avrupa'da daha fazla kalmasının bir nedeni de buydu. Ya orada ya da şehirde satın aldıkları dairede kalıyorlardı. Zero ve Ronan'ın da şehirde bir evleri var.

"Bugün değil." Zero masamın önündeki sandalyelerden birine kyor. Ronan ayakta kalıyor.

"Belki de her şeyi tamamen teslim ediyordur. Bu noktada öyle de olabilir." Ronan yle diyor.

Ronan'ın devrالمak gibi bir niyeti yok. İşin tüm giriş ve çıkışlarına dahil olmak istemiyor. O daha çok uygulamacı bir tip.

"Herkes burada," diyor babam ofisime girerken. Ayağa kalktım.

"Annem nerede?" diye sordum. "Meşgul."

"Meşgul m?" Neden bahsettiğini merak ederek soruyorum.

"O konuya geleceğiz." Sandalyeme geri oturuyorum. Babam bara doğru yürüyor ve kendine bir parmak viski dolduruyor. Eminim benim de bir taneye ihtiyaım olacak.

Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Bize neden burada olduğunu ve neler olup bittiğini anlatmasını bekliyoruz.

"Sen devralmak istiyorsun," diye başlıyor babam sonunda, kanepeye oturup bacaklarını uzatıyor.

"Bu yüzden mi buradasın?" Havadan sudan konuşacak ya da işleri uzatacak biri değilim. Bu işin etrafında dolanmaya gerek yok. Şu anda yapabileceğim başka şeyler var.

"Bazı konularda pek anlaşıyoruz."

"Öyle olabilir ama operasyonunu ve işlerini devralmamı istiyorsan, o zaman böyle olacak." Ronan ayaklarının üzerinde kayıyor ve Z'nin daha dik oturduğunu fark etmiyorum.

"İşi devralmanı istediğimi biliyorsun ama bence yasal olma planında birkaç kusur var."

"Asla yasal olamayacağız." Bunu o da biliyor. Hepimiz biliyoruz. Sokaklarda hâlâ düzenin sağlanması gerekiyor. İşler böyle yürüyor. Eğer biz olmazsak, bunu sağlayan başka biri olacak.

"Evet, ama senatörlerle omuz omuzasınız ve sanırım polis şefiyle yemek yediğinizi duydum."

"Beni izleyen biri mi var? Rapor veren?" Kardeşlerimden biri olmadığını kesin olarak teyit edebilirim.

"Bu şehirde neler olduğunu her zaman bilirim."

"Ben gidiyorum-"

"Dinle," diye tersledi babam, sözümü keserek. Benimle bu tonda konuşmaya cesaret edebilecek pek fazla erkek yoktur. Sandalyemde arkama yaslanıyorum. İş söz konusu olduğunda anlaşmazlık yaşıyor olabiliriz ama yine de ona saygı duyuyorum, bu yüzden dediğini yapıyor ve ağzımı kapalı tutuyorum. "İşleri temizlemeye karşı değilim. İşi devraldığım da ben de aynısını yaptım ama kabul edelim, bazı insanlar sırf soyadımız yüzünden yasal işlerini bizimle yapmak istemeyecektir."

"Biliyorum," diye katılıyorum.

En büyük caddelerimizden biri rıhtımlar. Şehirde devlete ait olanlardan ziyade özel mülkiyete ait olabilecek rıhtımların neredeyse tamamını kontrol ediyoruz. Eskiden izin verdiğimiz bazı ithalatçılarla bağlarımızı koparıyoruz.

Onları kullanıyorum; yenilerine ihtiyacım var. Bu, Z ve benim dönüp dolaşıp üzerinde durduğumuz bir konu.

"Ayrıca pek çekici de değilsin," diye atıldı babam.

"Çekici."

"Evet, çekici. İnsanlar senden biraz hoşlanmalı. Sizinle iş yapmak istemeleri için gerçekten bir şeyleri temizlediğinizi hissetmeleri gerekir. Eğer yasal bir iş istiyorsanız tabii."

"Peki bunu nasıl yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu çok kolay. Evleneceksin." Tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Ronan'ın kaşları kalkarken Z kısık bir ıslık çalıyor. Babamın bir çözümü olmasını beklerdim ama bunun evlilik olacağını asla tahmin edemezdim.

"Savaş burada evleniyor mu?" Z başını sallıyor. "Bu pislikle kim evlenmek ister ki?" Bunu gülümseyerek söylüyor ama haksız da değil. Kişiliğim için herhangi bir ödül kazanmıyorum. Aslında insanlar benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyor. Bir şeye ihtiyaçları olmadığı sürece.

Yaşlı adamın bana nasıl bir eş bulmayı planladığını duymak için sabırsızlanıyorum. Kızın kaderinin iyi olmayacağını biliyor olmalı. Onu asla sevmeyeceğim ya da umursamayacağım. Açıkçası kendi ailemi sevip sevmediğimden bile emin değilim. Onlara karşı sadakatim var ama hiçbir zaman duygusal biri olmadım. Onları önemseydiğimi biliyorum. Ancak, bu kadını asla sevmeyeceğime kesinlikle inanıyorum.

"Aklımda zaten biri var ve kabul ettiler" diye bilgi veriyor babamız. Tabii ki öyle.

Şimdi annemin nerede olduğuna dair bir fikrim var. Eğer yaklaşan bir düğün varsa, muhtemelen her yerdedir. Parmaklarım gömleğimin yakasını çekiştirmek için kaşınıyor.

"Görücü usulü evlilik mi, gerçekten mi?" Annemle babam görücü usulü evlenmişti ve kız kardeşim de aynı şeyin kendi başına geleceğini düşünüyor.

En azından bir gece gözyaşları içinde bana itiraf ettiği şey buydu. Ona bu konuda endişelenmeyi bana bırakmasını söyledim. Ebeveynlerimiz için işe yaramış olabilir ama herkes için durum böyle değil.

"Hiç evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır." Şüphesiz, bu kadını hedef haline getirir. Ben olsam bunu yapmazdım. Bir şeyleri temizliyor olabilirim ama hâlâ gri renkte hareket ediyor, her iki dünyada da oynuyoruz.

"Gördün mü? O zaman kiminle evlendiğinin ne önemi var?" Ne demek istediğini anladım. Onu bir yere yerleştirip kadını görmezden gelebilirdim ama eminim ki bu planda babam için çocuklar listenin başında yer alıyor. Daha ailevi bir çekiciliğe sahip olmak istiyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"Rica etmiyorum. Tova Sullivan'la evleneceksin."

Chapter Three

TOVA

M Ailem bu habere benden daha çok üzüyor. Her şeyin yolunda olduğu ve hayatımı mahvetmedikleri konusunda onları rahatlatmaya çalışıyorum. Ne kadar borçlu olduklarını sormak istiyorum.

ama Marinolar hakkında soru sormamak içime o kadar işlemiş ki sormuyorum.

"Bahçeyi kontrol edeceğim." Çiftlikteki ana bahçeyle ilgileniyorum. Burada çok fazla arazi var ama bahçe her zaman benim sorumluluğumda olmuştur. Bir bahçıvan var ama bir noktada o alanın sorumluluğu bana devredildi. Burası benim en sevdiğim yerlerden biri.

"Tamam." Annem bana öyle sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. "Çok geç kalma." Babam annemi kendine çekiyor, bir kolunu ona doluyor.

Başının üstünü öpüyor ve ona fısıldıyor. İkimiz de onun üzgün olması konusunda iyi değiliz. Onu sakinleştirebilecek biri varsa o da babamdır ama bana söylemedikleri daha derin bir şeyler olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Niyetimin gerçekte ne olduğunu bilerek bahçeye doğru normal yolumda yürüyorum. Her zaman çiçek keserim ve onları farklı vazolarda ana evin içine koyarım. Normalde, Savaş'a bir göz atmaya çalışırım. Umut hep buydu. Bugün

farklı bir planım var. Onunla konuşmak istiyorum. Bu çizgiyi aşmak değil, değil mi? Ne de olsa evleneceğiz.

Planımı uygulama düşüncesi içimde bir beklenti yaratıyor. Bugün Savaş'tan bir homurtudan ya da birkaç kelimedenden fazlasını alabilecek miyim? Tüm bu planı kabul edecek mi? Kimsenin onu bir şey yapmaya zorladığını göremiyorum. Aklımdan pek çok düşünce geçiyor. Bahçeye çıkmak benim için iyi olacak. Beni her zaman sakinleştirir. Orada uzun süre kalmayı planlamasam bile.

Bugün çiçek açmış nergisler dikkatimi çekiyor. Parlak sarı renk onları öne çıkarıyor. Yüzüme bir gülümseme getiriyor. Ana eve doğru gitmeden önce bir avuç dolusu kesiyorum, zihnim dolaşıyor. Eğer Savaş'la evlenirsem, onları vazolara koyup bir tanesini ofisine yerleştirebilir miyim?

Normalde onları mutfığa bırakırım ve insanlar onları alıp istedikleri yere koyarlar. Bunu temizlikçi mi yapıyordu yoksa Marinolar kendileri mi yapıyordu emin değildim. Avlu kapısından girdiğimde mutfak boştu. Bu şaşırtıcı değil. Son zamanlarda aileden pek çok kişi gitmişti ama War'ın artık daha sık evde olduğunu fark ettim.

Çiçekleri koymak için daha erkeksi beyaz bir vazo buldum. Bunu yapabilirim. War'ın ofisine doğru ilerlemeden önce kendime küçük bir moral konuşması yapıyorum. Çift kapılardan biri kısmen açıktı.

Adımın söylendiğini duyduğumda odanın hemen dışında duruyorum. Ofisin içinde kimin olduğunu anlamam uzun sürmüyor. Bütün adamlar burada ve benim hakkımda konuşuyorlar. Dönüp gitmeliyim. Oyalanmak ve dinlemek kabalık olur ama ayaklarım yere sağlam basıyor.

"Tova Sullivan? Tova'yla evlenmemi istiyorsun. Çiçekçi kızla," dediğini duyuyorum War'ın. Sesini nerede duysam tanırım. Elimdeki vazoyu sıkıca tutuyorum. Benim hayranım olmadığı hiçbir şey eksik değil. Beni bu kadar mı görüyor? Çiçekçi kız mı?

Ahh.

"Bunun için mükemmel. İdeal, gerçekten." diyor War'ın babası Dario.

"Mükemmel mi?" War'un ses tonundan farklı düşündüğü anlaşılıyor.

"Neden mükemmel değil? Onu bir yere saklayıp hayatını yaşayabilirsin. İçine bir bebek koyduktan sonra." Benim hakkımda konuştukları için midem bulanıyor.

"Çok tatlı," diyor Z. "Garip kıyafetleri dışında." Bu da ne demek oluyor? Kıyafetlerimin çoğunu kendim yapıyorum ya da satın aldıklarımı değiştiriyorum.

"Kapa çeneni," diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki Savaş, bir adım geri çekiliyorum. Gerçi kimse beni göremiyor.

"Yeter," diye tersliyor Dario. "Sullivan'ın kızıyla evleneceksin. İşler yoluna girdikten sonra, onu etrafta istemiyorsan şehirde kalıcı olarak saklayabilirsin."

"Gerektiğinde onu bir oyuncak bebek gibi dışarı mı çıkaracaksın?" Ronan öyle diyor. Ses tonu her zaman düz ve yorumlaması zor.

"Temizlenmesi gerekecek ama bunu annen halleder," diye ekliyor Dario.

"Temizlemek mi?" War kafası karışmış bir sesle "Temizlik mi?" diyor. Ne yani, War birden papağan mı oldu? "Benden bunu isteme. Bunun dışında başka bir şey."

"Hayır, beni zorladın. Artık sakinleşmenin zamanı geldi. Devr almak mı istiyorsun?"

"İstediğimi biliyorsun." Tek umursadığı bu. Neden farklı düşündüğüm benim hatam.

"O zaman bu son parça." Dönüp gitmeden önce geriye doğru birkaç adım daha atıyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Verandaya doğru geri dönerken çiçekleri mutfak adasının üzerine bırakıyorum. Şu anda eve gidemem. Annem yüzümü görecektir ve üzgün olduğumu anlayacak. Başından beri tüm bu olanlardan hoşlanmıyordu ve beni bu şekilde görmek onu daha da kötü hissettirecektir.

Arazinin doğru tarafındaki gölete doğru gidiyorum. Düşünmeye ihtiyacım olduğunda hep oraya giderim. İskeleye varana kadar koşmayı bırakmıyorum. Yanaklarıma vuruyorum.

Ne kadar aptal, şapşal bir kızım. Başımı kendime sallıyorum. Bu evlilik olayının heyecanına kendimi kaptırmaya nasıl izin verdim? Şimdi annemin ne kadar üzgün olduğunu gerçekten anlıyorum. O ve babam umutsuzca aşıklar. Ben hep böyle bir aşk istemişimdir. Annem bunu War'la elde edemeyeceğimi biliyor.

Konu ona gelince hayal gücümün benden uzaklaşmasına izin verdim. Adam benimle hiç konuşmadı ve ben de kafamda, belki onun da benden benim ondan hoşlandığım gibi hoşlandığına dair bir hikâye uydurdum. İskeleye oturdum ve kendimi ağlamaya bıraktım.

İçimi dökmem gerekiyordu. Bu anı yaşamalı ve daha sonra olacaklar için kendimi sertleştirmeliyim çünkü bildiğim bir şey varsa o da Marino ailesinin her zaman istediğini aldığıdır. Onlara borçlu olup olmamanız önemli değil. Ailemin hiç şansı olmadı.

Benim de yok.

Chapter Four

WARREN

D Biliyor mu? Gitmek için ayağa kalkan babama bakıyorum. "Bu bir e-posta da olabilirdi," diye mırıldanıyor Z, kendi ofisinden uzaklaştırılmasına sinirlenerek. O yaşıyor ve bilgisayarını soluyor. Babamızın Z'nin yapabilecekleri hakkında hiçbir fikri yok, ama yanılıyor olabilirim. Olan bitene düşündüğümünden daha fazla dikkat ediyor olabilir. Avrupa'da olsa bile, hâlâ haberdar gibi görünüyor.

"Dışarı çıkmak senin için iyi oldu." Babam kravatını düzeltiyor. "Belki bundan sonra bir eşe ihtiyacın vardır."

"Boş ver onu." Z ayağa kalkar.

"Sullivan'lar onu seninle evlendirmem için beni ikna etmeye çalıştılar." Kendi tepkime karşı koyarken Z'nin yüzündeki kanın çekilmesini izliyorum.

Tova'nın benim yerime Z ile evlenmesini tercih ederler. Onları suçladığımı söyleyemem ama bu asla olmayacak. Sadece bu düşünce bile ellerimi iki yanımda yumruk yapmama neden oluyor. Babamın düşündüğümünden daha anlayışlı olduğunu hatırlayarak onları çabucak bırakıyorum.

Z, "Ben Savaş değilim; buradan siktir olup gideceğim," diye uyarıyor. "Göreceğiz ," diyor babamız , gezinmeden önce benim

Ofis. Ronan ağzını sıkı sıkıya kapalı tutmakla akıllılık etmişti.

"Bu boku gerçekten yapıyor." Z başını sallar. "Ben yapmıyorum.

lanet olası evleniyor." Ronan homurdanarak onaylıyor.

Hiçbirimiz evlenmemeliyiz. Ben işleri yoluna koymaya çalışıyorum ama bu hâlâ düşmanlarımız olmadığı anlamına gelmiyor. Tarih sadece yaptıklarımızın hepsini silmez.

Kendi babam bunu ilk elden bilir. Yıllar önce annemiz kaçırıldığında o da aynı şeyleri yaşamıştı. O zaman on beş yaşındaydım ama o iki günü asla unutmayacağım. Onu bir daha göremeyeceğim için duyduğum endişe ve korkuyu. Babamın tüm dikkatini çekmek için nereye saldıracaklarını biliyorlardı.

İşe de yaradı. Babamın annemi sevdiğini hep biliyordum ama bu kadar derinden sevdiğini anlamamıştım. Annem kaçırıldığında o çok korkulan Dario gitmişti. O iki gün boyunca babamı tanıyamadım. Hepimizin hayatını değiştirdi.

Bana bu yaşam tarzı hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti. Birini sevmek, bir zayıflığın olduğu anlamına gelir. Düşmanlarınızın size karşı kullanabileceği bir şey. Böyle bir duruma asla düşmeyeceğime uzun zaman önce yemin etmiştim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ronan sordu. Başımı sallıyorum, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Ronan başıyla onaylıyor, kendisi gitmek için dönmeden önce masama iki kez vuruyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Dikkatim en küçük kardeşime yöneliyor.

"Ne?" diye soruyor, sorum karşısında kafası karışmış görünüyor. Yüz ifadesini inceliyorum. Neden Tova'nın ailesi onunla evlenmesini tercih etmişti? Ona aşık mı oldu?

"Tova'yla aranızda bir şeyler mi var?" Z'nin kaşları kalkıyor ama soruya cevap vermiyor. Elimi masama vuruyorum. "Soruya cevap ver."

"Lanet olsun, dostum." Z ellerini kaldırıp geri çekiliyor. "Hayır, kızla ara sıra konuşuyorum. Çok tatlı biri."

"Kes şunu," diye emrediyorum.

"Ne?" Z gülüyor ama ne kadar ciddi olduğumu görünce gülmüyor. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorsun, değil mi? Yakında baldızım olacak kişiyle konuşmamı istemiyorsun." Bu

kulağa çılgınca geliyor, daha doğrusu delice, ama bu uygun. Tova Sullivan söz konusu olduğunda hiçbir zaman aklım başımda olmadı.

"Kulağa nasıl geldiği umurumda değil."

Z kafasını eğdi. "Doğru." Yarım bir gülümseme oluşuyor.

"Z," diye uyarıyorum. Küçük kardeş olsun ya da olmasın, yine de kışını tekmeleyeceğim. Aslında şu anda bu kulağa çok hoş geliyor.

"Ben çıkıyorum. Gözlerindeki o bakışı biliyorum." Z cebinden anahtarlarını çıkardı. "Dediğim gibi, o çok tatlı. Onu mahvetmemeye çalış." Z topuklarının üzerinde dönüyor ve gidiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, başımı arkaya atıp derin bir nefes alıyorum. *Onu mahvetmemeye çalış*. Yaptığım şey buydu.

Küçük faremi sadece tesadüfen görmüştüm. Tova'nın babası yıllardır babam için çalışıyor. Çeşitli işler yapar. Bir gece kulüplerimizden birinin ön kapısında çalışıyordu. Karısı ona akşam yemeği getirmek için uğramış. Tova arabada bekliyordu ama ben onu gördüm.

Etrafını saran bir masumiyet havası vardı. Anlamadığım bir şekilde beni sarıp sarmalamıştı. Bir hafta boyunca onu düşünmeden edemedim. Sonra kazmaya başladım ve duramadım. Düşüncelerimin çoğunu o kapladı.

Bu beni kızdırdı. Bir kız nasıl olur da hayatıma hükmedebilirdi? Neden ona kafayı takmıştım? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama günlerimi ve gecelerimi bu şekilde geçiremezdim. Gözlerimi ondan ayıramazdım. Eğer bu emri verirsem, başkaları nedenini bilmek isteyecek ya da bu küçük kızın beni çözemeyeceğim düğümlerle sarmaladığını öğreneceklerdi.

Çiftliğe bu şekilde geldi. Eğer burada, onu koruyan duvarların arkasında olsaydı, o zaman biraz dinlenebilirdim. Her şeyi düzenlemek için o kadar çok ip çektim ki. Hepsi bir hiç uğrunaydı. Elimi yüzümde gezdirdim.

Başka bir şey yapamayacağımı bilerek ofisimden çıktım. Her zamanki gibi mutfağa doğru gidiyorum. Bir vazo

sarı çiçekler mutfak adasında duruyor. Kimse sahiplenmeden önce onları alıyorum. Arka verandaya çıkmadan önce onları ofisime getiriyorum. Ayaklarım Tova'ya doğru gidiyor.

Oyalandığı iki yer var ve bugün zaten ana bahçedeydi, bu yüzden patikayı kullanmadan gölete doğru ilerliyorum. O tarafa gidersem beni görme ihtimali var ve buna izin veremem.

Duraksıyorum, etraftan dolaşmak için adım atmak üzereyim ama ne anlamı var ki? Beni şimdi görmesi önemli mi? Ailesinin onu bana gümüş tepside sunduğunu biliyor mu?

Sikeyim. Dişlerimi sıkıyorum; aşağı uzanıp sıkımı ayarlıyorum. Üzerinde hiç kontrolüm yok. Küçük faremle ilgili herhangi bir düşünce söz konusu olduğunda değil. Zihnim başka hiç kimseyle gitmediği yerlere gidiyor. Yine anlamadığım bir şekilde düşüncelerime hükmediyor.

Gölete yaklaşırken gördüğüm ve duyduğum şey beni yolumda durduruyor. Tova iskelenin kenarında oturuyor. Başları ellerinin arasında ve vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor. Yanına gitme dürtüsü neredeyse dayanılmaz, ama uzaktan izlemeye devam ediyorum.

Sanki birinin onu izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırıyor. Güzel koyu renk saçları yüzünden dökülüyor, güneş gözyaşı lekeli yanaklarını ortaya çıkarıyor. Üzgünken bile büyüleyici.

Onu bu şekilde görmek beni çok farklı şekillerde cesaretlendiriyor. Bu aynı zamanda ailesinin ona yaklaşan evliliğimizden bahsedip bahsetmediğine dair sorumu da yanıtlıyor. Belli ki benimle evlenmek istemiyor. Duygularımız karşılıklı ama sebeplerimiz çok farklı.

Olduğum yerde kalabilmek için varlığımın her zerresi gerekiyor. Yanına gitmemek, onu kollarıma almamak ve teselli etmemek. Akan her bir gözyaşını silmeye çalışmamak ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermemek. Ne yazık ki onun için gerçek bu değil ve ona yalan söylemeyeceğim.

Gözlüklerini kaldırıp gözlerindeki yaşları elinin tersiyle silerken onu izlemeye devam ediyorum. Tamamen üflemeden önce derin bir nefes alıyor. Kendi kendine moral konuşması yaptığını belli belirsiz duyuyorum. *"Kendini topla, Tova. Bunu da atlatacaksın. Sen dirençlisin. Hayat güllük gülistanlık değil. 0..."*

"Burada olmamalısın," diyorum ve benim hakkımda olumsuz bir şey söyleyemeden sözünü kesiyorum. Dönüyor ve hemen yüz hatlarını düzeltiyor.

Bu onun yapacağı bir şey değil. Benim küçük faremin yüzünde her zaman parlak bir gülümseme vardır. Sık sık beni izlerken yakalarım onu. Bana küçük bir aşk beslediğine yemin edebilirim. Ama ben ne bilirim ki? Romantik ilişkiler hiçbir zaman kendime izin verdiğim bir şey olmadı. İstedğimden değil.

Babamın yerine ben geçeceğim. Annem kaçırıldığında dünyasının nasıl başına yıkıldığını gördüm. Aynı zayıflığa sahip olmayacaktım. Kabullenmesi zor bir şey değildi. İsteyeceğimi düşündüğüm bir şey de değildi. Bu da onu hayatımdan atmamı kolaylaştırdı.

Ta ki Tova'ya kadar.

Çenesini kaldırdı. Yanına gidip çenesini avucumun içine alma isteği duydum. Sonra da artık ağlamamasını talep etmek. Durumu kabullenmesini ve karım olmasını bekliyorum.

"Peki neden?" Tova omuzlarını geri çekiyor. Verdiği her şey saf bir meydan okuma. Tova ilk başta düşündüğüm kadar narin olmayabilir. Benim dünyamda iki saniye geçirdi ve bu onu şimdiden sertleştirdi.

"Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

Alt dudağı hafif bir titremeye şişiyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Babamdan başka kimse beni sorgulamıyor. Tova uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor, tek kelime etmeden başını sallıyor ve omuzları başıyla birlikte düşüyor.

Tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor. Daha iyi biliyorum ama kendimi durduramıyorum. O yanımdan geçerken uzanıp kolunu tutuyorum. Başını bana doğru çeviriyor ve tekrar göz göze geliyoruz. Üzerimdeki o gözlerden olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum.

"Kardeşlerimden biriyle evlenmeyeceksin, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar." Dolgun dudakları birbirine yapıştı. Yabani buklelerinden biri gözlüklerinin üzerine düşmüş. Uzanıp saçını yüzünden çekiyorum ve saçlarının gerçekten ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Uzun zamandır bilmek istediğim bir soru. Onunla ilgili her şey yumuşak ve tatlı. "Anlıyor musun?" Zorluyorum. Tova başını salladı. "Söyle."

"Anladım." Bana sadece bir kelime veriyor. Daha fazlasını talep etmek istiyorum ama bu mantıksız.

"Git." Kolundaki tutuşumu bırakıyorum. Bunu yaptığım anda, Tova benden kaçmaya başladı.

Küçük farem çok şanslı. Çiftliğin etrafındaki duvarların onu kilit altında ve ulaşabileceğim bir yerde tuttuğunu biliyorum. Onu ne kadar çok kovalamak, avlamak ve her santimetresine sahip olmak istediğimi bilmiyor.

Beni kışkırtmaması onun yararına olur. Bu kimse için iyi olmaz. Özellikle de benim için.

Chapter Five

TOVA

W Mutlu gibi davranmanın sizden bu kadar çok enerji alacağını kim bilebilirdi? Kalbiniz kırıldığında yüzünüze bir gülümseme yapıştırmak zordur. Bu Rol yapmaktansa herkesten kaçmak daha kolay ama bunu ancak bir yere kadar yapabilirim.

"Tatlım." Annem açık olan yatak odamın kapısını çalıyor. "Bir saniyen var mı?"

"Her zaman senin için." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. En çok rol yaptığım kişiler ailemdir.

Annem odama girip yatağıma oturuyor. Cep eklediğim elbisemi yere bıraktım.

"Baban Marino'lardan bir mesaj almış."

"Tamam." Koltuğumda kayıyorum. Bu herhangi bir şey olabilirdi, ama evliliğin iptal edilmesiyle ilgili olsaydı, annem muhtemelen heyecanla odama daldı.

"Bu akşam nişanı kutlamak için ana evde bir akşam yemeği olacak." Kâküllerimin dağılmasına neden olan bir nefes üflüyorum.

"Pekâlâ." Başka ne diyebilirim ki? Başka seçenek yok. War'ı görmemeyi tercih ederim. Gölette bana söylediği şeyler hâlâ içimi kemiriyor. Adam benimle hiç konuşmuyor ve sadece emir vermek için konuşuyor.

"Ve War önümüzdeki birkaç gün bahçeye çıkmaman gerektiğini söyledi."

"Ne!" Oturduğum yerden sıçradım ve elbiseyi kucağımdan düşürdüm. Yerden aldım. "Bu saçmalık. Neden?" Beni kasten incitmeye mi çalışıyor? Bunun arkasındaki mantığı anlamıyorum.

"Bir sebep söylemedi ve babanın da soracağını sanmıyorum." Doğru, çünkü kim Savaş'ı sorgulamaya cesaret edebilir ki?

Onu bu kadar yanlış anlamış olmaktan nefret ediyorum ama bu sadece ne kadar saf olduğumu bir kez daha gösteriyor. War hakkında hikayeler ya da fısıltılar vardı sanırım. O korkulması gereken bir adam, ama ben uyarılara hiç kulak asmadım. İnsanların onu yanlış tanıdığını düşündüm. Belki de o sert dış görünüşünün altında nazik bir adam vardı. Ama durum öyle değil. Şu anda ondan korkamayacak kadar kalbim kırık ve kızgınım. Yine aptallık ediyorum. Bunu biliyorum ama yine de korkmuyorum.

"Her neyse." Oflayıp puflayarak sandalyeme çöküyorum. "Özür dilerim." Kahretsin.

"Bunun aptalca olduğunu biliyorsun." O gülümsemeyi tekrar yüzüme zorla yerleştiriyorum. "Bahçeye girmemem için hiçbir neden yok, bu yüzden ona bir şeyler yapıyor olmalı." Bunun ne olabileceği ya da doğruya yakın olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yok ama devam ediyorum.

"Muhtemelen haklısın," diye onaylıyor annem. "Bu gecedен sonra düğün planlarının ilerleyeceğine eminim."

"Bunda bizim de payımız var mı?" Umarım yoktur. Aptalca bir şekilde elbise falan bulma konusunda heyecanlıydım ama şimdi daha az umursayamam. Bunların hiçbirine yatırım yapmayacağım ya da kendimi kandırmama izin vermeyeceğim.

"Emin değilim, ama bu gece her şey hakkında bir fikir edineceğiz." "Tamam." I Başını salla. "Ben seç dışarı a elbise." I Yapma. sahip olduğum her şeyin standartları karşılayacağını düşünüyorum. Bir eşyam yok .

GİYİM o I yapmadım değişmiş içinde bazı yol ya da kendi başıma yarattım. Kimse beni "temizlemedi". İşte bu

Ne dediler, değil mi?

"Saat yedide orada olacağız."

"Anladım."

Annem kaşlarını kaldırdı. Tamam, haklı sayılır. Sık sık zamanın nasıl geçtiğini anlamayabilirim.

"Yemin ederim, anladım." Yapmak istediğim son şey geç kalmak. Başka bir şeyden men edileceğim. Önce gölet, şimdi de bahçe. En çok sevdiğim iki yer.

"Baban ve ben erkenden Rochelle ve Dario ile kokteyl içmeye gidiyoruz."

"O da mı sipariş edildi?"

"Rochelle aradı ve sordu." O ve annem her zaman iyi anlaşmışlardır, ama annem herkesle iyi anlaşır.

"Yani bir çeşit sipariş mi?"

"Bilmiyorum tatlım. Özür dilerim."

"Anne." Ayağa kalktım. "Özür dilemeyi bırak. Her şey yoluna girecek."

Hayatım boyunca annem babamı ve beni hep ilk sıraya koydu. Hayatı hep bizim etrafımızda geçti. Bizimle ilgilenildiğinden emin olmak için her şeyi yapardı. Eminim ondan kaçmama yardım etmesini isteseydim, bunu bile yapardı. Ki ondan isteyeceğim bir şey değil. Eminim bu ailemin başını büyük bir belaya sokardı.

"Elimden geleni yapacağım." Annem bana sarıldı. "Yedi."

"Yedi," diye tekrarlıyorum o odamdan çıkmadan önce. Kapıyı kapatıyorum.

kapıyı arkasından kapatıp nefes alıyor. Bunu atlatabilirim. Kendim için en iyisini yapabilirim. Artık War için yolumdan çekilmeyeceğim.

Bir kıyafet arayışına girdim. Birkaç ay önce aldığım beyaz bir elbisede karar kıldım. Henüz giyme fırsatım olmamıştı. Straplezdi ama askılarına fiyonk şeklinde bağlanan pembe ipek kurdeleler ekledim. Ayrıca sevimli cepler ekledim ve üzerlerine de uygun fiyonklar yerleştirdim. Elbise, sahip olduğum bir çift pembe babet ile çok uyumlu.

Aynada kendimi kontrol ettim. Şirin ama bu akşam yemeği partisi için uygun olduğundan emin değilim. Gerçekten umurumda olmadığına karar veriyorum. Bu noktada yapabileceğim bir şey yok.

Neyse o. Sıkılmadan önce saçım la ve makyajım la oynamaya başlıyorum. Lenslerimi takmayı tartışıyorum ama onları takmaktan nefret ediyorum. Önemli değil. War'ı etkilemeye çalışmıyorum. O günler geride kaldı.

Komodinimi karıştırırken Kindle'ımı buluyorum. Çıkmasını sabırsızlıkla beklediğim bir kitabın kütüphaneme ön siparişle geldiğini görünce gülümsüyorum. Umarım gizlice kaçabilir, bir köşe bulabilir ve içine dalabilirim. Zor olmamalı. War'ın dikkatini çekecek gibi değil. Çoğu zaman beni görmezden geliyor, umarım bu geceye de yansır.

Yan tarafıma dönüyorum. Sadece ilk bölümü okuyacağım. Bunun için fazlasıyla zaman var.

Daha iyi bilmeliydim. Hiçbir zaman sadece bir bölüm olmaz.

Chapter Six

WARREN

W Benim neyim var böyle? Kendime bakıyordum. içinde ve ayna için ve geçmiş beş Bu akşam giymek için doğru gömleğin bu olup olmadığını tartışıyorum. Bu a siyah Düğmeli. Benim Normal. Orada tartışılacak bir şey değil, ama kendimi Tova'nın ne yaptığını merak ederken buluyorum. düşüneceğim.

Saatime bakıyorum, annem beni aramaya gelmeden önce aşağı inmeme gerektiğini biliyorum. Dün geldiğinden beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Birkaç gün önce Tova ile karşılaşmamdan sonra sinirli bir ruh hali içindeydim. Düşüncelerime hakim olan tek şey bu.

Genelde insanların arasında olmak yapmak istediğim en son şeydir. Tüm o kibarlıklar, giyinip kuşanmalar ve sosyalleşmeler. Sadece bu düşünce bile beni bu durumdan uzak tutmaya yeterdi. Ama ne yazık ki bu da işin bir parçası. Babamın yerine geçebilmem ve aile şirketimizi yeni bir yöne doğru itebilmem için kat etmem gereken yol bu.

Her ne kadar kendimi bu aynaya bakıp iş nedeniyle mükemmel görünmeye çalıştığıma ikna etmeye çalışsam da, içten içe bunun küçük farem için olduğunu biliyorum. İçimde sadece onun ateşleyebileceği bir heyecan kıvılcımı var. Bu sadece bana meydan okumasıyla daha da büyüdü.

Geçen gün gölette. Sadece bu düşünce bile sikimi düzeltmek için uzanmama neden oluyor.

Onunla karşılaştığımdan beri sertleştim. Saçlarının yumuşaklığının parmak uçlarımdan geçtiğini ve yastık gibi dudaklarının bana meydan okumak için nasıl sert bir çizgi oluşturduğunu hissettiğimden beri.

Son birkaç gecedir sikimi itiraf etmek istediğimden daha fazla sarsıyorum, ellerimin saçlarına dolandığını, o yastıkları sikimin etrafına sardığını, narin ellerinin sikimi okşadığını hayal ediyorum. Beni santim santim boğazının derinliklerine alırken o muhteşem gözleri bana bakıyordu. Hay sikeyim. Odaklanmalıyım yoksa bu odadan asla çıkamayacağım.

Tova benimle evlenmek istemeyebilir ama ne olursa olsun o benim. Kaderi, babam bu evlilik planını tasarlamadan çok önce belirlenmişti. Onu gördüğüm andan itibaren, o benim oldu. Ona asla sahip olamayacağımdan emin olduğumda bile onu bu şekilde düşündüm.

Onu suçladığımı söyleyemem. Karşımdaki adam evlenilecek bir tip değil. Sadece cüssem bile korkutucu. Düşünceli ruh halim de yardımcı olmuyor. Bir de vücudumun üst kısmını kaplayan dövmelemler var. Gömleğimin üst düğmesini açık tutmaya karar verdim. Kim olduğumu tamamen saklamayı reddediyorum, özellikle de ondan. Benim küçük faremler kendini neye bulaştırdığını tam olarak bilmeli.

"Savaş!" Salona girdiğimde annem beni selamlıyor. Bu oda sadece bunun gibi etkinlikler için kullanılır. Sadece ailece olduğumuzda çok daha rahatızdır, çoğu zaman yemek odasını akşam yemeği için bile kullanmayız. Çoğunlukla hepimiz mutfakta toplanırız.

"Anne." Başımlla onaylıyorum. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun."

"Oh sus." Annem gözlerini deviriyor. "Buraya doğru eğil." Söyleneni yapıyorum, böylece annem her iki yanağıma da birer öpücük kondurabiliyor.

Annem her zaman sevecen bir tip olmuştur. Bu konuda tamamen rahat olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Bana hiç doğal gelmedi. Ben diğer arkadaşlarımdan farklıyım.

Aile. Bunu küçük yaşlardan itibaren anlamıştım. Sadece olayları farklı bir şekilde ele alıyorum ve yukarıda birkaç kilit parçayı kaçırıyor olabilirim ama bu daha önce hiç sorun olmamıştı.

"Gelin ve herkese merhaba deyin." Burada diğer yüksek rütbeli ailelerden gelen bir avuç misafir var. Herkesi selamlayarak etrafımda dolaşıyorum. Viskimi yudumluyormuş gibi yaparken gözlerim kapı aralığında takılı kalıyor. Hangi cehennemde bu kız?

Ailesi geldi bile. Annem onları içki içmek için erkenden davet ettiğini söyledi. Tova'nın annesi Becca kimsenin izlemediğini düşündüğü zamanlarda bana bakmaya devam ediyor. Kadın ölmemi istiyor. Sıraya girmesi gerekecek.

"Ailelerden kaçıyor musun?" Ronan yanıma geliyor. "Kayınvalideler." Başını sallıyor. Onlar benim kayınvalidem olacak. Ronan başını bana doğru eğiyor, gelmeyecek bir cevap bekliyor çünkü soruyu sorduğunda haklı olduğunu anladım. Onlardan kaçıyordum.

"Onlarla nasıl başa çıkacağımdan henüz emin değilim," diye itiraf ediyorum kardeşime. Bunu yapabileceğim tek kişi. Şimdiye kadar kaçındığım tek kişi Tova'ydı ve bu konuda berbat bir iş çıkarmıştım. Eve girdiğinde haberim oluyordu. Bir alarm ayarlamıştım. Bu şekilde yanından geçip günlük ihtiyacımı karşılayabilirdim. Günlerdir alamadığım bir şey.

"Seni sevmelerini istediğin için mi?" Ronan soruyor.

"Benden hoşlanmaları umurumda bile değil." İçkimden bir yudum alıyorum.

Umursadığım tek şey yakında evleneceğim karım. Sanırım o da onlarla iyi ilişkiler içinde olmamı isteyecektir. Ailesine yakın olduğunu biliyorum. Ailesini buraya taşıdığımda bu çok önemliydi. Onlarla birlikte olacağını biliyordum.

"Karının senden hoşlanması umurunda mı?"

Homurdanarak cevap verdim. Çok fazla önemsiyorum ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yok.

"*Senden* kaçıyor mu?" Ronan etrafa bakma numarası yapıyor. Tova burada olsaydı bilirdin. Onu gözden kaçıramazsın.

"Evet." Tek kelime kısa ve sert çıkıyor. O burada olsaydı bu akşam çok daha kolay olurdu. En azından onu izleyebilirdim.

Tova'nın gelmediği her saniye sinirim daha da artıyor. Endişem de öyle, ama biliyorum ki gizlice kaçmış olma ihtimali yok. Hâlâ bu topraklarda. Aslında Tova hâlâ evinde olmalı.

"Sonunda evlenmene şaşırdım." Cora başını bana doğru eğdi. O Leo'nun kızı. Leo diğer iki kızını çoktan evlendirdi. Cora ayakta kalan son kişi. Onun için kavgalar çıktığını duydum. Babası direniyor gibi görünüyor. Gerçekten anlamıyorum.

Ondan güçlü bir çiçek kokusu geliyor ve başım ağrımaya başlıyor. Tova her zaman kır çiçekleri ve güneş ışığı kokar. Bu çiçek kokusu bağımlılık yapıyor. Cora'nın kokusundaki sorunun ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen yapay, tıpkı onun geri kalanı gibi.

"Zamanı gelmişti," diye cevap veriyorum, daha fazla konuşmayı engellemek için cevabımı kısa tutuyorum. Cora bana doğru yaklaşıyor.

"Bir eş aradığını bilmek güzel olurdu."

"Aramıyordum." Evlenmeye hiç niyetim yoktu. Bu iki yönlü bir şeydi. Uzun zaman önce kendimi Tova'ya olan saplantımdan kurtarmıştım. Başka bir kadına karşı hiçbir zaman bir çekim ya da cinsel arzu duymadım. Hiç olmadı. Bu yüzden herkesten çok farklı olduğumu biliyordum.

Bir kulüpte ya da işimiz gereği bir striptiz kulübüne gitmemiz gerektiğinde bazı erkeklerimin gözlerindeki şehveti görebiliyordum. Bunu genelevde daha çok gördüm. Erkekler ihtiyaç duyduklarında kendilerini kaybediyorlardı.

Bir orgazm için bu kadar zayıf iradeli olabilmeleri beni kızdıırırdı. Gerekirse kendi başına halledebileceğin bir şey.

Anlamazdım. Ta ki Tova'ya kadar. Üzerimde kırılmaz bir etkisi var.

"Babana mı seçtirdin? Babamın haberi yoktu. Biliyorsun-"

"Yapma." Elini omzuma dokunmak için kaldırdığında sözünü kesiyorum. Benden birkaç santim uzakta durdu. "Cora, beni çok dikkatli dinle." Başka kimse duymasın diye eğildim. "Evime gelip nişanlıma saygısızlık etme." Sözlerime soğukluk karışmasına izin verdim. "Babanın kim olduğu umurumda değil." Cora sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Cevap olarak başımı sallıyorum ve etrafından dolaşıyorum. Artık sabrım tükenmişti. Sullivan'lara doğru ilerliyorum. Onlara ulaştığımda herkes konuşmayı kesiyor.

"Nişanlım nerede?" diye sordum. Sözlerim niyetimden daha sert çıktı ama beklemekten yoruldum. Tova'yı görmem gerek. O benim ilacım ve benim de ona ihtiyacım var. Ona yakın olmak için can atıyorum.

"Gidip onu kontrol edeceğim. O-"

"Ben giderim." Geleceğini bildiğim protestoyu beklemedim. Odadan çıkıyorum, evin arka tarafına ve verandaya doğru ilerliyorum.

Ailesinin evine vardığımda kapıyı çalma zahmetine girmiyorum. Kapıdaki sensörlü kilit benim için açılıyor, mülkümdeki tüm kapılar gibi.

Hangi odanın Tova'nın olduğunu tahmin etmeme gerek yok. Kapı kolunu yavaşça çevirip kapıyı açtığımda onu yatağında uyurken görüyorum. Koyu renk saçları gür, kalın dalgalar halinde her tarafına yayılmıştı. Yatağın yanına yürüyorum ve ona bakıyorum.

Melek gibi yüzü o kadar masum ki. Bunun ondan alınmasını istemiyorum. Ailemizin ilişkilerini ne kadar temizlersem temizleyeyim, bu asla onunla boy ölçüşmeye yetmeyecek.

Yanında bir e-okuyucu yatıyor. Onu elime aldığımda, merakım beni ele geçirdi. Ne okuyor lan bu? Bir sonraki sayfaya geçiyorum, bir kız hakkında ayrıntılı bir şeyler okuyorum

patronuna masasının altında oral seks yapıyor. Ayrıntıları ne kadar klişe olursa olsun.

"Hey." E-okuyucu elimden alındı. "Bu özel bir şey." Onu göğsünde sıkıca tutuyor. "Bir kızın Kindle'ını öylece okuyamazsın."

"Müstakbel kocanın okuduğun sik yalamayı görmesini istemiyor musun?" Tova'nın ağzı bir karış açık kaldı ve aklıma masamın altında ağzını bana hazırladığı geldi. Ona karşı bu kadar kaba olmak istememiştim ama kışkırdığımı fark ettim. Evet, doğru kelime bu.

Ne de olsa bu sadece onun bende uyandırabildiği bir duygu. Diğerleriyle birlikte.

Chapter Seven

TOVA

D Bunu bana gerçekten söyledi mi? Burada ne işi var ki? "Yatak odamdasın," diye ağzımdan kaçırdım. O alana hükmederken oda çok daha küçük hissediliyor.

Tamamen siyah takım elbisesi ve dövmeleeri benim parlak sarı duvarlarımla tam bir tezat oluşturuyor.

Uyandığımda, ben yatağımda uzanırken Savaş'ın odamda başımda dikildiğini rüyamda gördüğümü sandım.

"Ben." War odamda dolaşmaya başladı. Gözleri her şeyi içine çekiyordu. Ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Yatak odamda pek fazla değişiklik yapmadım. Aceleyle gidip şifonyerimin üzerindeki doldurulmuş hayvanları dolaba fırlatmak istiyorum.

"Benim yatak odamdasın," diye tekrarlıyorum.

"Bunu zaten konuşmuştuk." Savaş'ın parmakları makyaj masamın kenarında geziniyor. "Parfüm yok."

"Ne?" Bacaklarımı yatağın kenarına atarak doğruldum. Uykuya dalmak istememiştim.

"Hiç parfümün yok." Bunun bir açıklama mı yoksa soru mu olduğundan emin değilim.

"Duş alıyorum." Koktuğumu mu söylüyor? "İhtiyacım var mı? Bu, olmam beklenen eşin bir parçası mı olacak?" Ayağa kalkıyorum. "Üzerimdeki elbise bu." Kendimi yukarı aşağı hareket ettiriyorum. "Sahip olduğum tek şey bu, o yüzden bununla başa çıkmak zorundasın." Savaş'ın gözleri

vücudumdan aşağıya ve yukarıya doğru iz bırakıyor. Sanki fiziksel bir dokunuşmuş gibi her saniyesini üzerimde hissediyorum.

"Parfüm yok." Bunu basitçe, herhangi bir duygudan yoksun olarak söylüyor. Ona ters ters baktığımı asla anlayamazsınız. Onun üzerinde hiçbir etkisi yok, ama dürüst olmak gerekirse, herhangi biri üzerinde etkisi olacağından emin değilim. "Elbiseni beğendim. Ama belki de saçlarını toplamalısın."

"Ciddi misin?" Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "O kadar mı kötü? Uyuyakalmışım."

"Oldukça dikkat dağıtıcı." Savaş bana doğru geliyor. Geri çekilme isteğimle savaşıyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Yatağıma yaslandım.

"Dikkat dağıtıcı mı?" Çıkmayı başarıyorum. Artık bana o kadar yakın ki.

"Evet." Savaş'ın saçlarımdan bir parçayı parmağına dolamasını şaşkınlıkla izliyorum. Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim.

"Gidelim mi?" -dudaklarımı yalıyorum- "Gidelim mi?"

"Evet." Parmağına doladığı saç parçasını serbest bırakıyor. Bileğimdeki bağı kullanarak saçımı yukarı çekiyorum. Savaş başıyla onayladıktan sonra beni bileğimden yakalıyor. Eli bileğimi sıkıca sarıyor.

"Az önce evimize mi geldin?" Kaba ama sanırım buradaki her şeyin sahibi o. Şu anda ben de dahil.

"Evet." Yine tek kelimelik cevaplar. Evden çıkarken bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Yürümeyi bıraktı.

"Gitmeme izin verir misin?" Tekrar çekiyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. Parmaklarından biri ileri geri hareket ediyor.

"Hayır."

"Aman Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Sen ve tek kelimelik cevapların. Bu çok hoş bir evlilik olacak," diye mırıldanıyorum, yüksek sesle ne söylediğimi çok geç fark ediyorum. Bu düşünceleri kendime saklamalıydım. Bunları söylemek anlamsız. Savaş benim için değişmeyecek.

"Bırakmak istemiyorum. Biz nişanlıyız." Tamam, vay canına.

Bu tek kelime değil.

"Eğer nişanlı gibi davranmak istiyorsan-" "Bu bir rol değil."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "O zaman saçımdan ve kokumdan hoşlanmadığını söyleme."

"Bunların hiçbirini söylemedim." Bana bakarken kaşları birbirine çatılıyor.

"Söyledin." Bana gaz vermeye mi çalışıyor?

"Parfüm sıkmanı istemiyorum çünkü zaten kokundan hoşlanıyorum ve dediğim gibi saçların dikkatimi dağıtıyor." Elini uzatıp saçlarımı gevşetiyor, böylece saçlarım etrafıma dağılıyor. "Dikkat dağıtıcı." War parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. Şimdi her zamankinden daha yakın, üzerimde yükseliyor ve saçlarımla oynuyor. Hâlâ uyuyor olabilirim ve bunu bilmiyorum çünkü rüyalarım genellikle böyle geçer.

"Savaş."

Tekrar yürümeye başlamadan önce "Bana Warren de," diye emretti. Onunla gitmekten başka seçeneğim yok.

Zihnim az önce olan her şeyle dolup taşıyor. Ancak eve girdiğimizde ve herkes bizi selamlayıp bana kendini tanıttığında zihnim şimdiki ana dönüyor. Tüm bu süre boyunca Warren elini bileğime doluyor, sık sık parmaklarını yumuşak bir okşayışla ileri geri hareket ettiriyor.

Marino ailesinin dışında da tanıdığım yüzler var. Birkaçını daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Annem bana güven verici gülümsemeler atmaya devam ediyor. Warren'ın bana uzattığı şarabı yudumluyorum.

"Bileğini değil, elini tutman gerektiğini biliyorsun." Z yanımıza geliyor. Güzel bir sarışın da bize katılıyor. Bu dünyanın bir parçası olan zengin bir aileye mensup olduğunu söyleyebilirim.

"Bana nişanlımı nasıl idare edeceğimi söyleme." "İdare etmek mi?" Fısıldıyorum.

"Kelimelerle arası pek iyi değildir." Z omuz silkiyor. Warren'a bakıyorum, ona öyle sert bakıyor ki bir adım atmak istiyorum.

Geri. Z kayıyor ama kardeşiyle oynamaktan vazgeçmiyor.

"Ben Cora." Uzun boylu sarışın gülümseyerek kendini tanıtıyor. Onu daha önce bana bir kez daha bakarken görmüştüm. Cora'nın elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturuyor. Pahalı olduğu belli. Kendimi yersiz hissetmeme neden olmasından nefret ediyorum ama öyleyim.

"Tova." Kendimi resmen tanıtıyorum, gülümsemesine karşılık veriyorum ama onda bir soğukluk var. Elini bana doğru uzattı. "Üzgünüm, bırakmıyor." Bir elimde şarap kadehi var ve Warren hâlâ bileğimi tutuyor. Cora gülüyor ama sesi zoraki geliyor.

Warren'ın annesi Rochelle, "Akşam yemeği hazır," diye anons ediyor. "Gelin." Hepimize yol gösteriyor. "Bu tarafa otur, Tova. Konuşmaya fırsatımız olmadı ve yapmamız gereken bir sürü düğün planlaması var."

"Tamam," diye kabul ediyorum. Warren benim için bir sandalye çekiyor, bu noktada elimi bırakmak zorunda kalıyorum. Yemek odasının tamamını dekore etmişler. Sanırsınız ki burası düğün resepsiyonu. Masanın ortasından aşağı doğru uzanan nefes kesici çiçekler var. "Bu çiçekler çok güzel."

"Beğendin mi?" Rochelle soruyor. Annem onun yanına oturuyor.

Dario da tabii ki karısının yanına oturuyor.

"Bayıldım onlara."

"Düğün için bu çiçekçiyi kullanabiliriz. Böylece bir madde halledilmiş olur." Rochelle küçük bir kahkaha attı. "Çiçekçi onları bana çabucak ulaştırdı, o yüzden sorun olmaz. Bahçeden biraz çiçek almayı planlamıştım ama War nedense onları bırakmamı söyledi."

Warren'a doğru başımı sallıyorum, bunu neden yaptığını ve birkaç gün bahçeden uzak durmam gerektiğini söylemesiyle de bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum.

Rochelle ve annem düğün konuşmasına daldılar. Ben de ara sıra sohbete katkıda bulunuyorum. Warren pek konuşmuyor. Ancak babası ayağa kalkıyor ve mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırıyor. Mutlu olmamamız çok kötü.

Hem de hiç. Warren benimle evlenmek istemiyor ve her ne kadar her şeye kızgın olsam da, her şeyden çok kalbim kırıldı.

"Aç değil misin?" Warren sordu.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyorum. Eve dönmek istiyorum. Bu kadarı da fazla.

"Kabalık etmek istemem-" Warren ayağa kalkar.

"Bu bir ilk olurdu," der Z yüksek sesle nefesinin altında.

Warren onu görmezden geliyor. Ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Nişanlımı çalmaya gidiyorum." Benim için sandalyemi çekiyor.

"Şimdi mi?" diye soruyor annem.

"Evet, anne." Kimse cevap vermeden ben cevap veriyorum. Gidemeyeceğimi söylemeye çalışırsa ne olacağından emin değilim. Bunun ne kadar iyi karşılanacağından emin değilim. Ayrıca, Warren'la evleniyorum. Birkaç hafta içinde onunla yalnız kalmak benim hayatım olacak. Birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Yani, bunun nasıl gideceğinden emin değilim ama bu yemekte olmaya devam etmektense her şeyi yaparım.

"Pekâlâ, tatlım."

Warren'ın elini tutuyorum ve beni yemek odasından çıkarmasına izin veriyorum. Herkesten kurtulduğumuz anda nefesimi bırakıyorum.

"O kadar kötü müydü?" Warren soruyor.

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum. "Böyle şeylere sık sık gider misin?" Birkaç yerel manşette etkinliklere giderken resmini görmüştüm.

"Mecbur kaldığımda. Bu işin bir parçası."

Doğru, çünkü tüm bu ona karşı bir sorumluluk . Başka bir şey değil. Bu yüzden benimle evlenecek.

Chapter Eight

WARREN

T Bizi bahçeye giden patıkaya götürürken Ova sessizdi. Güneş çoktan battı ve birkaç yıl önce taktırdığım ışıklar burayı aydınlatmaya devam ediyor. Gece ya da gündüz, Tova buraya sık sık gelir. Arazimin güvenli olduğunu ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını biliyorum ama asla çok güvende olamazsınız. Işıklar bir zorunluluktur, kameralar da öyle.

Onu o yemek odasından çıkarmalıydım. Düğünle ilgili her soruda kızımın kendi içine çekildiğini görebiliyordum. İlgi yüzünden yemek yemeden tabağındaki yiyecekleri itiyordu. Kabuğundan çıkması için insanların yanında rahat olması gerektiğini biliyorum. Kendi evi olması gereken yerde rahatsız olmasından nefret ediyordum.

"Buraya girmeme izin yok. Birkaç günlüğüne cezalıyım."

"Cezalı mı?"

"Aileme yazdığın not." Ah, bu yüzden mi bana bu kadar kızgın? Belki de yatak odasına zorla girdiğim içindir diye düşündüm. Sanırım kapıyı çalabilirdim ama bunu yapmak istemedim. Gözlerimi ona dikmem gerekiyordu ve bu da en kestirme yoldu. Bunun için özür dilemeyeceğim. Bunu yapmak yalan olurdu.

"Bu senin iyiliğin için." Yaptığım her şey onun iyiliği için.

"Neyin benim iyiliğim için olduğunu nereden biliyorsun?! Beni tanımıyorsun." Tova çenesini kaldırdı.

Bu gülünç. Onun hakkında herkesten daha çok şey biliyorum. Tüm küçük detayları, yaptığı her şeyi. Hepsini aç bir hayvan gibi içime çekiyorum. Onu daha derinlemesine araştırmamak için savaşmak zorundayım. Bu yüzden mesafemi koruyorum. Bu sadece ona olan takıntımın daha da büyümesine neden olur, ama sanırım artık bunun bir önemi yok.

"Bundan o kadar emin olma, küçük fare."

Burnu kırışıyor. "Fare mi?"

"Her zaman meraklıdır ve çiftliğe girip çıkar."

"Bahçe hariç."

"Bahçeye çok fazla girdin."

"Ne fark eder ki?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Yani, neden umursuyorsun ki?" Ses tonundaki incinmişliği fark etmedim.

"Yanaklarını ve buranı yakmışsın." Ona göstermek için kolunu kaldırdım.

"Bu bir güneş yanığı." Yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Ve güneş kremi sürmemişsin. Güneş kremi saatlerce korumasız dışarıda kalamaz." Bunu nasıl göremez? Teni o kadar açık ve güzel ki. "Artık benim gözetimim altındasın." Eğer o kendine dikkat etmezse, ben ederim.

Onu ilk gördüğüm andan beri benim korumam altındaydı, ama artık gerçekten öyle. Onu burada güvende tutmak için bahaneler ve nedenler uydurmak zorunda değilim. Babamın fikri o kadar da korkunç olmayabilir. Onu her zamankinden daha yakınımda tutabilirim, ama dünyanın geri kalanı için o sadece evlenmeye zorlandığım bir eşmiş gibi davranabilirim. Bu şekilde kimse ona olan hislerimin derinliğini bilemez. Düşmanlarım onun benim için bir şey ifade etmediğini düşünürlerse, bana ulaşmak için ona zarar vermezler.

"Güneş yanığı için gerçekten endişeleniyor musun?" Tova'nın tüm yüzü yumuşuyor.

"Pek çok şey için endişeleniyorum." Uzanıp rüzgârın savurduğu buklelerinden birini yüzünden uzaklaştırıyorum. "Benimle otur."

Tova yanımdaki banka oturdu. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için hep endişeleniyorum."

"Her zaman mı?" Tova başını eğdi, dil sürçmemi yakalamıştı. Aptalca bir dil sürçmesi.

"Sana her zaman göz kulak olacağım. Sen benim karım olacaksın," diyorum. Zaten benimle evlenmek istemiyor. Yaptığım onca şeyi bilse benden kaçardı. Fazla uzağa gitmezdi.

"Doğru." Tova parmaklarını kucağında birleştiriyor, bakışları oraya kayıyor ve yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum.

"Bu seni üzüyor mu?" Bunu nasıl düzelteceğimi bilmek istiyorum ama belki de düzeltemem. Bu kabul edilebilir bir şey değil.

"Neyse o." Narin omuzlarından birini silkiyor.

"Bunu sevdim." Elbisesinin kurdelesine dokunuyorum.

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor ve daha dik oturuyor. "Ne demek istiyorsam onu söylüyorum."

"Yani yalan yok mu?" Sanki bu bir meydan okumaymış gibi kaşlarını kaldırıyor. "Yalan yok, sadece cevap vermeyeceğim."

"Biliyor musun, bunu kabul ediyorum." Küçük bir kahkaha atıyor. Kendimi sesin içine bırakıyorum.

"Şimdi, sana göz kulak olmamın seni neden üzdüğünü söyle."

"Önemli değil."

"Önemli," diye sertçe karşılık veriyorum ve Tova'nın geriye yaslanmasına neden oluyorum. "Benim için önemli," diye tekrarlıyorum ama bu kez daha yumuşak bir sesle. Tova tek kelime etmeden orada oturuyor ve ona konuşmasını emredemeyeceğimi biliyorum. O benim adamlarımdan ya da çalışanlarımdan biri değil. Annemi kızdırdığında babamın kitabından bir sayfa alıyorum. "Lütfen."

"Lütfen mi?" Bana doğru baktı.

"Lütfen." Kelimeyi tekrarlıyorum. Bu kelimenin onu memnun ettiğini aklıma not ediyorum. Elbisesine iltifat ettiğimde ben de öyle yapmıştım.

"Bu aptalca."

"Yine de bilmek istiyorum."

"Peki." Küçük bir nefes veriyor. "Kocamın mecbur olduğu için bana göz kulak olduğu fikri."

"Her koca bunu yapmalı." Bunun duygusal kısmını kaçırdığım anlardan biri olduğunu hissediyorum.

"*İstemeliler.*" İşte bu. Umursamamı istemesi bana pek çok şey anlatıyor.

"Ve benim ~~istediğini~~imi düşünüyorsun?"

"Ben sadece senin sorumluluklarından ya da işlerinden biriyim. Nasıl görürsen gör." Elini her şeye doğru sallıyor. Elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve Z'den bir not alıyorum.

"Sana söz veriyorum, seninle ilgilenmek istiyorum Tova." "Ve bana yalan söylemezsin."

Düşünmeden hareket ediyorum, diğer elim yanağını okşamak için geliyor. "Hayır," diyorum ona. "Hayır, sana yalan söylemem," diye hızla ekliyorum.

Ondan bir kıkırdama daha yükseliyor.

"Son kısmı tek kelimelik bir cevap olmasın diye mi ekledin?"

"Ekledim." Daha yakına eğilip onun tatlı, çiçekli kokusunu içime çekiyorum. Güneşin izleri hâlâ üzerine sinmiş. "Şunu bil, küçük fare. Sen artık herkesten önce geliyorsun."

Gözleri ağzıma düşmeden önce yüzümü arıyor. Onu öpmek için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç bedenimi sarıyor.

"Beni öpecek misin?"

Kehribar rengi gözlerine bakıyorum. Bu kadar yakından bakınca, gözlerinde altın r e n g i lekeler görebiliyorum. "Evet," diyorum ağzımı onunkine değdirmeden önce. Şehvet bedenimde dalgalanıyor. Tova'nın gözleri kapanıyor. "Burada alışık olmadığım bir bölgedeyim." Ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum, bu sefer öpücüğü derinleştiriyorum.

Tova'nın elleri göğsüme geliyor ama beni itmiyor. Bunun yerine narin parmaklarıyla gömleğimin önünü kavıyor ve bana doğru daha da eğiliyor.

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Küçük bir nefes alıp veriyor, ağzı benim için açılıyor. Dilimi ağzına sokuyorum, onu tatma ihtiyacı duyuyorum. Dili benimkiyle buluştuğunda derin bir inilti beni terk ediyor, vuruşlarımla eşleşiyor.

Onu tutup kucağıma çekmemek için mücadele ediyorum. Öpücüğün bitmesini istemiyorum. Öpücüklerin bu kadar sarhoş edici olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tova hafifçe geri çekiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Öpüşmeyi bırakmış olabiliriz ama ben geri çekilmiyorum.

"Bu senin için yabancı bir bölge mi?"

"Üzülmeni istemiyorum." Tova yanağına bir öpücük kondurmama izin veriyor ve sonra bir tane daha.

"Güneş yanıklarımı mı öpüyorsun?" Kıkırdıyor. Sanırım öpüyorum. Sadece henüz çekilmeye hazır değilim.

"Ağzımı üzerinde gezdirmek hoşuma gidiyor."

İsteksizce arkama yaslanıyorum. "Ben de hoşlanabilirim." Tova bana sırıtıyor.

"Güzel," diyorum çünkü yakında onun her santimini tadacağım.

Chapter Nine

TOVA

T En iyi arkadaşımın uzakta yaşamasından nefret ettiğim zamanlardan biri. Şu anda onun yardımı işime yarayabilir. Marks her ikisi de Aşk ve Nefret için Yardım ile düğün planlaması. Onun burada olması eğlenceli olurdu. İhtiyacım olan her konuda annemin yardım etmesini sevmediğimden değil. Seviyorum ama bu düğün konusunda çok tereddütlü. Warren'ın annesi Rochelle'den bir şey öğrenemememin de yardımı olmuyor. Geçen gece partide iyi anlaşmışlardı. Her zaman öyleydiler ama şimdi işler değişti. Emirler verilmişti ve annemin bundan hoşlanmadığını biliyorum. Eminim bu durum aralarındaki arkadaşlığı zora sokmuştur. var.

"Şunlara bir bak." Rochelle bana bir iPad uzattı. "Çiçekçinin gönderdiği resimler arasında gezinebilirsin."

"Teşekkürler." Tableti ondan aldım.

Ana evin kütüphanesindeyiz. Evdeki en sevdiğim odalardan biri. Zeminden tavana kadar kalın ahşap raflarla kaplı duvarlara kadar her şeyi kaplayan koyu, zengin ahşaplarla eski tarz bir havası var.

Odaya dağılmış sandalyeler ve benden daha uzun bir taş şömine var. Masalarda, açmak için zincirini çektiğiniz ışıklar bile var. Şömine

oda şimdi düğün hazırlıkları için sıfır noktasına döndü. Çok fazla şey var.

"Sarı rengi tercih ediyorsun, değil mi?" Rochelle soruyor.

"Severim." Bu rengi pek sık giymem, peki bunu nereden biliyordu? "Pembe de öyle."

"Evet, War bana öyle söyledi." Rochelle şimdi üzerinde altın işlemeler olan süslü bir tabak alıyor. Eminim gerçektir.

"Savaş mı söyledi?" Bunu nereden biliyordu ki?

"Evet. Ona söylediğin bu değil miydi?" Kadının ağzında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Gece gezintiniz sırasında mı?" Geçen geceyi düşününce yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. Warren beni öpmüştü. Öpücük ona hiç benzemiyordu. Yumuşaktı ve acele etmemişti.

"Yüzün kızarıyor," diyor annem.

"Yani evlilik planlarından bahsetmekten daha fazlası mı oldu?" Düğünle ilgili pek bir şey konuşulduğunu sanmıyorum. "İlginç." Rochelle'in kaşları sanki bu konuda derin düşüncelere dalmış gibi birbirine yaklaştı.

"İlginç olan ne?" Bilmek istediğim için soruyorum. Bu bana Warren'ın sandığımdan çok daha karmaşık bir insan olduğunu gösterebilir. Adam çok soğuk görünebilir ama bunun altında bambaşka bir yönü var. Tekrar umutlanmamaya çalışıyorum ama belki de başından beri onun hakkında haklı olduğuma dair içimde sinsi bir şüphe var. İnsanlara göstermediği başka bir yönü var.

Belki de daha yumuşak, daha açık tarafı Warren'dır ve soğuk, duygusuz, katı tarafı da War'dır. Herkes ona böyle seslenirken benim seslenmemi istemediği bir isim.

"Oğlumun daha önce bir kadınla ilgilendiğini hiç görmemiştim." "Fazla seçeneği yok." Ona iPad'i uzatıyorum

geri. "Bunlar çiçekler arasında en sevdiklerim." Ben yönlendirmeye çalışıyorum konuşma geri için ve Düğün, değilistemek Warren'ın

başkalarının görmesini istemeyebileceği bir yönünü ortaya çıkarmak için. "Bunlar çok güzel." Annem Rochelle ile aynı fikirde olarak başını sallıyor. "Savaş bir eş için hazırlanıyor olabilir ama

Ama bu senin için bir şeyler hazırlamaya bu *kadar* önem vereceği anlamına gelmez. Hepimize senin bahçenden uzak durmamızı söyledi."

"Bahçemden mi?" Başımı sallıyorum. "Benim değil." Bu yüzden mi geçen gün ona bahçeden çiçek alamayacağını söyledi?

"Sen benim demiyor olabilirsin ama nişanlın diyor." Rochelle omuz silkiyor. "Bunları görüyor musun?" Anneme iPad'i gösteriyor. Yer ayarlarını tartışmaya başladılar. Bu düğünlerde çok fazla şey oluyor ama yine de bunların hepsi göstermelik.

Marks'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. Mesaj göndermek için Marks'ın bana uzun zaman önce indirttiği özel bir uygulamayı açmam gerekiyor. Başta garip gelmişti ama onu tanıdıkça daha iyi anladım. Herkesin her şeyi izlediğini düşünüyor. Signal uygulaması kimsenin mesajlarınızı okumasını imkansız hale getiriyor.

Ona Rochelle'in yorumlarını anlattım. Marks, oyun içinde ya da kitaplarımızdan birinin sayfalarında öldürmediği sürece düğünlerden ya da erkeklerden hoşlanmaz; yine de çay içmeye hazır. Onu çok bilgilendirmek zorunda kaldım. Ona evleneceğimi ve kiminle evleneceğimi söylediğimde şok oldu.

Yaşam koşullarım hakkında biraz bilgisi var. Tüm detayları vermiyorum ya da tam isimleri kullanmıyorum. Bir kez bile Marino soyadını söylemedim. Bunu bileceğini sanmıyorum ama onunla aramdaki mesafeyi korumayı tercih ediyorum.

Marks: En sevdiğin renkleri biliyordu.

Nasıl?

Sorusu bu muydu? Ben daha çok benimle evlenmek isteyip istemediğini öğrenmek istedim. Bu aptalca bir soru çünkü düğün hakkında ne düşündüğünü zaten duymuştum, o yüzden bu soruyu sormadım.

Ben: Çok giyiyor olmalıyım?

Marks: Her türlü rengi giyiyorsun. Aslında, yaptığınız kıyafetlerden yola çıkarsam, en sevdiğiniz renklerin pembe ve beyaz olduğunu söyleyebilirim.

Bu doğru.

Warren söz konusu olduğunda her küçük şeyi incelemeye çalışmayı bırakmalıyım. Onu en son iki gün önce gördüm. Gitmiş. Ondan pek bir ses çıkmadı. Eminim bu alışmam gereken bir şey, onun gelip gitmesi ve benim onun nerede ve ne zaman döneceğini bilmemem. Bunu da soramıyorum.

Annem bana bir soru sorduğunda kabalık etmek istemediğimden telefonumu geri kapatıyorum. Sonraki iki saat boyunca sayısız soruya yanıt verdim.

"Hanımlar." Warren'ın sesiyle başımı kaldırıyorum. Warren geldi. Sesini duyunca midemde oluşan kelebeklere engel olamıyorum.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor, benimki hariç her yöne bakıyor. Sanırım birden bire görünmez oldum. Her neyse. Telefonumu geri çıkarıyorum. Annem ve Rochelle selamla karşılık veriyor. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak ona kendi ilacından tattırıyorum.

"Planlama nasıl gidiyor?" Göz ucuyla kütüphaneye doğru ilerlediğini görüyorum.

"Gidiyor. Elbise mağazasını ziyaret etmek için bir gün belirlemeliyiz. Er ya da geç." Rochelle cevap veriyor.

"Buraya gelecekler."

"Savaş, bu o kadar basit değil. Mağazada onun seçebileceği yüzlerce elbise olacak."

"O zaman buraya getirmeleri için dev bir kamyon ve onları yükleyecek adamlar göndereceğim." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

"Bu çok fazla." Rochelle ayağa kalkar. "Bilmediğim bir sorun ya da tehdit mi var?"

Tehdit mi?

"Tova'nın bir yere gitmesine gerek yok." Vay, şimdi de var benim Tam Dikkat. Gerçekten, I farkına varmak I asla

aslında bir yere gitmek. Burası çok büyük; bir yerden başka bir yere gitmek sanki bir yere gitmişsiniz gibi hissettiriyor ama aslında çiftliğin duvarlarından hiç çıkmıyorsunuz.

"Ah, *onun* hiçbir yere gitmesini istemiyorsun."

"Ben mi?" Başımı kaldırıyorum, Warren orada, her zamanki gibi yakışıklı değilmiş gibi davranamıyorum. Bakışlarım ona yöneldiğinde saçlarının biraz dağınık olduğunu ve gözlerinin yorgun görüldüğünü fark ediyorum.

"Şimdilik, evet." Gözleri onunla kilitli kalıyor. "Tova, ofisime gel." Bana emir mi veriyor? Elimde değil ama sinirlendim. Beni öptükten sonra onu günlerdir görmedim ve sonra kaba bir şekilde içeri girdi. Bana bir bakış bile atmaya tenezzül etmiyor. Ta ki şu ana kadar, vermesi gereken emirler varken.

"Tatlım, biz-" diye söze başlıyor annem.

"Lütfen." Bu kelime odada yankılanıyor ve hepimizi şaşırtıyor. En azından ben öyle tahmin ediyorum çünkü gözlerim bir kez daha Warren'ın üzerinde. "Lütfen, konuşabilmemiz için ofisime gelin." Warren elini uzatarak bana doğru bir adım attı.

"Pekâlâ." Elini tutuyorum ve beni kütüphaneden çıkarıp ofisine götürmesine izin veriyorum. Daha önce hiç içeri girmemiştim. Warren kapıyı arkamızdan hızla kapattı. Kilidin yerine oturduğunu duydum. "Warren."

"Küçük fare." Beni kendine doğru çekiyor, ağzı nefesimi kesen sahiplenici bir öpücükle benimkinin üzerine iniyor. Bu tam bir sürpriz. İlk öpüşmemizin aksine, bu seferki derin, sahiplenici ve aç.

Eli sırtımda geziniyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor. Küçük bir çekiştirme yapıyor ve başım daha da geriye gidiyor, böylece öpücüğü daha da derinleştirebiliyor. "Beni tekrar öp," diye emrediyor ve ağzımı tekrar alıyor. Neredeyse gülmek istiyorum ama hâlâ biraz şaşkınım. Ağzını tekrar benimkinden kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yorgun olduğunu söyleyebilirim. "Lütfen."

Eğiliyorum ve bu kez ağzımı onunkine bastırıyorum. Düşük bir inilti onu terk ediyor. Dilini ağzıma soktuğunda, ben de onun hareketlerine ayak uyduruyorum. Warren vücudunu benimkine bastırarak beni kapıya sabitledi.

"Warren?" Ağzı benimkinden ayrılıp boynuma doğru öpücükler bıraktığında inliyorum. Omuzlarını kavriyorum, onlara tutunma ihtiyacı duyuyorum.

"Her zaman güneş ışığı kokuyorsun." Elleri elbisemin altından kıcıma doğru gidiyor ve beni yerden kaldırıyor. Bacaklarımı onun etrafına sarıyorum, sikinin sertliğinin seksime baskı yaptığını hissediyorum. Bana sürtünüyor, klitorisimi ovuyor ve zonklamasına neden oluyor.

"Ohh," diye inliyorum bu his karşısında.

"Seni özledim." Tırnaklarımı ona geçiriyorum. Sesinde normalde olan soğukluk değil, bir özlem parıltısı var.

"Beni özledin mi?" Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. Beni özlediğini söylemenin edepsiz bir konuşma olmadığını biliyorum ama öyle de olabilir. Tüm bedenimde bir ateş yakıyor. İçimin derinliklerinde bir özlem büyüyor.

"Hiçbir fikrin yok." Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırıyor. "Benim için boşalmanı izlemek istiyorum." Öne doğru itiyor, siki klitorisime sürtünüyor.

"Evet," diye inliyorum. Kalçalarımı daha fazla sallamaya çalışıyorum, ama beni tutuşu sıkılaşıyor, beni yerimde sabitliyor.

"Seni boşaltmak istiyorum." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Tekrar ileri doğru itiyor, ancak bu sefer hızlı, ileri geri hareket ediyor ve klitorisime mükemmel bir şekilde vuruyor.

Geri çekilmek yok. Tüm hisler ve sözleri bedenimi aşırı yüklüyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Korkutucu ve ezici ama yine de özlem duyuyorum. Ona ihtiyacım var. Warren'ın ağzı boynuma yapışıyor, emiyor.

Vücudum patlıyor. Zevk içimden geçerken içimi bir çılgılık kaplıyor.

Doruk noktası içimde sürüp giderken Warren'ın "Sikeyim evet," dediğini duyuyorum. Tüm vücudum canlı bir tel kadar hassas.

Warren'dan bir homurtu geliyor, vücudu sarsılıyor.

"Tatlı Tova," diye fısıldıyor kulağıma. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bu bir söz mü yoksa tehdit mi? Olmaması gerektiğini biliyorum ama kalbim birincisi olmasını umuyor. Warren'la, asla gerçekten bilemezsin. Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

Chapter Ten

WARREN

Tova'nın saçından çıkardığımdan beri bileğimde duran saç bağıнын üzerinde parmağımı ileri geri hareket ettiriyorum. Neden ıkarmadığımdan emin değilim. Uzun zamandır oradaydı.

Bir haftadan fazla oldu. Onun kokusu oktan gitti.

Keşke üzerinde hala onun kokusu olan yeni bir tane olsaydı, ama bunu elde etmenin tek yolunun gidip onu görmek olduğunu biliyorum. Yine de sanırım evine kolayca girebilirim. Yatak odasında yalnız olsaydım sadece bir saç bağı almayacağım konusunda kendime güvenmiyorum.

Onu barbar bir Neandertal gibi ofisimin kapısına sıkıştırdığımdan beri düşünebildiğim tek şey, benim için özölürken çıkardığı zevk inlemelerinin sesleri.

O öğleden sonra bana ne olduğunu hala anlamış değilim. O zamandan beri kendime güvenmeyerek Tova ile aramda bir mesafe yaratmaya çalıştım ama bunun hiçbir işe yaramadığını görmeye başladım. Bu beni sadece ona karşı daha aç hale getirdi. Şu anda içimi kemiriyor. Ona olan çekimim beni sürekli ona götürmeye çalışıyor. Kaybettiğim bir savaşın içinde olduğumu biliyorum ama kendime bunun onun iyiliği için olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, bitkin bir halde. Uyku da kolay gelmiyor. Hiçbir zaman ok şeye ihtiyacım olmadı, ama şu anda hiçbir şey alamıyorum. Zihnimi düşüncelerden uzak tutamıyorum.

Tova'nın. Artık benim olacağını bildiğim için, ona ve onun için yapmak istediğim her şeye kapılar açıldı. Bunu açıklayamam. Sanırım beni bu kadar delirten şeylerden biri de bu. Mantıklı hale getirmeye çalışıyorum ama hiçbir mantıklı yanı yok.

"Sonuçta bekârlığa veda partisi mi veriyoruz?" Z yanımdaki koltuğa çöküyor. Ona havamda olmadığımı söyleyen bir bakış fırlatıyorum. "Ne? Birini dövmek War için bir bekârlığa veda partisi gibi geliyor bana."

"Size bir içki getireyim mi, efendim?" Kokteyl garsonlarından biri eğilerek Z'nin göğüslerini görmesini sağlıyor. Etrafına sardığı korse yüzünden yukarı doğru itilmişlerdi. Bunun içine asla bir silah saklayamazsınız.

"Ben iyiyim," diyor Z ona.

Yalnız kalmak istediğimi bildiği için bana sorma zahmetine girmiyor. Bourbon Caddesi'ne pek sık gelmem. Ön taraf lüks bir striptiz kulübü, arka taraf ise bir genelev. Dışarıdan bakınca içeride ne olduğunu asla bilemezsiniz ama zaten bütün mesele de bu.

Burası iki ucu keskin bir kılıç. Buraya gelip giden her türden insan var. Yüksek rütbeli devlet memurlarından doktorlara ve her türden ünlü insana kadar çeşitlilik gösterir. Hiçbiri burayı ziyaret ettiklerini kimsenin bilmesini istemez. Bu da onların benim kontrolüm altında kalmalarını sağlıyor.

Eğer buranın sahibi ve sorumlusu biz olmasaydık, başkası olurdu. Bu aynı zamanda bu işi yapmak isteyen kızları da koruyor. Buranın bunun için güvenli bir alan olması gerekiyor. Şu an burada olmamın sebebi de bu. Müşterilerden biri kontrolden çıkmıştı. Normalde bunu kendim halletmezdim ama şu anda biraz gerginlikten kurtulabilirdim. Ayrıca, insanların her zaman beni izlediğini bildiğim için arada bir mesajı kendim vermek isterim. Herkesin ellerimi kirletmekten korkmadığımı bilmesi gerekiyor.

Ronan karşımdaki sandalyeye çöktü. "Neden buradasın?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Ronan ayaklarını aramızdaki masanın üzerine koyuyor ve rahatlamak için arkasına yaslanıyor. Saç bağını çekip bileğime çarpmasına izin veriyorum ve kardeşlerime olan kızgınlığıma değil buna odaklanıyorum.

"Bu onun bekârlığa veda partisi," diye cevap veriyor Z. Ben cevap vermeyince. "Peki sen lanet olası bir ahırda mı büyüdün?" Ronan'ın ayaklarını masadan itiyor. "Ayaklarını masaya koyma."

"Bahse girerim o masada daha kötülerini de olmuştur." Ronan başıyla odanın diğer ucunu işaret ediyor, orada iki striptizci bir iş adamının üzerinde.

Bir saniye onları izliyorum ama herhangi bir arzu hissetmiyorum. Daha önce buraya girdiğimde bile hiçbir şey hissetmemiştim. Baştan sona sahnelerde dans eden çıplak kadınlar vardı. Seks daha önce hiç arzum olmamıştı ama şimdi sadece Tova'yı hedefliyor.

"Biliyor musun, onlardan sana katılmalarını isteyebilirim. Eminim sana birkaç danstan fazlasını vermek için o zavallı aptalı bırakırlar." Dikkatimi tekrar kardeşlerime yönelttim.

"Siktir git." Ayağa kalktım, takım elbisemin ceketini düzelttim ve saati kontrol ettim.

Tam telefonumu çıkaracaktım ki Violet'in bana doğru geldiğini gördüm. Ben doğmadan önce burayı o işletiyordu. Burada insanların çizgiyi aştığı ve Violet'in bunu kendi başına halledemediği pek sık görülmez ama bu seferki farklı.

"İyi akşamlar çocuklar." Violet mor saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kadın her zaman lateks giyiyor. Bütün gün, her gün bunu giymeyi nasıl başardığından emin değilim. Kulağa acı verici geliyor ama duyduğum kadarıyla Violet'in tek derdi acı çekmek ve pek çok kişi onunla birlikte acı çekme ayrıcalığına sahip olmak için para ödüyor.

"Her zamanki gibi çok hoşsunuz Bayan Violet," diyor Z, ayağa kalkarak. Ronan ayağa kalkıyor ama tek kelime etmiyor.

"Violet." Başımı salladım. "Yarın evleniyorsun-"

"Ona dans ya da oda teklif etme." Z'nin eli omzuma indi.

"Asla yapmam." Violet başını sallıyor. "Bildiğim bir şey varsa, o da erkekler ve War'ın bunlarla hiç ilgisi yok."

"Beni uyardığın adamla ilgileniyorum." Violet nadir durumlar dışında bana asla doğrudan ulaşmaz. Demek ki sorun yaşadığı bu müşteri her kimse bir tür güce sahip.

Telefonda çok fazla ayrıntı sorma zahmetine girmemiştim çünkü buraya kendim geleceğimi biliyordum. Beni evden ve Tova'dan uzaklaştırıyor.

Böylece kontrol edemediğim kuduz bir hayvan gibi üzerine atlamıyorum. O her gece yatağımdayken nasıl idare edeceğim? Bu düşünce, buraya girdiğimden beri sikimin ilk kez sertleşmeye başlamasına neden oldu. Hay sikeyim.

"O bir polis. Bizden biri değil."

"Polis mi?" Z düşüncelerimi yankılıyor. "Bir polisin buraya parası nasıl yetiyor?"

"Güven fonu çocuğu."

"Buraya nasıl girdiğini bilmek istiyorum."

"Dosya detaylarını size çoktan gönderdim." Violet onu kulübün arka tarafına kadar takip etmemiz için başını salladı. "Oldukça yeni ve bir ay önce kızlarımdan biriyle bir olay yaşadı. Sert biri ama böyle bir şey için eğitilmiş kızlardan birine sahip olmak istemediğini görmeye başlıyorum. Sanırım onların deneyimsiz olmasından hoşlanıyor."

"Gözlerinde korku görmek istiyor." Peşinde olduğu şey bu.

"Güç ve kontrol için gerçek bir şeyi var."

Benim de öyle, ama kadınları dövmeyeceğim. Hayır. Onun yerine onu dövmekten zevk alacağım. Polis olsun olmasın, aşılması gereken bir çizgi olduğunu bilmeli. Ne buradaki kadınlara ne de aileme karşı böyle bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim.

Violet bodrum kapısının şifresini girer. Kilidin tıkırtısı yüksek ve ağırdır.

"İzin verin." Ronan açmak için kapıyı kavrar. Bir kasa kapısı kadar kalın. Ben izin vermedikçe bu odadan hiçbir şey kaçamaz. Çılgınlık bile.

"Sizi yalnız bırakayım çocuklar." Violet geri adım attı. "Cevabı zaten biliyorum, ama her zamanki gibi, işiniz bittiğinde size bir eğlence ayarlayabilirsem haber verin." Kardeşlerimin cevaplarını duymuyorum. Merdivenlerden inmeye başlamıştım bile.

Adam içeri girdiğimi duyunca başını kaldırıyor. Neredeyse gülmek istiyorum. Onu pembe kelepçelerle bir sandalyeye bağlamışlar. Gözleri korkuyla açılmadan önce birkaç kez kırıştırıyor. Havayı amonyak kokusu dolduruyor.

"Aww, dostum," diye mırıldanıyor Z, yanıma gelerek. "Şimdiden altına işedi." Bu şaşırtıcı değil. Onun gibi adamlar bunu hep yapar. Sadece kendilerinden daha zayıf kişileri itip kakarken serttirler. Gerçek bir belanın ilk işaretinde ya satın almaya çalışırlar ya da yalvararak kurtulmaya çalışırlar.

O da zaten bunu yapıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve yalvarıyor. Eminim dövdüğü kadınlar da aynısını yapıyordur.

Bahse girerim işi sırasında temas ettiği insanlar da aynısını yapıyordur. "Violet her zaman bir erkeğin neye ihtiyacı olduğunu bilir." Ronan

ellerini masanın üzerindeki aletlerin üzerinde gezdiriyor.

"Ben sadece gösteri için buradayım." Z köşedeki sandalyelerden birini kapıp içine çöküyor. "Bunu burada ilk kez söylüyorum."

"Bekle, ne, bana ne yapacaksın?" diye kekeliyor sandalyedeki adam.

"Konuşma." Ona ters bir yumruk atıp kafasını geriye itiyorum. Bir çılgılık atıyor.

"Çok gürültü yapıyor." Ronan bir çekiç alır, havaya fırlatır ve tahta sapından yakalar. Her şeyi bir silaha dönüştürebilir ve sanki onun bir parçasıymış gibi kullanabilir.

"Daha yeni başladık." Onu saçlarından tutup geriye doğru çekiyorum, sandalyeyi de alıp iki ayağı üzerinde durmasını sağlıyorum ve ikisini de odanın diğer ucuna doğru çekiyorum. Yol boyunca çılgılık attı.

"Özür dilerim." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Ağladı mı? Yalvardı mı?" Cevap vermiyor, ama gerçekten bir cevap istemiyorum. Ronan'a "Bantla," diyorum. Masanın üstündeki koli bandını alıp bana fırlatıyor. Bir parça koparıp ağzına yapıştırıyorum. Onun tiz çığlıklarını dinleyemiyorum.

"Hepimiz burada olduğumuza göre, kardeşimizin son zamanlarda neden bu kadar sinirli olduğunu konuşalım mı?" Z ellerini başının arkasına koyup rahatlayarak soruyor. "Ve sakın evlenmekle ilgili olduğunu söyleme. Kimin adının verilmemesi gerektiği hakkında."

"Yani hakkında hiç konuşmadığımız kişi." Tüm dikkatim tekrar kardeşlerime dönüyor. Uzun bir süre onlara bakıyorum, ikisi de tek kelime etmiyor.

"Biliyorsun."

"Pek bir şey zlemiyorum." Ronan omuz silkiyor.

"Ben her şeyi biliyorum." Z kaşlarını oynatıyor. Zeki küçük bir pisliktir ama daha çok teknolojiyle ilgilidir. Z öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Anlamadığım şey, neden kızıdan kaçıyorsun? Ona şimdi sahip olabilirsin. Yani, her zaman sahip olabilirdin ama kafan pek yerinde değil." şakağının yan tarafına vuruyor.

Ronan, "Onu buraya sen getirdin," diyor.

Arkamdaki şerefsiz bir ses daha çıkardı. Geri döndüm ve onu birkaç dakikalığına bayılacak kadar sert vurdum.

"Ve tam kafasına bir hedef koydum. Sadece bunu gün ışığına çıkaracak olanın öz babam olacağını bilmiyordum. Onu güvende tutmalıyım."

"Nedenmiş o, Savaş?" Z sandalyesinde tekrar geriye yaslanır. "Neden onu bu kadar güvende tutman gerekiyor? Dışarıda, dünyada gayet iyiydi."

"Hayır, değildi!"

Havlıyorum. "Neden

değil?" Z itiyor.

"Cinsel ya da başka türlü kadınlara ilgi duymayan biri olarak ona bağlanırsam, o zaman başka biri

gözleri olan da yapardı. Etrafta dolaşması güvenli değil." Kafamda mantıklı geliyor, ama kelimeleri söylerken çılgınca olduklarını duyabiliyorum. "Söz konusu o olduğunda mantıklı değilim ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ o zaman." Z ayağa kalkıyor. "Neden bize ona ne yaptığını ve ne yapmak istediğini anlatmıyorsun?"

"Dikkat et." Kardeşime doğru bir adım atıyorum.

"Aklını başına topla." Z başını Ronan'a doğru sallıyor. "Ben daha çok mücevher ya da romantik bir randevu gibi şeyler düşünüyordum." Ronan kısmi bir gülümsemeyle geçiştiriyor.

"Bu adamla işini bitirmeye ne dersin?" Ronan baygın adama başını sallıyor. "O zaman sana randevu tüyoları veririz."

"Siz ikinizin flört önerileri var mı?" İkisi arasında bir bakış atıyorum. Z bilgisayarıyla evli ve Ronan'ın boş zamanlarında ne halt ettiğinden emin değilim ama romantik değil.

"Google'ımız var," diyor Z, sanki dünyanın en aptal bokları bizmişiz gibi.

"Yarın evleneceğimin farkındasınız değil mi?" diye hatırlatıyorum ikisine de. Çıkma faslını çoktan geçtik.

"O zaman onunla işinizi bitirin. Burası iğrenç kokuyor."

Z haksız değil. Burası leş gibi kokuyor ve tadı da bok gibi. Yakında müstakbel eşim olacak taze çiçekleri ve güneş ışığını öpüp koklayamadığın zaman her şey kokuyor.

Onsuz her şey anlamsız gelmeye başlıyor artık.

Chapter Eleven

TOVA

Hayatım boyunca hiç gizlice dışarı çıkmadım. Gerçekten emin değilim. Bu olur saymak Çünkü Ben bir yetişkin kim oluyor evli Yarın. Bu o I Yapma.istiyorum açıklamak için herhangi bir şey için herhangi biri doğru Şimdi. Bunun dışında benim En iyi arkadaşım ama o da benimle geliyor. Konuşabilmek istiyorum. özgürce ve ailem bizi duyacak diye endişelenmeden.

Makyaj sandalyemi üzerinde durmak için sürüklemeyen önce pencereyi kaydırarak açıyorum. Yatak odamın ışığını kapatıyorum ve kulaklığımı alıyorum. Tam pencerenin yarısına gelmiştim ki bir titreşim beni korkutuyor ve pencereden yere yuvarlanmama neden oluyor.

Neyse ki çok uzağa düşmedim ve telefonum hemen yanıma düştü, hala beni korkutan aramayla titreşiyordu. Onu yerden alıp doğruldum. Nasıl oldu bilmiyorum ama gözlüklerim yüzümde kaldı.

"Beni korkuttun. Bu yüzden pencereden düşmüş olabilirim." Marks kahkahayı patlattı. "Sorun yok. Ben iyiyim."

"Gülmezsem gerçekten en iyi arkadaşın olur muyum?"

"Haklısın." Kendimi ayağa kaldırıyorum, etrafın temiz olduğundan emin olmak için etrafa bakıyorum, ama yakalanmış olsaydım, pencereden dışarı yuvarlandığım sırada olacağından eminim. "Bu senin fikrindi," diye hatırlatıyorum ona.

"Limana vardın mı?"

"Hayır, ama oraya gidiyorum." Aptal bir kayaya takılıp düştüm. Üzerinde ışıklar olan gözlükler artık o kadar da aptalca gelmiyor.

"İyi misin?" Marks bir kahkaha daha attı. "Bu kötü bir fikir olabilirdi."

"Oh, şimdi pencereden dışarı çıktığım için böyle söylüyorsun."

"Çılgınca bir şeyler yapmalıyız. Bekârlığa veda partisi veriyormuşuz gibi değil."

"Gidip striptizci mi görmek istedin?" Ona takılıyorum. Öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Bunun aldatma olduğunu düşünmüyor musun? Yani, nişanlısın ve bir insanın sana sürtünmesine izin mi veriyorsun?"

"Değil mi? Binanın adının 'striptiz kulübü' ya da benzeri bir şey olması başkalarına dokunabileceğin anlamına gelmez. Bu bana garip geliyor." Kışımından konuştuğumu kabul ediyorum. Görücü usulü bir evliliğim var.

"Yani bu seni rahatsız eder mi?" Yürümeyi bıraktım. Bir şey anlatmaya çalıştığımı hissedebiliyorum. Neden emin değilim, çünkü Marino ailesi hakkında hiçbir fikri yok. Bu ismi daha önce hiç söylemediğimden eminim.

"Bir şey mi ima ediyorsun, Marks?" Ona soruyorum.

"Sadece-" Uzun bir s ü r e durakladı. Ben devam ediyorum. İskeleye doğru ilerliyorum çünkü bu konuşmayı herkesin duyabileceği bir yerde yapmak istemiyorum. Marks'la en başından beri planın bu olduğunu anladım. Dışarı çıkmalıydım ve konuşabilirdik. Belki seks ya da müstakbel kocam ve görücü usulü evliliği nasıl idare ettiğim hakkında konuşuruz diye düşündüm. Ya da neden sürekli benden kaçtığını.

"Kes şunu. Beni burada öldürüyorsun."

"Yani, gerçekten bilmek istiyor musun? Bu da başka bir soru mu? Bu adama sonsuza kadar aşık olacaksın, ama bu ayarlanmış bir şey ve o da bir pislik, yani kurallar artık farklı olabilir." Kalbim çarpmaya başladı. Marks bir şeyler biliyor. "Bazı şeyleri bilmemek daha iyi olabilir."

"Ama bir şey biliyorsun?" Bana bir şey söylemediği çok açık ve şimdi bildiğini ima ettiğine göre, ben

ne olduğunu söyleyene kadar başka bir şey düşünemeyecek.

"Pek çok şey biliyorum."

İskeleye varana kadar daha hızlı yürüyorum ve yalnız olduğumdan eminim. "Çok şey bilmek başını belaya sokabilir, Marks," diyorum ona.

"Ben ne zaman beladan çekindim ki?" Sanırım bir bilgisayar ekranının arkasında başını belaya sokmak daha kolay olabilir. Yüz yüze gelince farklı oluyor. Marinolar onun izini bulur.

"Bu farklı. Hayatıma burnunu sokamazsın." "Çünkü benim incinmemi istemiyorsun ya da bir şeyler bilmemi ister misin?"

"Elbette bilmeni istiyorum!" Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. Ona güvenebilseydim. Yaşadığım dünya böyle değil. Bu yüzden tek arkadaşım internette.

"Dürtmemem gerektiğini biliyorum ama bu adamla evlenmeye hazırsın. Hafif bir takip yapmazsam nasıl bir arkadaş olurum?"

"Hafif takip." Bir kahkaha attım. Bunun seviyeleri olduğunu bilmiyordum. "Yani?" Bu beklenti beni öldürüyor.

"Aynı zamanda genelev olduğu bilinen bir striptiz kulübüne gitti." Gözlerimi kapatıyorum. Hissettiğim ihanet duygusunu hissetmemeliyim ama elimde değil. Geçen gün beni öpüş şekli. Aslında hiçbir anlamı yoktu.

"Bourbon Caddesi mi?" diye sordum. Bir keresinde buranın Marino ailesine ait olduğunu duymuştum.

"Evet, ve bir süre orada kaldı." "Ne kadar süre?"

"Saatler." Gözümden kaçan yaşı siliyorum.

"Doğru." Neden bunu kendime yapıp duruyorum? O saatlerde ne yaptığını düşündükçe kalbim sızlıyor.

Hayatım böyle olacak. Bana her şeyi unutturan öpücüklerine kapılıp gitmeme izin veremem. Kendimi ona karşı sertleştirmeliyim. Mesajı gerçekten almalıyım çünkü adam günlerce ortadan kayboluyor!

"Özür dilerim, Tova." Ses tonundaki yenilgiyi duyabiliyorum. "Seni çıkarabilirim."

"Marks." İçimi çektim. "Çıkış yok. Başka seçeneğim yok. Onunla evlenmek zorundayım." Telefonum parmaklarımın arasından çekilip alındı. Küçük bir çığlık attım ve arkamı döndüğümde Warren'ın orada dikildiğini gördüm.

Ay, yüzünün sert hatlarına gölge düşürerek onu daha sert gösteriyor. Loş gece ışığında bile öfkeli olduğunu söyleyebilirim. Bu ikimiz için de geçerli. Neye kızmış olabilir ki?

"Telefonumu ver." Elimi uzattım. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez." İşte, ona söyledim. Bakalım benimle ilgili bir şeyi bilmemekten ne kadar hoşlanacak.

"Nişanlımın kendisini düğünümüzden vazgeçirmeye çalışan bir adamla gizlice gece yarısı telefon görüşmeleri yapması beni ilgilendirmez." Bana bir adım daha yaklaştı. Geriye doğru çekiliyorum. Burun delikleri alevlendi.

"Gece yarısı değil," diyorum, bunun onu kızdıracağını çok iyi biliyorum.

"Şu anda çok dikkatli olmalısın, küçük fare." "Neden? Bana ne yapacaksın?" Nerede olduğunu bilmiyorum ani kabadayılık nereden geliyor. Aslında ben biliyorum. Öfkemden.

"Ne istersem." Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Gözlerimin yaşarmasından nefret ediyorum. Onlarla her şeyimle savaşıyorum.

"Doğru." Mizahsız bir kahkaha beni terk ediyor. "Telefonumu geri alabilir miyim?" Elimi dışarıda tutuyorum. Telefonu benden aldığı anda görüşmeyi sonlandırmış olmalı çünkü ekran Marks'tan gelen bir aramayla aydınlanıyor.

"Kim arıyor?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Ona tıslıyorum, öfkemi tutmaya ve üzüntünün içeri sızmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ha! Gerçekten bir erkekle konuştuğumu düşündüğü için mi kızsın? Bu

Akşamını geçirdiği yerden sonra zengin. Düğünümüzden önceki gece.

"Bunu benim işim yapmak üzeresin."

Oh, kahretsin. Bilmek istediği şeyi söylemezsem Warren'ın Marks'ın peşine düşeceğinden hiç şüphem yok.

"Tamam, o benim arkadaşım.

Bir kız." "Mark mı?"

"Marks," diye düzeltiyorum. "Bu bir takma ad ama o bir kız. Tamam mı?" Elimi tekrar uzatıyorum ama telefonu bana geri vermek için bir hamle yapmıyor. Onun yerine, arka cebine koymadan önce telefonumu kapatmasını izliyorum. "Sanırım hiçbir şey alamam."

"Telefonunu geri alacaksın. Bir şeyleri kontrol ettikten sonra." "Lütfen yapma." Warren'a doğru bir adım attım. "Onu bu işin dışında bırak.

Bu. O benim tek arkadaşım."

"Benim işim seni korumak. Bu arkadaşla hiç tanışmadın.

Herhangi biri olabilir."

"Onunla hiç tanışmadığımı nereden biliyorsun?"

Warren uzun bir süre sessiz kalır. "Yıllar önce olması gerekirdi." Bu konuda nasıl bu kadar emin olabildiğinden hâlâ emin değildi ama neyse.

"Lütfen bunu yapmayın. O benim tek arkadaşım." Sesimin bu kadar zavallı çıkmasından nefret ediyorum.

"Gizlice kaçmak kimin fikriydi?"

"Ben bir yetişkinim."

"Yani onun fikriydi." Dişlerimi sıkıyorum. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Warren ürkütücü bir şekilde hareketsiz.

"Bu gece neredeydin?" Dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"Çalışıyordum."

"Gerçekten mi?" Homurdandım. "Her neyse. Ben yatmaya gidiyorum. Yarın önümde boktan bir gün var; bunun için dinlenmeye ihtiyacım olacak." Warren'ın yanından geçmek için adım atıyorum ama o kayarak iskeleden çıkış yolumu kapatıyor.

"Tova." Adımı o kadar nazik söylüyor ki neredeyse bir fısıltı gibi. Kararlılığımı sarsmasından nefret ediyorum. Bu aptalca ve ben

Bunu biliyorum ama ben de durduramıyorum. "Daha iyi bir adam olsaydım, gitmene izin verirdim, ama değilim ve yapamam."

"Baban yüzünden mi?" Benimle evlenmesi emredilmişti.

"Hayır, benim yüzümden."

"Ne diyorsun Warren?"

"Sen benimsin ve gitmene izin vermeyeceğim. Kaçmaya çalışırsan bu kimse için iyi olmaz." Başımı yana eğip ona bakıyorum.

"Beni kovalayacak mısın? Ailemi tehdit mi edeceksin?"

"Ne yapmam gerekiyorsa yaparım." Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde eğiliyor. "Önemsediğin hiçbir şeyi aramıza sokma." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Hissettiğim korku değil, adını koyamadığım başka bir şey.

"Benimle evlenmek istemiyorsun." "Böyle mi düşünüyorsun?" "Bildiğim bu."

"Çok safsın." Başımın tepesindeki dağınık topuzdan kaçan bir tutam saça dokunmak için uzanıyor. Elini tokatlıyorum. Kaşları kalkıyor. Sertçe nefes alıyorum. Sanırım ikimizi de şok ettim.

"Saf olabilirim," diye kabul ediyorum. "Ama bana dokunma. Bu gece nerede olduğunla ilgili soruma cevap vermeyeceksin."

"Sana çalıştığımı söyledim."

"Kiminle?"

"Kardeşlerimle."

Bir nefes çektim. "Bu çok anlamsız." Tekrar etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama bir kez daha beni durduruyor. Bu sefer omuzlarımdan tutuyor. "Beni korkutuyorsun."

"Yalan söylüyorsun. Benden korkmuyorsun."

"Herkes senden korkuyor," diyorum ona ama bu hatırlatmaya ihtiyacı olmamalı. Eminim kendi babası bile ondan biraz korkuyordur.

"Elime vuruyorsun ve sorularıma cevap istiyorsun. Benden korkmuyorsun," diye tekrarlıyor.

"Belki de sadece üzerimde iz bırakamayacağını biliyorum. Yarınki düğünümüzde olmaz." Warren elini bırakır

Sanki sözlerim ona fiziksel bir tokatmış gibi bir adım geri çekildi.

"Sana vuracağımı mı sandın?" Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Öyle mi düşünüyorum?

"Artık senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum Warren. Kafamı karıştırıyorsun." Hayır, güneş yanığım için endişelenen bir adamın bana elini sürdüğüne inanmakta güçlük çekiyorum, ama o güneş yanığını öpen adamın günlerce üzerimde kaybolup sonra da gidip striptizcilerle yattığına inanmak da güç, yani gerçekten ne bilebilirim ki?

"Benim olduğunu biliyorum. Seni asla incitmek istemediğimi bil."

"Bazı acıların fiziksel olmanın ötesinde olduğunu biliyorsun."

"Farkındayım." Sanki bu gerçeği biliyormuş ama kendisi de tam olarak anlamıyormuş gibi söylüyor.

"Benim misin Warren?"

"Evet."

"Bundan emin misin? Bu gece başka birine ait değil miydin?"

Kaşları birbirine yaklaşır. "Bu gece kardeşlerimle birlikteydim."

"Çalışıyordum." Gözlerimi deviriyorum. "Bırak geçeyim."

"Bu akşam neredeydim biliyor musun, küçük fare?" Cevap vermiyorum çünkü içine düştüğüm saçmalık yığınının farkındayım. Onun bu gece ya da herhangi bir gece nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmamalıydı. Warren haklıydı. Sormamalıydım bile.

"Düğününden önceki gece. Erkekler ve striptiz kulüpleri hakkında hikâyeler duymuştum." Omuzlarımı silktim, umurumda değilmiş gibi davranmaya çalıştım.

"Bir genelevdeydim." Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Bourbon Caddesi."

Marks bana zaten söylemişti ama bunu ondan duymak çok daha fazla acı veriyor. Göğsünü itmeye çalışıyorum ama nafile. "Bırak da bitireyim."

"Hayır!" Sadece beni tutmasına karşı değil, vücudumun doğal olarak ona doğru çekilmesine karşı da daha çok mücadele ediyorum. Kızgın olmama rağmen, ona bu kadar yakın olmanın bir şekilde kararlılığımı zayıflatmayı başardığını biliyorum. Aramızda biraz mesafe bırakmam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Ayaklarım yerden kesilince Warren, "Evet, benden gerçekten korkuyorsun," diye mırıldandı. Beni daha yukarı kaldırıyor, böylece göz hizasına geliyoruz, ayaklarım yerden bir karış yukarıda sallanıyor. "Oraya kızlardan birine zarar veren birinin ağzını burnunu kırmaya gittim."

"Tamam."

"Tek yaptığım buydu."

"Gerçekten mi?" Alay ettim.

"Ne yaptığımı düşünüyorsun, küçük fare?" Gözlerimi ona dikiyorum. Sırıtmakla mı savaşıyor? Bana ihanet etmesinin bir şaka olduğunu mu düşünüyor? Benim bir şaka olduğumu mu?

"Sen bir pislüksin, bunu biliyor musun?" İfadesindeki tüm mizah eriyip gitti. Çok mu ileri gittim? Çok kötü. Hizaya girip onunla evlenmek zorunda kalabilirim ama çenemi kapalı tutmak zorunda değilim.

"Kıskanıyorsun." O küçük seksi sırtışı ortaya çıkmayı seçiyor ve benim tedirginliğimi daha da artırıyor.

"Belki de cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmamayı tercih ederim." "Sana söz veriyorum. Bu bir sorun olmayacak."

"Çıldırıtcısın, biliyorsun değil mi?"

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var."

"Şimdi beni indirebilir misin?"

"Ben kimseye dokunmadım."

"Dövdüğün adam dışında mı?"

"Sanırım beni yakaladın, küçük fare." Bu kadarla bırakmalıydım ama kendime engel olamıyorum.

"Sana dokundular mı?"

"Tova." Bana karşı yumuşuyor. Bunu tüm vücudunda hissedebiliyorum. "Orada çalışan kızlardan hiçbirine dokunmadım. Asla dokunmam ve onlar da bunu denemeyeceklerini çok iyi biliyorlar." Bana doğruyu söylediğini umarak yüzüne bakıyorum. O

yalan söylemek için bir nedeni yok. Ne olursa olsun, yarın onunla aynı koridorda yürüyeceğim.

"Gerçekten mi? Hiç mi?"

"Oraya sık sık gittiğime inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Sadece düşündüm ki, erkekler-"

"Ben pek çok erkek gibi değilim ve bunu kim olduğum için söylemiyorum."

"O zaman ne demek istiyorsun?" Onunla mücadele etmeyi bıraktım. Ellerim omuzlarında dinleniyor. Beni sıkıca tutuyor, ayaklarım hâlâ sallanıyor. "Söyle bana. Yarın senin karın olacağım. Bana bir şey ver, Warren."

"Eminim fark etmişsinizdir. İnsanlar bana soğuk ve duygusuz diyor." Ben de böyle şeyler duydum. Ama onu yakaladığımda ya da beni izlediğini düşündüğümde, soğukluk olmadığına yemin edebileceğim nadir anlar vardı. Arzu ve ihtiyacın küçük parıltıları vardı.

"Öyle misin?"

"Evet." Küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Diğerleriyle aynı duygulara sahip olduğumu sanmıyorum."

"Aileni seviyor musun?"

"Bilmiyorum."

Kalbim sıkışıyor. "O zaman beni asla sevmeyeceksin." "Mesele de bu, küçük fare. Sen farklısın."

Chapter Twelve

WARREN

Kendimi içeri almadan önce kardeşimin yatak odasının kapısını yumrukladım. Asla çiftlikte kalmaz ama yarınki (şu anda bugün) düşünle birlikte çiftlikte kalmaya karar verdi. daha kolay olurdu.

"Sik beni." Z yatağında doğruluyor. Bilgisayarının milyonlarca ekranı odayı mavi bir tonda aydınlatıyor. Bu şey nasıl oluyor da başını ağrıtmıyor, hiçbir fikrim yok. "Uyuyor musun?"

"Pek sayılmaz." Yatağın ucuna doğru yürüyorum ve Tova'nın telefonunu ona doğru fırlatıyorum. Kucağına düşüyor. "Karım telefonda Marks adında biriyle konuşuyordu. Bu kız hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Evlendiniz de ben mi uyudum?" Telefonu kapıyor, kalkmak için yorgani geriye atıyor. Sorusunu duymazdan geliyorum ve Z'nin öngörülebilirliğiyle başka bir soru soruyor. "Bunu almak için onun odasına gizlice mi girdin?" Z telefonu bilgisayarına takıyor.

"Hayır, onu iskelede bunu kullanırken buldum." Bir telefonu olduğunu biliyordum. Birkaç kez bakmayı düşündüm ama sonunda vazgeçtim.

Benim mülkümdeydi, bu da onu takip etmemi sağladı. Ayrıca, kimsenin onun telefonunu karıştırmasına izin vermeyi sevmiyorum ve bunun için Z'nin yardımına ihtiyacım olacağını biliyordum. Ayrıca, ben

Tova'ya olan takıntım konusunda onu uyarmak istemedim ama sanırım düşündüğüm kadar ketum değildim çünkü zaten benden haberdardı.

"Onu buldun mu? Saçmalıyorsun." Başını iki yana sallar. "O kameraları ve sensörleri orada istemen mantıklı.

Şimdi. I düşündüm sen vardı gidiyor denizeburadaki güvenlikle. Hayır, müstakbel karını takip ediyordun." Homurdanarak cevap verdim. "Siktir, bunu söylemen çok garip. Karın olmak üzere." Z elini yüzünde gezdiriyor. "Dikkatli olmazsan sıradaki sen olacaksın."

Annemiz tüm bu düğün olaylarından fazlasıyla keyif alıyor.

Sırada bir bebek partisi olduğundan bahsederken kulak misafiri oldum. Bu düşünce beni çok korkutmalıydı.

Yine de yaptığı tek şey doğrudan sikime gitmek oldu.

Tek düşünebildiğim Tova'nın içinde olmaktı. Vücudu çocuğumla birlikte şişiyor, herkese benim olduğunu gösteriyordu. Bu düşünce sarhoş ediciydi. Ona olan ilgimi dünyadan saklamak için o kadar uzun süredir savaşıyordum ki, şimdi ona sahip olabileceğimi düşünmek aklımdan en çılgınca düşünceleri geçirmeme neden oluyor.

"Böyle bir şey olmayacak."

Telefonun kilidini açarken kardeşimin omzunun üzerinden onu izliyorum. "Onun fotoğraflarından ve diğer her şeyden uzak dur. Sadece Marks'ın kızına odaklan." Z başını sallayıp tıklıyor. "Her ne bulursak aramızda kalacak." Z başını çevirip bana bakıyor.

"Anladım," diye kabul ediyor ve kimseye söylemeyeceğini biliyorum. Kardeşlerim ve ben babamıza saygı duyuyoruz ama üçümüz arasında başka bir sadakat var. Daha derinlerde. Ayrıca, Z'nin de kendine ait pek çok sırrı var. Hepimizin toplamından daha fazla sırrı olabilir. "Bekle, beynim hâlâ açılıyor. Marks mı dedin?"

"Bu bir takma ad."

"Hayır." Z başını sallıyor. Ekranda ne yaptığını takip etmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. "Bu düşündüğüm kişi olamaz." Tova'nın telefonunu eline alıyor ve

uygulamalar. "Siktir git." Z telefonu tekrar yere bırakır. "Senin kız mesajlarının asla takip edilemeyeceğinden ya da telefondan çekilemeyeceğinden emin olmak için bir uygulama kullanıyor. Bizim için yaptığım gibi."

"Ne sikim?" Başımı sallıyorum. "Neden buna ihtiyacı olsun ki?"

"Ya da gerçekten bilmiyorum. Marks demen dışında." Z sandalyesinden kalkıp Tova'nın telefonunu bana uzatıyor. "Eğer düşündüğüm kişiye, ki öyle olduğundan oldukça eminim, o zaman Marks hakkında hiçbir şey bulamayacağız."

"Dökül bakalım." Telefonu ondan aldım.

"Anlatacak pek bir şey yok. Sesini birkaç kez duyduğum için genç olabileceğini düşündüm."

"Sadede gel," diye araya giriyorum.

"O bir hacker ve çok da iyi bir hacker."

"Bu hacker. Bize yaklaşmak için karımla arkadaş olduğunu mu düşünüyorsun? Sana mı?" Sadece bu düşünce bile beni gerdi. Anneme ne olduğu düşüncesi aklımdan geçiyor. Tova'nın başına bir şey gelmiş olması fikri beni daha önce hiç yaşamadığım bir öfkeyle dolduruyor.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Onunla hiç karşılaşmadım ama öğreneceğimden eminim."

"Eğer bu kız Tova'yla sadece bize ulaşmak için arkadaş olduysa, bana getirilmesini istiyorum." Z'nin kaşları kalktı.

"Yakında Tova'nın benim için ne anlama geldiğine dair haberler yayılacak. Bu sadece bir zaman meselesi. Diğerleri bunu benim zayıf noktam olarak görecektir. Eğer karıma zarar verirsiniz, bunu kanla tahsil edeceğimi herkese açıkça söyleyeceğim."

"War, o bir hacker. Neden yapsın anlamıyorum-"

"Umurumda değil." Söz konusu Tova'nın güvenliği olduğunda hiçbir şeyi riske atamam ve atmayacağım.

"Ailenin adını temizlemek istediğini sanıyordum. Daha düzgün olmak için mi?"

"İstedim."

"İstedin mi?" Z benimle göz göze geldi. "Anladım." Mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum. Bir şeyi değiştireceğinden değil. Artık kontrol bile edemiyorum. Z bir an düşündü.

"Sadece onun için her şeyi yakıp yıkacağını mı?" Bu düşüncelerde o kadar derine inmemiştim. Sadece her seferinde Tova'yı seçeceğimi biliyordum. "Tova tatlı bir kız."

"Yapma." Onun ne kadar tatlı olduğunu nereden bilebilir ki? Bilmiyor.

"Hey." Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Sadece karının peşine düşmedikleri sürece herkesin güvende olduğunu söyleyecektim. Ve o tatlı biri, bu yüzden ejderhasını insanların peşinden göndereceğini sanmıyorum."

"Ejderha mı?"

"Evet, çünkü şehri yakıp yıkacaksın." Sanırım onu bulmaya çalışıyor olsaydım ya da biri ona dokunmuş olsaydı yapardım.

"Konu o olduğunda düşüncelerim mantıklı değil," diyorum kardeşime. Bu konuda başka kiminle konuşabilirim ki?

"Evet, bunu anlıyorum ama sen her zaman bir şeyler ve görevler söz konusu olduğunda takıntılı bir tip olmuştundur." Öyleydim. "Ama bir insan değil."

O sadece bir insan değil. Bana göre o bundan çok daha büyük. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bana ne kadar yakın olursa, bu hisler o kadar güçleniyor. Söz konusu o olduğunda düşüncelerimin ve sahiplenme duygumun sınır tanımadığını fark ediyorum.

Küçük fareme yalan söylemiyordum. Aramıza bir şey sokma konusunda çok dikkatli olmalı.

Babam tehlikeli bir oyun oynuyor... Sonunda hepimiz kaybedebiliriz.

Chapter Thirteen

TOVA

Y Sen farklısın.

Bu iki kelimeyi düşünmeden edemiyorum. Onlardan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Yine de Warren'ı okumak zor. Onun hakkında kafamda kendi hikayelerimi oluşturun. Onları hep tatlı yapmaya çalışıyorum. Aşk kitaplarını gerçekten bırakmalıyım çünkü Warren

Doğru: Safım, özellikle de konu o olunca.

Şimdi kocama bakmak için başımı hafifçe çeviriyorum. Bu sabah uyandığımdan beri her şey bir kasırğa gibiydi. Hiç durmadan devam ediyorduk. Bildiğim bir sonraki şey, koridorda Warren'a doğru yürüdüğümdü. Yeminlerin kısa ve öz olmasına şükrettim.

Warren öpmek için eğildiğinde, sadece ağzımın kenarını öperek beni şaşırttı. Herkes bizi alkışladığında kendimi garip hissettim. Düğünde yaklaşık elli kişi vardı. Warren'ın ailesi ve kendi ailem dışında kimseyi tanıımıyordum. Warren'ın kız kardeşi Cosima'yı gördüğüm için çok heyecanlanmışım. Bir yıldan fazladır döndüğünü sanmıyorum.

"Evet, hâlâ bakıyorum." Warren beni gizlice ona bakarken yakaladı.

"Neden?"

"Çünkü I olmaz olmak mümkün için ne zaman
Biz girmek Resepsiyona." Resmî
olarak tanıtılmayı bekliyoruz.

evli çift. Herkes yerlerine oturuyor.

Resepsiyon için dev çadırlar kuruldu. Çadır gibi görünmedikleri kesin. İçeride tavandan avizeler sarkıyor ve her yer çiçeklerle kaplı. Süslü balo salonlarına benzetmişler. Annelerimiz ve Warren'ın tüm bunları bu kadar kısa sürede nasıl bir araya getirdiklerine dair en ufak bir fikrim yok. Sanırım para söz konusu olduğunda gökyüzü sınırsız olduğunda, yolunuza çıkacak hiçbir engel yok.

"Yasak mı?" Alay ediyorum.

Warren'ın kolu belime dolanıyor. Yüzümü ona dönmem için beni yönlendiriyor, beni sıkıca kavlıyor. Vücutlarımız birbirine bastırılıyor.

"Yasaklanmalı." Warren eğilip ağzını benimkine bastırıyor. İlk başta sadece bir fırça gibi, ama hızla değişiyor. Öpüşmeyi derinleştirirken parmaklarım takım elbisesinin önünü kazıyor, dili ağzımın içine giriyor. Küçük bir inilti çıkarıyorum, o da buna kendi iniltisiyle karşılık veriyor. Başını kaldırdığında nefesimi tutmak için soluk soluğa kalıyorum. Beni öptüğü son birkaç seferde, ondan gelen açgözlü bir sahiplenme hissi duymuştum. Warren bana sevgi sözcükleri söylemiyor olabilir ama beni öpüş şekli bile tek başına çok şey anlatıyor.

"Artık yasaklı değilim."

"Sen benim karımsın." Gözleri daha koyu mavi görünüyor. Gözleri aynı zamanda bir sahiplenme duygusu da taşıyor.

"İyi misin?" Kendimi ona sorarken buluyorum. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Sanırım. Eğer ölürsen, beni Ronan ya da Z ile evlendirebilirler," diyorum gülerek. Warren'ın beni tutuşu sertleşiyor. Omurgamda bir soğukluk dalgalanıyor. "Şaka yapıyordum."

"Yapma," diyerek beni sıkı tutuşundan kurtarıyor.

"Warren." Elimi tutuyor.

"Vakit geldi." İçeri girmemiz için kapıları açmak üzere bekleyen iki adamın olduğu yere doğru başıyla işaret ediyor.

"Ama-" Açıklamaya çalışıyorum.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Tamam." Çünkü her şeyi onun şartlarına göre yapıyoruz. Nasıl unutabilirim ki? Tanrı korusun, kendi şartlarımla özür dilemeye çalışıyorum.

İki adam girmemiz için perdeleri geri çekti. Herkes ayağa kalkıyor ve alkışlıyor. Garip bir durum ve kıpırdanmamak ve çenemi dik tutmak için mücadele ediyorum. Warren beni masamıza doğru yönlendiriyor ve benim için bir sandalye çekiyor. Anneme güven verici bir gülümseme veriyorum.

Önümdeki şampanya kadehi dolduğunda onu elime alıp büyük bir yudum alıyorum. Warren elimi bırakıyor ve elini masanın altından kalçama götürüyor. Masum bir dokunuş ama karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yaratıyor, ofisinde o günü hatırlıyorum. Beni nasıl kapıya doğru itmişti.

Bu da Warren'ın benim için açgözlü hissettiği anlardan biriydi. Kendimi güçlü ve seksi hissettirmişti. Bunu yapmanın bir yolu var, ama sonra parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve her şeyi hayal edip etmediğimi merak etmeme neden oluyor.

Warren kulağımın dibinde, "Kadeh kaldırmaları bittiğinde dikkatleri içki ve yemeğe yönelecek," diyor. Tekrar ona bakıyorum.

"Pasta ve dans şeylerini de yapmamız gerekecek. Değil mi?"

"İstemiyorsan yapmayız."

"Gerçekten mi?"

"Hepsine siktirip gitmelerini söyleyeceğim." Ve sorgusuz sualsiz söylerlerdi.

"Annelerimize siktirip gitmelerini söyleyemezsin."

Warren'ın ifade diyor ki Aksi halde. O olur tam olarak bunu yap.

"Lütfen annemle ya da seninkiyle bu şekilde konuşma."

"O zaman konuşmayacağım."

"Bu kadar basit mi?" diye sordum.

"Genel olarak. Makul olabilirim."

"Oh, gerçekten mi?" Küçük bir kahkaha atıyorum.

"Deniyorum, ama sanırım sana karşı tam olarak makul değilim." "Farklı olduğum için mi?"

"Öylesin."

"Bazen pislik mi yapıyorsun yoksa tatlı mı bilemiyorum." Warren söz konusu olduğunda nasıl hissettiğimi söylemenin daha kolay olduğunu fark ettim.

"Hangisini tercih ederdin?" Dudakları seğirdi ve neredeyse sırtıttığına yemin edebilirim. Neredeyse.

"Tatlı." Dirseğimle onu dürtüyorum. Warren çenemi kavırıyor ve beni tamamen ona bakacak şekilde çeviriyor.

"Emin misin, küçük fare?" Gözlerinde o parıltı var. Bu sadece içimdeki ateşi körüklüyor. Yutkunuyorum. Pislik gibi davranması hoşuma mı gidiyor? Beni deli ediyor ama bu nefret ettiğim anlamına gelmiyor.

"I-" Neyse ki Warren'ın annesi herkesin dikkatini çekmek için sözümü kesti. Sorusuna nasıl yanıt vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü kendim de yanıtta emin değildim.

Warren çenemdeki tutuşunu bırakarak, "*Şimdilik* kurtuldun," diyor. Tekrar kalabalığa baktığımda herkesin bizi izlediğini, kadeh kaldırmaya başlayan Rochelle'i izlemediğini fark ediyorum. Herkesin yüzünde değişik ifadeler var. Warren'ın kız kardeşi Cosima bile ikimizi inceliyor.

Birkaç kişi daha bize iyi dileklerini iletmek için ayağa kalkıyor. Şampanyamı yudumluyorum. Yavaş yavaş beni rahatlatmaya başlıyor.

"Ne olacak?" Warren akşam yemeğini servis etmeye başladıklarında soruyor. "Törenin senin için hızlı olmasını sağladım."

"Öyle mi?"

Warren omuz silkiyor. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum." Kucağıma bakıyorum. Bu doğru değil. En azından bir zamanlar bu benim hayalim olmuştu. "Ama eğer istersen, bir gün sana hak ettiğin düğünü yapacağım." Duygularımla boğulmuş bir halde başımı sallıyorum. Söylediği bu küçük şeyler beni kendine çekiyor.

ona. Bu da bana onun hakkındaki ilk içgüdülerimin yanlış olmadığını düşündürdü.

"Pasta yiyip dans edeceğiz." Bardağımı kaldırıp bir yudum daha alıyorum.

"İçmeye devam edersen ye."

"Bana hep patronluk mu taslayacaksın?"

"Konu senin iyiliğin olduğunda, bunu düzeltebilirim." Warren çatalını ve bıçağını alıp biftekten bir parça kesiyor ve ağzıma götürüyor. Dudaklarımı aralayıp bir ısırık alıyorum. Warren'ın gözleri yanlara doğru yumuşuyor. Bana bir lokma daha yediriyor, sonra bir tane daha.

"Savaş." Şık takım elbiseli yaşlı bir adam masamızın önüne geliyor. Siyah saçlarının arasında gri çizgiler var. Kızarmış kırmızı burnunu ve yanaklarını daha parlak gösteriyor. "Nişan partisini kaçırdım. Özür dilerim."

"Önemli değil." Warren adama bir bakış bile atmıyor, sadece bana bir lokma daha yediriyor.

"Gelinin-"

"Akşam yemeğini yemeye çalışıyor."

Yaşlı adamın büyümüş kaşları kalkıyor. Bu garip bir durum olduğu için sandalyeme gömülmek istiyorum ama bu Warren'ı korkutmuyor.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum ona. Warren sonunda başını adama doğru çeviriyor.

"Karım çok kibar. Sorun değil. Misafirlerimizi yemekten sonra karşılayacağız." Adamın yanakları bir şekilde daha fazla kızarmayı başarıyor. Eminim benimkiler de daha iyi değildir.

Adam masamızdan kaçmadan önce tökezleyerek konuşuyor. Yine insanlar bizi izliyor. Ailem bile.

Başkalarının duymasını istemediğim için nefesimin altında "Bu çok sertti," diyorum.

"Bu sert olmaktan çok uzaktı." "Tamam, kabaydı."

"Biz düğün yemeğimizin tadını çıkarırken bizi rahatsız etmesi kabalıktı."

Bir kahkaha attım. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa geçmiyor musun bilmiyorum."

"Hangisi seni güldürdüyse onu seçeceğim."

"İstedğin zaman çekici olabiliyorsun." Yanağına dokunmak için elimi kaldırmaya başlıyorum ama kendimi durduruyorum.

"Dokun bana." Parmaklarımın çenesinde gezinmesine izin verdikten sonra çenesini kavıyorum. Sakalının ortaya çıkmaya çalışan sertliğini hissedebiliyorum. Birkaç saat önce tıraş olmuş olmalı çünkü normalde günün bu saatinde saat beş yönünde gölgesi olurdu.

Warren dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Cosima yüksek sesle. Gözleri kocaman, bize sabitlenmiş. Elimini bırakıyorum. "Özür dilerim." Sandalyesinde geriye doğru çöktü. Z kıkırdıyor, kolunu onun sandalyesinin arkasına doluyor.

Yanımdaki Warren'daki değişimi hissedebiliyorum, soğuk bir duvar etrafına sertçe çöküyor ve bana verdiği tüm sıcaklığı alıp götürüyor.

Chapter Fourteen

WARREN

Onun yanında olup da ona dokunmamak imkansız. İlgiden nefret ettiğini biliyorum. Tova'yı izlediğim yıllar boyunca, birini tanıyana kadar utangaç olabildiğini gözlemledim. I Nefret o I var içinkoy onu aracılığıyla Bu

Gösteri. Olay bu. Hepsi lanet bir gösteri için.

Pastayı kesiyoruz ve bu sefer bana bir ısırık veriyor. Hiçbir zaman tatlı seven biri olmadım ama Tova ağzıma bir lokma daha attığında kremanın tadı bir başka oluyor. Açgözlülükle alıyorum, onu mutlu etmek istiyorum.

"Dansımızdan sonra gitmek ister misin?" Tova'ya soruyorum.

Babam, eminim, ortama karışmak ve nazik olmak için birkaç tur atmamı tercih ederdi ama bu noktada daha az umursayamazdım. Bu insanlardan bazılarını davet ettiği için hâlâ kızgıyım.

Tova rüya gibi görünüyor. Gelinliği nefes kesici. Kollarının üst kısmını saran narin askılar dışında omuzları çıplak. Üst kısmı, arkasında minik düğmeleri olan bir korse gibi görünüyor. Vücudunu sararak kıvrımlarını vurguluyor. Yere kadar inen dantel çiçekli kremi beyaz dantel, ona zamansız bir görünüm veriyor. Sanki onun için yapılmış gibi. Yürüdüğünde, sanki havada süzülüyormuş gibi görüldüğüne yemin edebilirim.

Koridorda yürürken onunla karşılaşmamak için kendimi nasıl zor tuttuğumu bilmiyorum. Evet, öyle. Tüm o bakan gözler, arkadaş olmadıkları halde arkadaşmış gibi davranmalar. Ayrıca babasının onunla yürümesine izin vermek istedim.

Babasının onu evlendirmesi onun hayallerinden biri miydi bilmiyorum. Ailesine yakın olduğunu biliyorum. İsteddiği düğün bu değildi ama bunu onun için katlanılabilir hale getirmeye çalışabilirim. Bütün gün acı tatlı geçti.

Parmaklarım sırtını okşuyor, elbisenin düğmelerini sıyrıyor. Çıkarmak için yardımına ihtiyacı olacak mı? Tova'nın babasının bize doğru geldiğini görüyorum.

"Bir cevaba ihtiyacın var, küçük fare. Baban yaklaşıyor. Ona siktirip gitmesini söyleyeyim mi?"

"Hayır." Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Nazik ol." "Sadece sana karşı nazik olmak zorundayım."

"O zaman bana karşı nazik ol." Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Lütfen."

"Senin için," diye kabul ediyorum. "Corbin," diye selamlıyorum onu dans pistinde bize ulaştığında.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Sakıncası var.

"Hayır, baba. Çok isterim," diyor Tova ben daha bir şey söyleyemeden. İsteksizce başımı sallayıp gitmesine izin veriyorum. Fazla uzaklaşmadan annem beni dansa kaldırıyor. Bunu yapıyorum çünkü bu hem onu mutlu edecek hem de babamı kızdıracak. Birkaç kelime konuşmak için beni yalnız bırakmayı bekliyor. Bu gece iş konuşmakla ilgilenmiyorum.

"Düğün hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor annem nazlı bir gülümsemeyle. Eğlenmediğimi biliyor ama gerektiğinde nasıl dirsek çürüteceğimi biliyorum. Bu gece normal toleransımın olmadığını fark ediyorum. Aksine, saniyeler geçtikçe daha da sinirleniyorum. Tova'nın yanında olmadığım zamanlarda bile hepsi onu izliyor. Bu beni huzursuz ediyor.

"Bitse daha çok keyif alırdım."

Annem gülüyor. "Yakında." Bana bakıyor. "Rahatlaman gerek. Her şey yoluna girecek." Yüz ifadesi değişiyor

Ciddi. "Eğer ona değil de etrafındaki diğer her şeye odaklanırsan, onu kaybedersin."

"Odaklanabildiğim tek şey o," diyorum daha iyi düşünemedim.

"Biliyorum." Göğsümü okşuyor. "Sadece dikkatli olmanı istiyorum. O benden daha tatlı. Ben bu dünyada büyüdüm."

"İşte sorun da bu." Kimsenin bizi duymasını istemediğim için sesimi alçak tutuyorum. Tova'nın kaybetmesini istemediğim bir tatlılığı var. Eğer bu yaşam tarzı onu herhangi bir şekilde sertleştirirse, bu beni kırar. Onun için bunu asla istemem. Başta uzak durmamın sebebi de buydu.

"Sen her zaman farklı oldun, Savaş. Bu beni endişelendiriyordu." Bunu biliyordum. Çocukken çok fazla gözlemciydim. "Bazen babana çok benziyorsun, bazen de ona hiç benzemiyorsun."

"Alınmalı mıyım?" Alınmadım ama neye varmak istediğini bilmek istiyorum.

"Farklı olmak her zaman kötü değildir, biliyorsun." "Sanırım."

"Baban bir fahişeydi. Bunu biliyor muydun?" Kaşlarım kalktı. "Tabii ki biliyordun." Başını sallayarak kısık bir kahkaha attı. "Benden önce. Sonra ben hayatına girdiğimde kışının üstüne düştü."

"Öyle yaptı." Babamın annemi terk ettiğini hiç duymamıştım. Onu seviyor ve eğer aklına gelseydi uyurken boğazını keserdi.

Bir erkeğin karısına kötü davranması ve sonra da geceleri onun yanında yatıp uyuması için ne kadar ahmak olması gerektiğini hiç anlamadım. Sadece bu da değil, kadınlar kurnaz ve sabırlıdır. Zamanlarını beklerler. Bir kadının gazabını hafife almayın. Gelip gelmeyeceği değil, ne zaman geleceği önemlidir.

"Başından beri onun için ne olduğumu biliyordu. Bence sen de Tova'nın kim olduğunu başından beri biliyordun." Bana sadece bir annenin bakabileceği şekilde bakıyor. Hafifçe başımı sallıyorum, gözlerim bir kez daha annemin başının üzerinden Tova'ya kayıyor. Onun

Baba onu kendi etrafında döndürerek kıkırdamasını sağlıyor. "O zaman fark etmez."

"Ne?" Dikkatimi karımdan uzaklaştırarak soruyorum. Parmaklarımın elbisesinin narin düğmelerini açabileceğinden bile emin değilim. Onu mahvederdim. Öylece değiştiremezdim. Elbiseyi kendi dikmişti, yanlarına cepler dikmişti. Neredeyse hiç fark edilmiyorlardı ama elbiseye kendi yorumunu katacağını biliyordum ve onları arıyordum. Kısmen onun eseri olduğu için düğmelerin kopması söz konusu olmayacak.

"Demek istediğim buydu." Annem Tova'ya doğru baktı. "Fark etmez. Artık çok geç. Onun için hissettiklerinle savaşamazsın."

"Bununla savaşmayacağım." Bu savaşı uzun zaman önce kaybettim. Buna savaş denebileceğinden bile emin değilim.

"O zaman ne olacak? Bu anlarda ben de seni görüyorum ve sonra ona karşı soğuk davranıyorsun."

"Ben yapmadım-"

Annem beni susturmak için parmağını kaldırdı. "Daha bitirmedim." Çenemi kapalı tutuyorum. Özellikle de karım beni annemle dans ederken yüzünde bir gülümsemeyle izlerken. Annemi kızdırırsam, Tova bunu fark eder ve o zaman o gülümseme kaybolabilirdi. "Günlerdir ondan kaçırıyorsun."

"Bu onun iyiliği için," diyorum savunmaya geçerek. Tova bu noktada benim bir canavar olduğumu düşünüyor olmalı. Her zaman ona bir şekilde saldırıyorum.

Onu rıhtımda takip ederken sert olmak istememiştim. Endişeliydim. Geceleri tek başına dışarı çıkamaz. Hala bizim topraklarımızda olması umurumda değil.

"Dediğim gibi, önemli olmadığı için mi? Senin işin bitti. Bununla savaşmak sadece ona zarar verir." Annem geri adım atmak istedi ama onu durdurdum.

"Neden?" Onu incitmek istemiyorum. Bana gülümsemesini tercih ederim. Bana gözlerini devirmesi de umurumda değil. Oldukça sevimli. Beni rahatsız eden gözyaşları. Derimin altına giriyorlar ve ne olursa olsun yapmak istememe neden oluyorlar.

onları durdurmak için. Benim yüzümden asla üzölmeyeceğinden emin olmak için.

"Oh, şimdi de tavsiye mi istiyorsun?" Sırıtıyor. Şakacı. "Anne."

"Hiçbir kız evleneceğı erkeğın kendisinden kaçmasını istemez.

Onu görmezden gel. Daha iyisini yap."

"Sana söz veriyorum. Onu asla görmezden gelmedim." Onu görmezden gelmek imkansız bir görev. Sonuçsuz. "Benimle evlenmeye zorlandı."

Annem başını geriye atıyor ve gülüyor. "Siz erkekler nasıl oluyor da bazen bu kadar zeki, bazen de tamamen aptal olabiliyorsunuz?"

"Bu bir hediye," diye cevap veriyorum biraz alaycı bir tavırla. "O kız seni seviyor."

Ayaklarım hareket etmiyor. Müzik durmuyor. O ana kadar bunun doğru olmasını ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. "Sevmiyor."

"Seviyor."

"Benimle evlenmek zorunda olduğunu öğrendiğinde ağladı." "O zaman bunu ona sormalısın."

"Bunun için çok geç." Parmağımdaki altın yüzük bunun kanıtı.

"Asla çok geç değildir." Annem uzaklaşmadan önce yanağımı iki kez okşuyor.

Babası onu tekrar döndürürken ben de herkesle birlikte Tova'yı izliyorum.

İçimde kıskançlık ateşi yanıyor. Tova söz konusu olduğunda hep oradadır. Babasına gülümsemesini izlemek bile alevi körüklüyor. Okşadığı çiçekler ya da yerken etrafında inlediğı kek lokması olabilir.

Hepsini kıskanıyorum.

Chapter Fifteen

TOVA

"Y elbisemiz çok güzel." Cosima, Warren'ın yanımdaki boş sandalyesine oturdu. Misafirlerle selamlaşıyor ve konuşuyor.

Ona katılmamı istememiş olması canımı yaktı. Beni onlarla tanıştırmak istemiyor mu? Utanıyor muydu?

"Teşekkürler." Ona gülümsedim. "Seninki de çok güzel." Cosima'nın üzerinde kıvrımlarını saran koyu mor bir elbise var. Sarı saçlarıyla her renk ona yakışıyor.

"Bu eski şey." Warren'ın doldurulduğundan beri dokunulmayan şampanya bardağını kaparken şakacı bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor. Bu noktada kaç tane içtiğimin sayısını unuttum. "Z bana çirkin olduğunu söylemişti."

"Gerçekten mi?" Z, tüm Marino erkekleri arasında oldukça iyi biri. Kalıtsal olduğundan emin olduğum o huysuz kaşlarını çatmıyor. Ona bakıyorum ve aslında Cosima'ya kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. "Koruyucu mu?"

"O da bir şeydir." Gözlerini deviriyor ve şampanyasından bir yudum alıyor. Ben de aynısını yapıyorum, sandalyeme geri gömülüyorum. "Demek sonunda evlendiniz."

"Sonunda mı?" O neden bahsediyor? Bu dünyanın en hızlı nişanıydı. Cosima omuz silkti.

"Seni izleme şekli." Yüzüne karpisli bir ifade düşüyor. Bu bir peri masalı değil. Bunu benden daha iyi biliyor. Babam her zaman bunun bir parçası oldu.

ama biz bu dünyanın dışında yaşıyorduk. Marino ailesinin sahip olduğu gücü ancak son birkaç yılda gerçek anlamda anlayabildim.

"Sence beni izliyor mudur?" Odada War'ı aradım. Gözlerim ona takıldığında, bana doğru bakıyordu. Babası yanında takım elbiseli iki adamla birlikte konuşuyor ama onlara gözlerini kaçırıyor. Tamamen bana odaklanmıştı.

"Mesele sadece izlemek değil. Seni *nasıl* izlediği."

"Sahiplenici," diye ekliyorum.

"*Gerçekten* sahiplenici. Bu çok ilginç. Yani, tabii, ağabeyim de bölgeci olabilir, ama bu farklı."

İşte yine o kelime. Farklı. Keşke War ve ben söz konusu olduğunda bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilseydim.

Bir garson gelip bardaklarımızı tekrar dolduruyor. Cosima bir kadeh daha içmeye fırsat bulamıyor çünkü Z orada, bardağı ondan alıyor.

"Hey!" diye homurdanarak ayağa fırlar. Cosima topuklu ayakkabılarının içinde sallanıyor. Çakırkeyif olmalı çünkü onu daha önce de havuz kenarında topuklu ayakkabıyla sallanırken görmüştüm.

"Yeterince içtin."

"İstersem içebilirim."

"Avrupa'da değilsin, yani hayır, içemezsin," diye karşılık veriyor ona. Z çok kızgın. Onu bu kadar kızdıran ne? Cosima gerçekten içiyor olamaz, değil mi?

"Birdenbire yasalara uyan bir aile olduğumuz için mi?" Cosima başını arkaya atar ve güler. Bu Z'yi daha da sinirlendirir.

"Bu gecelik işin bitti." Onun kolunu tutuyor.

"Sen benim patronum değilsin!" Cosima ona karşılık veriyor. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. Cosima bazen alıngan olabiliyor ama bu farklı.

"Hiçbir fikrin yok." Onu da yanında sürüklüyor. Cosima isteksizce onunla gidiyor gibi görünüyor, ama omzunun üzerinden bana baktığında, bana hınzırca bir bakış atarak

Z'yi bilerek dürttüğünü biliyordum. En azından bu eğlenceliydi. Bardağımı alıp bitiriyorum.

Odada Warren'ı tekrar aradığımda, şu anda yaşlı bir kadın ve benden biraz daha büyük iki kızla konuştuğunu görüyorum.

"Burada tek başıma oturacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Ya da oturmayacağım. Burada kalmam gerektiğini kim söyledi? Bir şeyler yapabilirim. Ne gibi şeyler? Emin değilim ama bir şeyler olmalı. Odaya dönüp baktığımda Warren hâlâ konuşuyordu, gözleri üzerimde değildi, bunun benim için bir şans olduğunu biliyordum.

Çocukça, biliyorum ama beni bulamadığında sinirleneceğini de biliyorum. Beni takip edecek. Neden dün gece beni kızdırdı, ama şu anda kulağa oldukça eğlenceli geliyor?

Ayağa kalktığımda kendi kendime "Oha" diye fısıldıyorum. Ayaklarımın üzerinde biraz dengesizim ama topuklu ayakkabım yok. Elbisem bir çift düz ayakkabı giydiğimi gizliyor.

"Bayan Marino, bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye soruyor siyah takım elbiseli bir adam.

"Ben mi?" Kendimi gösteriyorum. "Evet, hanımefendi."

"Tamam." Parmaklarımı şıklattım. "Bu benim." Adam başını sallıyor. "İşemem lazım," diye yalan söylüyorum. O güvenlik görevlisi. Onu daha önce buralarda gördüğümü biliyorum. Benim yanımda mı duruyordu? Bu noktada Warren'a hak vermemek elde değil.

"Tuvalet için ana eve gitmelisin." "Teşekkürler." Çadırılı alanın dışına yapıştım. uyum sağlamak için. Ben geçerken herkesin bana selam vermesi hiç yardımcı olmuyor. Yakalanmadan çadırdan çıkmayı başardığımda sırıtiyorum.

"Bayan Marino. Bu taraftan." Arkamı döndüğümde aynı adamı görüyorum.

"Beni takip etmişsiniz." "Takip ettim."

"Ve durmayacaksın, değil mi?" "Emirlerim var."

"Eğer ben 'Bayan Marino'ysam" -adımı söylerken parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum- "o zaman buralarda emir verebilir miyim?"

"War'inkileri geçersiz kılmazlar."

"Yani ben Çin yemeği, o da Meksika yemeği sipariş etmek istese, her zaman o mu kazanır?" Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Neden dışarıdan sipariş veresin ki? Marcello en iyi şeflerden biridir."

"Touché." Haklı. Ana eve doğru ilerlerken hızla yeni bir plan yapıyorum. Hatta adam beni evin içine kadar takip ediyor, banyonun dışında oyalanıyor. Doğruca pencereye gitmeden önce kapıyı kilitliyorum.

Pencereyi açmam biraz zaman aldı ama başardım. Ne yazık ki bu pencereden kaçmakta da geçen geceki kadar iyiyim. Söylemeye gerek yok, bir takla attım, yuvarlandım ve sırt üstü yere düştüm. Beni yargılamayın. Yani, lanet olası bir gelinlik içindeyim; düşmem kaçınılmazdı. Gelinliğimin muhtemelen kirleneceğini bilmeme rağmen burada uzanmaya karar veriyorum. Gece gökyüzüne bakıyorum. Burada her zaman bütün yıldızları görebilirsin.

"Ele avuca sığmaz olacaksın."

"Vay anasını!" Doğrulup çığlık atıyorum. Warren üzerimde belirdi. "Beni LoJack'ledin mi?"

"Düşünüyorum." Warren eğildi, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı.

"Neden hep kaslarını gösteriyorsun?" "Ne?" Bir kahkaha attı.

"Yok bir şey." Ona el salladım. "Beni ayağa kaldır."

"Bunu yapmazsam daha güvenli olur."

"İyi, en azından beni gelin gibi taşı."

"Gelin tarzı mı?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve gülümsememe neden oluyor. "Sen yakışıklı ne zaman sen değil deli." I Fincan onun elimle yanağımı okşadım. "Öyle mi?"

Yüksek sesle içimi çektim. "Yine de fark etmez. Sen her zaman yakışıklısın." Gözlerimi deviriyorum. Warren'ın yüzüne tam bir gülümseme yayıldı. Tamam, bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi ifade. "Gelin tarzı ben. Sanki beni eşikten geçiriyormuşsun gibi."

"Anladım." Beni kollarının arasında kaydırıyor, böylece ona sarılıyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Bana söylemeden gizlice çıkmamalısın." İşte yine başlıyoruz.

"Beni başka kadınlarla takılmam için yalnız bırakmamalısın," diye hayıflanıyorum, parmaklarımı gömleğinin düğmelerinde gezdiriyorum.

"Dirseklerimi ovmam gerekiyordu."

"Senin beni ovuyor olman gerekmiyor muydu?" Warren'ın bana olan tutumu sıkılaşıyor.

"Seni bunun ıstırabından kurtarıyordum. Yapılması gerekiyordu." İçini çekti ve bunun yapmak istediği son şey olduğunu biliyorum.

"Bütün bu maskaralığın bir parçası."

"Sen bir maskaralık değilsin. Bu yüzden seni yanımda sürüklemedim."

"Beni taşımanın aksine mi?"

"Seni taşımanın aksine," diye kabul etti. "Seni yalnız bırakmak istemedim. Zamanımı seninle geçirmeyi tercih ederdim."

"Gerçekten mi?" Canlandım. "Benden kaçtığını sanıyordum." "Senden kaçıyorum çünkü seni bir hayvan gibi parçalıyorum."

"O bir kereydi!" Parmağımı kaldırıyorum. "Ve hoşuma gitti." Ona kaşlarımı oynatıyorum. "Bekle, nereye gidiyoruz?" Hareket ettiğimizi fark etmemiştim.

"Yaşam alanımıza."

"Vay canına, bence kendini aşıyorsun," diye takılıyorum. Bu gece ne yapacağımızı herkesin bildiğinden eminim. Warren ile seks yapma fikri beni korkutmuyor. Hayır, korkutmuyor,

Yıllar boyunca onunla ilgili birçok fantezim oldu. Hakkında fantezi kurduğum tek erkek.

"Şu andan itibaren kalacağın yer burası." "Şaka yapıyordum."

"Şaka yapmıyorum."

"Hey." I dürtmek onun Yanak. "Git geri
için değil olmak çok ciddi."

"Senin için deneyeceğim."

Bunu kabul edeceğim... ve onu da.

Chapter Sixteen

WARREN

S O sarhoş. Uygun değil ama anlaşılabilir bir durum. Aslında bunun onu benimle çok konuşkan ve açık hale getirmesinden hoşlanıyorum. Annemin bana söylediği sözler Tova ile konuşmak aklımın bir köşesindeydi. Şimdi tam zamanı.

Bu savunmasız anı kullanmak benim için aptalca bir hareket ama hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim. Aslında, küçük karım söz konusu olduğunda yaşadığım her yasayı ya da kuralı çiğneyeceğimi fark ediyorum.

Tova gömleğimin düğmelerinden birini açarken yüksek sesle "Eyvah," diye bağıyor. Parmakları bir diğerine gidiyor. Bunun gerçekten bir "oopsie" olduğunu sanmıyorum.

Tova'nın yanakları normalden daha fazla kızarmış. Düğün için yaptırdığı makyajdan bazı çilleri görünüyor. Dudakları, bir düğmeyi daha çözmeye çalışırken küçük pembe dilini görebileceğim kadar ayrılmış.

Tova'nın tatlı naifliği etrafında parıldıyor. O benim dünyam için yaratılmamış. Bu onu sertleştirmemiş. Yüzü her zaman sahip olduğu her duyguyu gösterir. Onları saklamaya çalıştığında bile.

Tüm konuklarla tanışması için onu resepsiyon salonunda sürüklememeye karar vermemin bir nedeni de buydu. Babama defolup gitmesini söylemeliydim ama bunun bana zaman kazandıracağını düşündüm.

Sakinleşmek için. Ayrıca Tova'ya ailesiyle kaynaşması ve küçük kız kardeşimle hasret gidermesi için bir şans vermek istedim.

Aklımı düğün gecesinden uzaklaştırmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kapılar açılıp gelinim ortaya çıktığı anda tek düşünebildiğim onu kendimle baş başa bırakmaktı. Saklamaya çalıştığı tüm çillerini bulmak istiyordum.

"Bekle. Neredeyiz biz?" Durdurulmak ya da görülmek istemediğim için yan kapıdan girdim. Karımla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tek düşüncem onu nasıl hızlıca odamıza, diğer her şeyden uzağa götüreceğimdi.

"Burası benim yaşam alanım." Ev geniş ve çeşitli bölümlerden oluşuyor. Benimkine açılan çift kapı var. Ana yatak odasına bağlı bir oturma alanı var. İkinci, daha küçük bir yatak odası var. Çocuk odası olarak kullanılmasına rağmen boş duruyor. Orayı hiç kullanmadım.

Burası benim her şeyden uzakta kendime ait bir alanım. Aile artık burada pek kalmıyor.

"Çok kahverengi." Burnu kırışıyor. Mekânı inceledim. Ahşap zemin ve kremsi kahverengi mobilyalar var. "Ve gri."

Tova onu yere bırakmam için kıpırdanıyor.

İsteksizce ama nazikçe onu ayağa kaldırıyorum. "Ne istersen değiştirebilirsin. Umurumda değil."

Tova bunu düşünürken parmağını dudaklarına götürüyor. "Yani duvarları pembeye boyayabilir miyim? Ya da çiçekli duvar kâğıdı mı yaptırayım?"

"Umurumda değil." Omuz silkiyorum. Duvarların ne renk olduğu neden umurumda olsun ki? Eğer bu onu mutlu edecekse ve her gece bu yatakta yatacaksa, duvarları kendim boyarım.

Gelinliği arkasından sürüklenerek etrafı keşfetmeye başlamasını izliyorum. "Bu da ne?" Kafasını boş odaya doğru uzatıyor.

"Ne istersen olabilir." "Bir dikiş odası."

"Nasıl istersen."

"Bekle! Burası çocuk odası için." Dönüp bana baktı. Yüzündeki gülümseme azalıyor, gözleri yuvarlaklaşmadan önce kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "Bebek yapacağız."

"Bir gün." Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değilim ama yanakları daha da kızardı. Yanına gidip saçının arkasındaki duvağı açıyorum.

"Dikkatini dağıtmasın diye takmıştım."

"Dikkat dağıtıcı olan sadece saç değil." Duvağın yere düşmesine izin verdim, sonra da klipsi taktım. Tek bir tıklamayla, tüm vahşi bukleleri yüzünün etrafına serbestçe düşüyor.

"Elbise konusunda da yardıma ihtiyacım olabilir." Tova bana sırtını dönüyor. Tüm o lanet düğmeler.

"Düğmeler küçük."

"Birini koparırsan sorun değil. Tekrar giyecek değilim ya." "Cepleri sen ekledin."

Tova omzunun üzerinden bana bakıyor. "Fark ettin mi?"

"Konu sen olunca pek bir şey kaçırmıyorum, küçük fare." Bana arsız bir gülümseme veriyor.

"Çok güzel bir elbise." Elbiseyi bu kadar çekici yapan da o. "Al bakalım," diyorum sonuncusu da boşaldığında. Tova yüzünü bana dönüyor ve elbiseyi koluyla tutuyor.

"Kendimi biraz daha cesur hissederken yapacağım." Kolunu serbest bırakmadan önce ne demek istediğini sormaya fırsatım olmuyor. Elbise düşüyor, ayaklarının etrafında toplanıyor. Lanet olsun, beni öldürmeye çalışıyor.

Onu içime çekerken sesli bir şekilde yutkunuyorum. Karım sadece ipeksi beyaz bir külot ve alyansıyla önümde duruyor. Nefes kesici, bir ateş rüyası. Asla uyanmak istemediğim bir rüya.

Kan vücuduma ve zaten sert olan sikime doğru akıyor. Lanet olsun, hayal edebileceğimden çok daha güzel. Bir tanrıça. Bir tanrıça.

önünde diz çökmeye ve mutlu bir şekilde tapınmaya çok istekliyim.

Tova'nın göğüsleri yüksek ve sert, meme uçları tozlu pembe. Karnı yumuşak, yuvarlak kalçalarına doğru eğimli. Onu kendime çekerken parmaklarımı içine batırmak istiyorum.

En başından beri kendime Tova'mda beni ona çeken şeyin ne olduğunu soruyorum. O neden bu kadar farklı? Neden onu gördüğümde içimde var olduğunu bilmediğim parçalar canlanıyor?

Benim vardığım sonuç basitçe o. Ona çekiliyorum ve karşı koymaya çalışmak artık kendimle yapmayacağım bir savaş. Gömleğimin diğer düğmelerini çözmeden önce takım elbisemin ceketini çıkarıp yere bırakıyorum.

Tova'nın küçük pembe dili, ben ona yaklaşıp gömleğimi sonuna kadar çıkarırken dışarı fırlıyor. "Dövmelerini merak ettim." Parmağı sol tarafımdaki dövmenin üzerinde gezinirken karın kaslarım esniyor.

Bu kadar çok dokunulmak garip. Birinin bana dokunmakta bu kadar özgür olmasına alışık değilim. Normalde bu beni rahatsız ederdi, ama onu daha da yakınıma çekmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında onun tüm dokunuşlarını istiyorum. Tüm ilklerimizi birlikte yaşamak için.

"Belki onları başka bir gece keşfedebilirsin." Düğmeli gömleğimi onun üzerine örtüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ama kollarını içeri sokuyor, ben de tekrar ilikliyorum.

"Sarhoşsun, Tova. İşleri daha fazla ilerletemeyiz."

"Bana Tova demenden hoşlanmıyorum. Kulağa garip geliyor." Burnunu kırıstırıyor. "Bekle. Seks yok mu diyorsun?" Kaşları hayal kırıklığına uğramış gibi çatılıyor.

"Seks yok." Ama lanet olsun, çok istiyorum.

"Ama vajinamı tıraş ettim." Suratımı asmamayı nasıl başardığımı bilmiyorum. Çok sevimli. Ona kadar kelime dağarcığımda olmayan bir kelime. "Ve şimdi onu göremeyeceksin bile. Bütün bunları bir hiç uğruna yaptım."

"Görmemi mi istiyorsun, küçük fare?"

"Belki biraz." Küçük bir huff onu terk eder. "Biliyor musun? Boş ver." Etrafında dönüyor, eminim kaçmak için. Yakında bunun işe yaramadığını görecek. Bu sefer kovalamak zorunda değilim. Ayakları etrafını saran elbiseye dolanıyor.

Küçük bir çığlık atıyor ve yere düşmeden önce onu hızla kollarıma alıyorum. "Gözlerini açabilirsin." Onu tekrar kollarıma aldım. Gözlerinden birini açtı.

"Beni yakaladın."

"Yakaladım." Onu yatağa götürüp yatırıyorum. Yatağın başlığına yaslanmak için doğruluyor.

"Görmek istemediğine emin misin?" Parmakları çıplak kalçasında gezinirken hafifçe ayırıyor. Ona giydirdiğim tişört beline dolanmış, külotunu görmemi sağlıyor.

Nefes alışım ağırlaşıyor. "Küçük fare." Onu uyarmaya çalışıyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Yeni karım düğmelerime basmak ve kontrolümü test etmek için yaşıyor.

"Küçük bir bakış." Aşağı uzanıp ayak bileğini tutuyorum, ona dokunmak istiyorum. "Bu hayır demek değil."

"Ne dediğimin bir önemi var mı?" Burnunu seğirterek parmağını dudaklarına götürüyor, sanki düşünüyormuş gibi. İkimiz de cevabını zaten biliyoruz.

"Hayır!" Öne doğru eğilerek sırtlıyor. Tova yaklaşmam için parmağını oynatıyor. "Anal olmadığı sürece," diye fısıldıyor. "İstersen bunu yapmam."

"Öyle mi?" Daha önce hiç kimseyi götünden sikmeyi düşünmemiştim ama şimdi bu fikri aklıma soktu, onun her yerine dokunmak ve tatmak istiyorum. Buna kıcı da dahil.

"Sanırım bunu üç yıllık evliyken yapıyorsun." "Üç mü?"

Bu da nereden çıktı şimdi?

Sayı mı?

"Bilmiyorum. Uydurmuş olabilirim." Tova daha fazla eğiliyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, istediğini alıyor. I

Onu şımartıyorum, yapmam gerektiği halde karşı koyamıyorum. Tova'nın dili benimkine vuruyor, küçük bir inilti onu terk ediyor.

"Sen kazandın." İnleyerek öpücüğü kestim.

"Gerçekten mi?" Bana bakıyor. "Seni baştan çıkardım." Kendisiyle gurur duyduğunu söyleyebilirim.

"Arkana yaslan," diye emrediyorum ama omzunu nazikçe geriye itiyorum bile. "Düğmeleri çöz." Sadece birkaç tanesini iliklemiştim. Minik parmakları hızla onları çözüyor, gömleği iterek açıyor ve pembe meme uçlarını ortaya çıkarıyor.

Tova orada uzanmış tatlı tatlı beni izliyordu. Onu tehlikeye atabilecek bir şey olduğunda hep çok meraklıdır. Ayakkabılarımı çıkarıp kemerimi gevşetiyorum ama pantolonumu çıkarmıyorum. Yerlerinde kalmalılar yoksa çizgiyi aşma riskim var. Tova dudaklarını yalıyor ve bir gün dudaklarının sikime dolanmasının nasıl bir his olacağını hayal etmeme neden oluyor.

Bacaklarını ayırıp kendime yer açıyorum. Ellerim kalçalarına gidiyor ve yumuşak, ipeksi tenini okşayarak göğüslerine ulaşıyor. Eğilirken iki elimle birer tanesini avuçluyorum. Kokusu etrafımı sarıyor, ağzımı sulandırıyor. Onu tatmalıyım. Geri dönüşü yok.

Sert küçük meme ucunu ağzıma alıyorum. Tova bir nefes titriyor. Aynı ilgiyi göstermek için ağzımı diğerine götürmeden önce dilimle etrafında dönüyorum.

"Evet," diye inliyor Tova, memesini ağzıma daha fazla sokabilmek için sırtını kamburlaştırıyor. Elleri içgüdüsel olarak aşağı inip parmaklarını saçlarıma doluyor.

Ağzımı vücudunda daha aşağılara, karnının üzerinde gezdiriyorum. Çocuğumuzla birlikte yuvarlak görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. İçimde gelgitli bir korumacılık dalgası oluşuyor.

Parmaklarım külotunun üstünü sıyrıyor. Onları çıkarmayı ne kadar çok istesem de, kendimi tutuyorum, kontrolün bir parçasını buluyorum, ama bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum.

Onun yerine parmaklarımı külotunun içine daldırıyorum ve parlayan çıplak kıvrımlarını ortaya çıkarmak için külotunu yana doğru çekiyorum. Minik klitorisi zar zor dışarı çıkmış, ilgi için yalvarıyor. Bu görüntü ve

Aminin kokusu taşaklarımı sızlatıyor. Serbest bırakılma ihtiyacı içimde gümbür gümbür atıyor ama bunu ve diğer her şeyi görmezden geliyorum. Sadece karım ve ona vereceğim zevk var. Daha fazlasını arzulamasını sağlamalıyım. Benim ona bağımlı olduğum gibi, onun da bana bağımlı olması için.

Onu açmak için dilimi kullanıyorum ve tadı dilime çarptığında inliyorum. Başka bir ihtiyaç öne çıkıyor ve bununla savaşıyorum. Yüzümü amına gömüyorum, sularının yüzümü kaplamasını istiyorum. Onun mükemmel amcığının kokusunu ve izini her tarafıma sürmesini istiyorum.

Küçük, seksi inilti her onu terk ediyor. "Warren." Klitorisini ağzıma aldığımda kalçaları kıvranmaya başlıyor, dilimi ileri geri oynatırken bir yandan da onu emmeye devam ediyorum. "Warren, oh, oh."

Başını ileri geri sallıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. İki elimle uzanıp onunkileri kavriyorum, parmakları benimkilere dolanıyor. Beni sıkıca kavriyor ve orada olduğunu biliyorum.

Nefesinin kesilmesini ve Tova'nın serbest kaldığını haykırırken sırtının yatağa doğru yükselmesini izliyorum. Duramıyorum. Muhtemelen ona zaman tanımalıydım ama yapamıyorum. Onu orgazm boyunca ve açgözlülükle bir diğerine yiyorum.

Başımı kaldırdığımda Tova'nın göğüsleri nefes alıp verişleriyle birlikte inip kalkıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. Yanakları öncekinden bile daha pembe. Yavaşça gözleri açılıyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Bu-" Alt dudağını yalıyor, aniden utangaç bir hal alıyor. Kalçalarını çekiştirerek onu yatakta daha da aşağı indirdim ve amını yalayışımı izlerken hafifçe yaslandığı yatak başlığından kaldırdım.

"Bu neydi?" Onun üzerine çıkarak cesaretlendiriyorum.

"Bunun için bir kelime yok." Parmakları amımı okşuyordu. Çene. "Şenlikli."

"Şenlikli mi?" Bir kahkaha attım.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Dünyadaki tüm Noel ışıkları gibi aydınlandım."

Hayatımda aşkı tanıyıp tanımayacağımı hep merak etmişimdir. Bu duyguyu hissetmemin mümkün olup olmadığını.

Hiç şüphe duymadan biliyorum ki, kesinlikle yapabilirim. Ben karımı seviyorum. Şimdi onun da beni sevmesini nasıl sağlayacağımı bulmalıyım.

Chapter Seventeen

TOVA

W Uyandığımda nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü. Doğrulup odaya baktım. Yatağın diğer tarafı boş. Benden hiçbir iz yok.

Koca. Bir kocam olması hâlâ biraz gerçeküstü geliyor. Yani, daha önce hiç erkek arkadaşım bile olmamıştı.

Bu muhtemelen beni kızdırmalı ama umursamayacak kadar aşığım. Dün gece kendimi aptal yerine koydum ve hafif bir baş ağrım var. Buna kesinlikle değdi.

Düğün gecemin nasıl geçeceğinden emin değildim. Dün gece mükemmel bir düğün gecesini için tipik bir fikir miydi? Sanırım değildi. Yani, hala V-kartım var. Ama bu evlilik tipik olmaktan çok uzak.

Warren bana nasıl bir koca olacağının tadını verdi. Ben de ona tattırdım. Ellerimle yüzümü kapatarak yatağa geri düştüm. Soyunduğuma ve sonra da tıraşımı görmeyeceğinden yakındığıma inanamıyorum.

Gidip kendine ön sıradan bir yer bulmuş. Warren sahneyi yıktı. Bir kahkaha attım ve tekrar oturdum. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir bardak su ve birkaç hap fark ettim.

Bana yaşattığı iki orgazmdan sonra nasıl kendimden geçtiğimi ve Warren'ın beni yıkarken uyandığımı hatırlayarak gülümsüyorum.

yüzümü bir bezle sildi. Sonra bana su içirdi ve birkaç hap aldırdı. Üstünde süründükten sonra uyuyakalmış olabilirim. Hatırlayabildiğim son şey bu. Bu konuda şikayet ettiğini hatırlamıyorum ama her şey biraz bulanıklaştı.

Masadan hapları kapıp alıyorum ve banyoya gitmeden önce suyu yudum yudum içiyorum.

"Burası çok büyük," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sanırsınız ki bu devasa evin bir köşesinde değil de bir apartman dairesindeyiz. Aynada kendimi gördüğümde duş almam gerektiğini anlıyorum. Ancak duştan çıkarken burada hiç kıyafetim olmadığını hatırlıyorum.

Warren'ın dolabından bir gömlek çalmaya karar verdim. O da çok büyük. Benim yatak odamdan daha büyük. Ortada bir oturma alanı ve bir çeşit şifonyer adası bile var. Yarısından fazlasının boş olması dikkatlerden kaçmıyor. Tüm kıyafetleri ve eşyaları bir köşede toplanmış. Her zaman böyle miydi, yoksa benim için yer mi açtı? Yer açıysa, adam benim ne kadar kıyafetim olduğunu düşünüyor?

Asmış. Dolapta asılı duran gelinliğe doğru yürüdüm. Warren dün gece onun için endişelenmişti. İçine sinsî cepler koyduğumu fark etmişti. Siz bakmadıkça ya da ellerimi sokmadıkça görünmüyorlardı.

Yeni kocam fark ettiği detaylar konusunda oldukça ilginç, ancak bir şekilde diğer şeyler onun gözünden kaçıyor. Kafasından geçen şeylerin duygular ve hisler etrafında yoğunlaştığını fark ediyorum. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Eminim düğünümüzden sonraki gece yalnız uyanmamın kabalık olacağından haberi yoktur, ya da belki de gizliden gizliye umduğum şey budur. Warren benim diğer konularda olduğu gibi duygusal konularda da deneyimsiz. Umarım zaman yardımcı olur.

Düğmeli siyah gömleklerden birinde karar kılarak onu giydim. Temiz külot ve gözlüğe ihtiyacım var. Gözlüğümle uyuyakalmışım.

temaslar. Yatak odasından çıkmadan önce bir çift çorabını da çaldım. Nereye gittiğimden emin değilim. Koridorda bir sıra kutunun yanından geçiyorum. Merakla içlerine bakmak istiyorum ama kendimi kontrol ediyorum.

"Bayan Marino." Warren'ın adamlarından biri ben geçerken başıyla selam veriyor.

"Günaydın." Ona gülümsüyorum. Herhangi bir şeye Bayan diye hitap edilmesine alışmak zaman alacak.

"Bayan Marino!" Mutfğa girdiğimde Şef Marcello haykırıyor. Belli ki buradaki herkes yeni ismimi kafama kazıyacak. "Biraz hamur işi ve meyve suyu hazırladım. Size kahvaltı hazırlamamı ister misiniz?" diye teklif ediyor.

"Oh hayır. Böyle iyi." Sabahları bir Pop-Tart ya da bir kâse mısır gevreği bana yeter. Aslında mutfaktan çıkıp arka bahçe kapısından evime doğru yürüyecektim. Bekle, burası artık benim evim değil.

"Çeşitli yiyeceklerimiz var"-Marcello acı çekiyormuş gibi duraksıyor

-"İsterseniz Pop-Tart'lar ve şekerli mısır gevrekleri, ama bunlar ev yapımı taze Pop-Tart'larımız." Bir tabağı bana doğru itiyor. "Her şeyin nasıl eşit şekilde buzlandığına dikkat edin."

"Harika görünüyorlar." Bir tanesini elime alıp ısıriyorum. Vişne dolgusu ve pürüzsüz şekerli krema dilime çarptığında küçük bir inilti beni terk ediyor. "Beni Pop-Tarts'tan soğuttun."

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallıyor. Küçük sırtışını da kaçırmıyorum. Meyve suyunu almak için mutfak adasına doğru eğildim.

"Tova!" Adımın sesiyle kendime geliyorum ve kocamın mutfak girişinde durduğunu görüyorum. Yanında, daha önce mülkte gördüğüm bir adam var. Bir sürü adam gelip gidiyor ama hiçbirisiyle sohbet etmedim. Bana onları görmezden gelmem söylendi. Bu bana kabalık gibi geliyordu, şimdi daha da öyle geliyor.

"Beni korkuttun."

"Git," diye emrediyor yanındaki adama, o da tek kelime etmeden ortadan kayboluyor. Herkesin dağıldığını fark ettim. Adam bir odayı temizleyebilir.

"Huysuz bir sabah insanı mısın?"

"Bir kelime." İsteğine cevap vermemi beklemiyor. Sadece elimi tutuyor ve beni mutfaktan çıkarıp evin önüne doğru götürüyor. Kapısı kapalı ofisine girene kadar elimi bırakmıyor. "Yatak odamızdan kıyafetsiz çıkmaya izin yok." Kaşlarımı çatıyorum ve üzerimdeki kıyafetlere bakıyorum.

"Üzerimde kıyafetlerim var." Gömleğin kollarını bileklerime kadar kıvırdım ve etek ucu neredeyse dizlerime kadar iniyor. Büyük çoraplarla birleşince bacaklarımın bir kısmı görünüyor. "Bu bir elbise."

Verdiği tek yanıt gömleği kaldırmak oldu. "Hey!" diye ciyaklayarak gömleği geri itiyorum.

"Üzerinde külot var."

"Evet." Biraz sakinleşiyor. "Eve gidecektim ve-" "Evdesin."

Bunu es geçiyorum. Tartışmalı bir konu. "Ve temiz külot al."

"Ve eğer etrafta dolaşacaksan bir sutyen." Göğüslerimi tutuyorum.

"Kötüler mi?" Şimdi utanıyorum. "Kötü, oldukları şeyden çok uzak."

"Oh." Ellerimi bırakıyorum.

"I vardı senin şeyler getirdi Burada ve vardı onlar Sizi rahatsız etmemek için odamızın dışında bıraktım."

"Eşyalarımı sen mi topladın?"

"Annenin yardımıyla." Tanrı'ya şükür.

"Bekle, yani *sen mi topladın* yoksa adamlarından birini mi gönderdin?" "Annen ve ben." "Annen ve ben."

Warren çocukluğumdaki doldurulmuş hayvanları kutulara tıkıyor.

Her kızın regl külotu vardır, değil mi? Umarım annem o kısmı halletmiştir. Sanırım fark etmez. O yapamaz

Benden ayrılabilirdi, ama iğrenebilirdi. Yine de gidip kendi paketlemiş olması çok hoş. Eminim kutuları adamlarına getirtmiştir.

Orada sessizce durduk. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Dün gece seni görmemle ilgili bir sorun yaşamadın." Warren bir adım daha yaklaşıyor, elleri kalçalarımın dış tarafına gidiyor, parmakları yukarı doğru hareket ediyor.

"Bunun hakkında konuşmak zorunda mıyız?" Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyorum ve dokunuşu gittikçe arttıkça, bu sıcaklık başka yerlere de hücum ediyor.

"Ne istersen konuşabiliriz." Kıcıımı kavrayıp beni kaldırdı. Warren masasına doğru yürüdü ve sandalyesine oturmadan önce beni masasına oturttu. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Hafif bir baş ağrım vardı ama geçti. Haplar ve su için teşekkürler."

"Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etmene gerek yok." Warren ayak bileklerimden birini nazikçe tutuyor, başparmağı yumuşak bir şekilde ileri geri okşuyor. "Duş almışsın."

"Evet." Parmaklarımı saçlarımda gezdirip yüzümden geriye doğru itiyorum. Kurudukça buklelerim daha da çılgınlaşmaya başlıyor. "Senin malzemelerinden biraz kullandım."

"Ne istersen kullan."

"Bunlar benim çiçeklerim mi?" Arkasındaki duvara dayalı uzun, ince masayı gösteriyorum. İşaret ettiğim yere bakmıyor.

"Onlar." Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hep getirdiklerimden bazılarını alıp vazoya koymanı ummuştum."

"Onları her zaman ofisime getiririm." Bana kendisi hakkında gösterdiği bu küçük bakışları seviyorum. Bunları görmesine izin verdiği tek kişinin ben olabileceğime gerçekten inanıyorum.

"Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum Warren." Ellerimle destek alarak arkama yaslanıyorum.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Chapter Eighteen

WARREN

"W "İstedğim her şeyi." Tova az önce ona söylediğim sözleri yüzünde yaramaz, seksi bir sırıtışla tekrarlıyor. Aynı anda nasıl hem masum hem de baştan çıkarıcı olabiliyor? Ayıp bir şey olduğunu düşünmemiştim ama söylediğim anda öyle olduğunu fark ettim.

"Ya da ne istersen yapabilirim." Parmaklarımın ipeksi pürüzsüzlükteki bacaklarında gezinmesine izin verdim. Tova'nın cildi çok narin. Onu yaralayabilirim diye endişeleniyorum. Dokunurken dikkatli olmam gerektiğini unutmamalıyım.

"Hey şimdi!" Ellerini benimkilerin üzerine koyarak ilerlemelerini durduruyor. "İstedigimi yapma hakkına sahip olan bendim." Yutkunuyorum.

Sikim saatlerdir sertleşmişti. Kendimi yataktan kaldırmamın nedeni buydu. Tova üstümde uyuyor, amını bana sürtüyordu. Ya onu becerecektim ya da ondan uzak duracaktım.

Sadece annesinin eşyalarını toplamasına yardım ettiğim zaman sevişmiştik, o da kadın benden nefret ettiği içindi. Numara yapmaya çalışıyordu ama yapabilse boğazımı keserdi. Onu suçlamıyorum. Tova'yı benden alsalar ben de birinin boğazını keserdim.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sesim normalden daha hırçın çıkıyor. Tova alt dudağını yalıyor, gözleri

pantolonuma bastıran sikimin sert hatlarına doğru düşüyordu.

"Bu benim için yeni bir şey. Keşfetmem umurunda mı?" Umurumda mı? Evet, umurumda. İşkencenin diğer ucunda sadece bir kez bulundum. Kırılmamıştım ama küçük faremin beni kolayca kırabileceğini biliyordum. Denemeye bile gerek duymazdı.

Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi kolçaklara koyuyorum. Tova yine dudaklarını yalayarak masanın ucuna doğru ilerliyor. Gömleğimin düğmelerini çözmek için elini uzatıyor. Düğmeleri çözdüğünde parmakları sol göğüs kafesimde gençken yaptırdığım dövmenin izini sürüyor. Hiçbir zaman kadınlara, uyuşturucuya ya da alkole karşı bir zaafım olmadı ama dövmeler benim için bir sınır oluşturabilirdi.

Uzanıp Tova'yı masadan çekiyorum ve kucağıma oturtuyorum. Küçük bir kahkaha attı. Ağzına sahip olmak ve parmaklarımı saçlarına gömmek istiyorum, ama kendimi ellerimi kolçaklara geri koymaya zorluyorum, böylece istediği gibi keşfedebilir. Bunu istediği için çok mutluyum. Bunu açık bir zihinle yapmayı seçtiği için. Benim onu arzuladığım gibi o da beni arzuluyor.

Tova öne doğru eğilip boynuma bir öpücük konduruyor. "Beni buradan öpmene bayılıyorum." Bir öpücük daha konduruyor.

"İyi hissettiriyor." İyiden de öte.

"Beni başka yerimden öpmenden hoşlandım."

"Tek yapman gereken sormak."

"Cezbedici." Bir öpücük daha. Gözlerimi kapatıyorum, bunu içime çekmek istiyorum. "Ama ben kocamı keşfetmek istiyorum." Bir inilti beni terk ediyor.

"Belki de konuşmamalısın." Kolçakları daha sıkı kavriyorum.

Tova başını kaldırıyor, kaşları birbirine çatılıyor.

"Kaba olmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sana asla."

"Biliyor musun, bu kulağa kaba geliyor. Bana konuşmamamı söylüyor." "Tova, seni masama çivilememe saniyeler kaldı. ve seni sikip atacağım." Yüzünde en parlak gülümseme belirir. İçindeki soğuk bir yeri ısıtıyor

Ben. O kadar derin ki sadece onun bulabileceğini biliyorum. Bu yüzden devam ediyorum. "Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Yanağını okşamak için uzanıyorum, başparmağım alt dudağında geziniyor. Tova onu öpüyor.

"Ben de seni istiyorum."

Başımı geriye atıyorum. "Ve sen böyle şeyler söylediğinde, zihnim bana seni alabileceğimi söylüyor."

"Beni aldın." Tova altın bandı göstermek için elini kaldırıyor. Herkesin onun alındığını bilmesi için üzerindeki kalıcı işaretimi. Sonsuza kadar bana ve sadece bana bağlı olduğunu.

"Sanırım öyle," diye itiraf ediyorum.

"Sen istemesen bile." Gülümsemesi duraksıyor.

"Seni istemediğime gerçekten inanıyor musun?" Annemi düşünmek için uygun bir zaman değil ama dün gece Tova'yla konuşurken söyledikleri aklıma geliyor.

"Beni istediğini hissedebiliyorum." Tova kucağında kayıyor. "Ama bu erkekler için normal bir şey."

"Ben normal değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve ben farklıyım." Duraksıyor. "Sana göre."

"Öylesin." Artık bunu inkâr edemem ya da Tova'ya karşı hissettiklerimi saklamaya çalışamam. Bu artık benim bir parçam.

"Başından beri farklıydın. Bunu saklamaya çalıştım ama başaramadım." Tova merakla beni izliyor. "Özür dilemeliyim ama artık bunun bir önemi olmadığını görüyorum."

"Neden?" Tova daha yakına kayıyor.

"Sana her zaman sahip olacaktım ya da en azından başkasının sahip olmasına asla izin vermezdim. Ne de olsa bu yüzden buradasın."

Tova kararlılıkla başını sallıyor. "Benimle evlenmek istemedin." Şimdi benden uzaklaşıyor. Ellerim kalçalarına gidiyor, daha fazla uzaklaşmaya çalışmadığından emin oluyorum. Şu anda her şeye dikkat ediyorum. Vücudunu nasıl değiştirdiğinden yüzündeki ifadelerle kadar onu anlamak istiyorum. Benden istediği şey olmak için

Kocası. Hayatın her alanında hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri öğrenmek için.

"Seninle evlenmek istemedim." Evlilik bir kağıt parçasıdır.

Evliliğin yasal yönlerini anlıyorum. Bu mantıklı, ama insanların bunun onları nasıl birbirine bağladığını düşündüklerini anlamıyorum. Ama başkalarının evliliğe yüklediği ağırlığı anlıyorum ve babamın annemi ne kadar sevdiği gün gibi ortada ve bu onun kafasına bir hedef koyuyor.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." Tova gözlerime bakıyor, artık gözlerimle buluşmak istemiyor ve o lanet olası gözyaşlarıyla savaştığını biliyorum.

"Küçük fare," diyorum usulca. Başını tekrar kaldırıyor ve daha dik oturuyor. Sahip olduğu tüm o duyguları bastırmaya çalışmasını izliyorum. Kendini korumak için o duvarı tekrar ördüğünü hissedebiliyorum.

"Bırak beni. Odama dönmek istiyorum."

"Eğer odamıza dönmek istiyorsan, seni oraya götüreceğim."

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Bir daha asla yalnız kalmayacaksın." Eğiliyorum. Küçük farem göz temasını kesmiyor; gözlerini benden ayırmıyor. Benden geri adım atmamasını seviyorum. Tova ne kadar naif olsa da, onda hep bu tutkuyu gördüm. Bir şeyi kafasına koyduğunda, onu geri adım attırmak için savaşmak gerekir.

"Neden? Beni bir yere koyup hayatına devam edebilesin diye mi? Plan buydu, değil mi? Beni temizleyecek, içime bir bebek koyacak ve sonra benimle uğraşmak zorunda kalmamak için beni bir yere tıkacaktın. Uysal ve kontrol edilmesi kolay biri olacaktım."

"Benimle evlenmen gerektiği söylendiğinden beri seni kontrol etmek hiç de kolay olmadı." Tova dudaklarını büzerek cevabımdan memnun olmadığını belli etti.

Karımı kontrol etmenin hiç de kolay olduğunu sanmıyorum. Ben sadece onu istediğim yere getirmek için ailesinin kararlarını etkiledim. Şimdi iyi davranmam emredildi ve ben de bunu yaptım.

Şimdilik öyle. Bunun her zaman böyle olacağına söz veremem. Eğer karımı benden almaya çalışırlarsa, yapmam gerekeni yaparım. "Böyle ele avuca sığmaz biri olduğum için özür dilerim." Tova hiç de üzgün görünmüyor.

Hepsi.

Ben de onun durmasını istemiyorum. Bizimle savaşıyor, evet, ama söylemeliyim ki, etrafta sinsice dolaştığında ya da sinirlendiğinde ne kadar sinirlensem de, bende uyandırdığı duygulardan keyif alıyorum. Onları kontrol edememekten nefret etsem bile. Bana yaşadığımı hissettiriyor.

Verdiği cevaba neredeyse gülümsemek istiyorum ama sonra vazgeçiyorum. Onunla bir anlaşmaya varmak istiyorum. Aynı fikirde olmamız için.

"Küçük farem bir şey mi duydu?" Bu sözlerin nereden geldiğini biliyorum çünkü söylendiklerinde beni çok kızdırmışlardı.

Zihnim o güne geri dönüyor, babamla buluşmamın izini sürüyor. Ofisimden çıktığımda mutfakta bir vazo çiçek vardı ve Tova'nın evde olduğunu haber veriyordu. Genelde ofisime yaklaştı ama sanırım o gün yaklaştı. Babamın söylediklerini kelimesi kelimesine bilmesinin başka bir yolu yoktu.

"İnkâr etmiyorsun." O da inkar etmiyor.

"Babam çok zeki bir adam olabilir ve seninle evlenmemi emrettiğinde ne yaptığını biliyordu." Minik burnu kırışıyor ve içimde onu öpmek için garip bir istek uyanıyor. "Seni istediğimi biliyordu. Sana olan sevgimi saklamakta pek de başarılı olmadığımı fark ediyorum." Onun içini rahatlatmanın tek yolunun bu olduğunu bilerek kendimi açıkça ortaya koyuyorum. Ona hiçbir şey yapmaya zorlanmadığımı göstermek için. Onu gördüğüm andan beri her gün, her saniye onu istediğimi.

Tova'nın ağzı bir açılıp bir kapanıyor, melek yüzünde bir dizi duygu belirliyor. "Anlamıyorum." Başını sallıyor ve bukleleri uçuşuyor. "Madem beni istiyordun, o zaman neden harekete geçmedin?"

"Sen benim için zayıf bir noktasın." Kelimeleri yüksek sesle söylediğimde, ne kadar yanlış olduklarını duyuyorum. "Ya da ben öyle sanıyordum. İnsanlar seni bana karşı kullanacak, bu yüzden seni umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım, ama sen yakınımıdayken ve artık sana dokunma hakkım varken, kontrolüm elimden kayıp gidiyor."

"Bu yüzden bu kadar sıcak ve soğuksun." Tova'nın tekrar içime yerleşmesini, vücudunun gevşemesini izliyorum.

"Seni istemediğimi düşünme, Tova. Burada yaşamaya ailen yüzünden gelmedin. Seni buraya ben getirdim. Seni burada istedim ve bunu gerçekleştirdim." Ona her şeyi anlatabilirim. "Sana her zaman sahip olacaktım. Öyle ya da böyle. Babam seninle evlenmemi emretmiş olabilir ama hepsi benim eserim. Her şeyi başlatan benim eylemimdi."

"Warren." Adımı fısıldıyor. Gözlerindeki dökülmemiş yaşları görebiliyorum. Bu sefer üzüntüden değil. Ben daha başka bir kelime söyleyemeden eğilip ağzıma bir öpücük konduruyor. "Seni yıllardır istiyorum," diyor Tova öpücükler arasında. Elleri aramızdan aşağıya, sikime doğru kayıyor, pantolonumun üzerinden beni hissediyor. "Bir o kadar uzun süredir de senin hayalini kuruyorum."

"Dikkatli ol." İnledim. Tova'nın sözleri beni okşamaya başlayan eli kadar sarhoş edici.

"Dikkatli olmak istemiyorum. Yeterince zaman kaybettik." Kolçakları tekrar kavıyorum, ellerim hafifçe titriyor.

Karım cehennemin derinliklerinden gönderilmiş bir tanrıça. Beni yok edecek ya da belki, sadece belki, beni kurtaracak. Tanrı biliyor ya, onu benden kurtarmak diye bir şey yok.

Chapter Nineteen

TOVA

M Kocam sandalyesinin kolaklarını öyle sıkı kavırıyor ki iniltilerini duyabiliyorum. Bunu itiraf ettiğinde Warren'ın gözlerindeki ihtiyatı görebiliyordum.

ailemin buraya gelmesi onun tasarımıydı. Öyle ya da böyle hep onun olacaktım.

Sanırım bunun beni korkutacağını ya da kızdıracağını düşünüyor. Tam tersini yaptı. Bana deli diyebilirsiniz ama itirafı kendimi güçlü hissetmemi sağladı. İkimiz de iletişim konusunda iyi değiliz. Yine de bu konularda gerçekten konuşmak için pek fırsatımız olmadı.

"Seni istemediğimi mi düşündün?" Elim i ileri geri hareket ettirerek pantolonunun üzerinden sikinin sert hatlarını okşuyorum.

"Kardeşimle evlenmeni istediler." Warren'ın gözleri beni delip geçti. "Bunun olmasına izin vermeden önce onları öldürürdüm." Yüz ifadesi çoğu kişiyi korkutabilir ama Warren'ın bana söyledikleri doğruysa, ondan asla korkmayacağım, en azından kendim için.

"Senden başka kimseyi istemedim Warren. Beni görmediğini düşündüğümde kalbim kırılırdı."

"Ben seni hep gördüm, küçük fare. Aslında, sanırım tek gördüğüm sensin." Parmaklarım kemerine gidiyor, onu ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum. Warren kemerini çözerken beni durdurmuyor.

Sonra da pantolonunun düğmesini. Benim için hafifçe kalktı, böylece içeri uzanabildim, parmaklarım onu serbest bırakmak için sikinin etrafına dolandı.

"Oh kahretsin." Aramızda serbest kaldığında nefes nefese kaldım. "Bu çok büyük."

"Tova." Warren sıkılmış dişlerinin arasından adımı gıcırdatarak söylüyor.

"Ne? Beni ikiye bölecek!" Çok yüksek sesle haykırıyorum. Warren'dan bir kahkaha sesi geliyor. Neredeyse acı verici bir ses. Aleti elimde sarsılıyor.

"Sığacak."

"Matematik pek iyi olduğum bir konu değil Warren, ama haklı olduğundan emin değilim," diye takılıyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim." Bakire olduğum için bunun kaçınılmaz olduğundan oldukça eminim, ama bu düşüncüyü kendime saklıyorum. Eğer bunu ona söylersem, benim için o kartı asla açmayacağını hissediyorum. Beni kendinden bile korumaya çalışmaya devam edecek.

"Yumuşak." Aynı anda hem yumuşak hem de inanılmaz sert hissetmeyi beklemiyordum. Yavaşça sikini okşarken alt dudağımı yalıyorum; başında kızgın ve kırmızı bir döl damlası oluşuyor, ilgi için yalvarıyor. Dün gece beni iki kez boşaltmıştı ve sonra onun üzerinde bayılmışım.

"Sen etraftayken hiç yumuşak olmuyor."

"Gerçekten mi?" Sırıtiyorum. Warren bana gerçekleri söylüyor ve bunun egomu okşayıp beni teşvik ettiğinin farkında bile değil. Bu da seks konusundaki utangaçlığımın daha da azalmasına neden oluyor.

"Sen gelmeden önce mastürbasyon yapmıyordum." Kocama bakıyorum, acaba yanlış mı duydum diye.

"Mastürbasyon yapmıyor
muydun?"

"Şimdi
yapıyorum."

"Ama tahrik olduğunda ne yaptın?" Onu okşamaya devam ederken ona daha da yaklaşıyorum, böylece siki neredeyse külotuma bastırıyor. Gömleği

Giysilerim belime dolanıyor. Kalçalarımın arasında düşük bir nabız canlanıyor.

"Ben yapmadım." Sözleri beni şoke etti.

"Yapmadın mı?" Onu okşamayı bıraktım. Warren sesli bir şekilde yutkunuyor. Düğünümüzün arifesinde birinin ağzını burnunu kıran bu güçlü adamı nasıl avucumun içine alabilirim?

"Seni hayal ediyorum. Aminı yalarken, seni becerirken canlı rüyalar görüyorum." Midem sıkışıyor. "İlk kez o zaman mastürbasyon yaptım. Peki ya sen, küçük fare? Kendine dokunuyor musun?" Başımı sallıyorum. "Anlat bana." Elini benimkinin etrafına sarıyor, sikini daha da sıkıyor. Diğer eliyle külotumu yana çekiyor, gözleri seksime gidiyor. Kendisini nasıl iyi hissettireceğimi göstermek için elini benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Söyle bana," diye emrediyor bu sefer daha güçlü bir şekilde. Meme uçlarım geriliyor. Emir verdiğinde bu beni kızdırabilir ama aynı zamanda gerçekten tahrik de edebilir.

"Edepsiz kitaplar okurum."

"Masanın altında patronuna sakso çekmekle ilgili olanları." Kıskançlık mı duyuyorum?

"Onları okumaya başladığımda, erkekler yüz­süz olurdu. Aklımda kimse yoktu, ama sonra sen geldin ve aniden bir yüzleri oldu. Hepsi sensin."

"Masamın altında sikimi emerken mi hayal ettin?" Başımı salladım. Onun hakkında her türlü fanteziyi kurmuştum. "Sonra bu düşüncelerle kendine dokundun mu?" Yine başımı salladım. "Şimdi bana karşı utangaç olma. Kendine dokunmanı izlemek istiyorum."

"Şu anda sana dokunmamla ilgili olması gerekiyordu." Geriye doğru kıpırdanmaya başlıyorum ama Warren beni durduruyor.

"Şu anda hiçbir yere gitmiyorsun, küçük fare."

"Ama ben gidiyorum." Tadının neye benzediğini merak ederek dudaklarımı tekrar yalıyorum. "Masanın altına."

"Lanet olsun." Warren gözlerini kapatarak inliyor. Tekrar hareket etmeye başladığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Önce tişörtünü çıkar," diye emrediyor ama çoktan çıkarmış bile. Bunu sık sık yaptığını fark ediyorum: bir emri veriyor o zaten benim için yapıyor . Onun

Sabırsızlık çok sevimli ve acayip seksi. Onun da aynı şeyi hissettiğinden emin değilim.

Gömleğim kayıyor, bu sırada birkaç düğmem kopuyor ve üzerimde külotum ve çoraplarımdan başka bir şey kalmıyor. Warren'ın gözleri vücudumda geziniyor.

"Şimdi dizlerimin üzerine çökebilir miyim, efendim?" Gözlerindeki arzu parıltısını görebiliyorum. Bu beni sadece onu daha fazla memnun etmek için teşvik ediyor.

"Tova," diye uyarıyor. "Dikkatli ol."

"Aman Tanrım." Beni kaldırmak için kalçalarımı kavırıyor, bu sırada sandalyesini geriye itiyor ve sonra beni nazikçe önünde dizlerimin üzerine yerleştiriyor. Güldüm. "Bunu kendim de yapabiliirdim. Ben camdan yapılmadım."

"Oldukça sakar olabiliyorsun." Çok tatlı biri ve şimdi karşılaşmalarımızın çoğunu düşünüyorum. Şimdi onun gerçekten nasıl hissettiğini bildiğim için onları tamamen yeni bir ışık altında görüyorum. Ayrıca onun bana karşı bir şeyler hissettiğini hayal etmediğim için kendimi biraz haklı hissediyorum.

Bunu tartışamam. Yakın zamanda iki pencereden düştüm. Masasının altına daha da yaklaşıp kadar yavaşça geriye doğru kayıyorum. "Buraya gel." Parmağımı ona doğru salladım. Warren sandalyesini ileri itiyor, kalçaları birbirinden daha da uzaklaşıyor. Pantolonunun üzerinden kalın kaslarının dış hatlarını görebiliyorum.

"O iki elini de görmek istiyorum," diye emrediyor, bir elini tekrar sikine doladığımda. "Kendine dokunmak yok." Diğer elim uyluğumun üzerinde duruyordu. Muhtemelen kendime dokunacaktım.

"Ama ağrıyor." Warren bana doğru uzandı. "Hayır! Kendime dokunmayacağım." Ellerini savuşturdum. "Seni emmek istiyorum. Seni iyi hissettirmek için."

"O zaman ben izleyene kadar amına dokunmayacaksın."

"Peki," diye hayıflanıyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, aslında daha da tahrik olduğum halde sinirlenmiş gibi yapıyorum. "Kendime dokunmayacağım."

"Efendim." Aman Tanrım. Benim fantezilerimden birine mi oynuyor, yoksa bu onun da fantezisi olabilir mi?

"Kendime dokunmayacağım, efendim..."

"Aferin kızıma." Nefesimi içime çekiyorum. Kalçalarımın arasındaki zonklama büyüyor. Onun için sırılsıklam oldum. "Şimdi"-birkaç buklemi kulağımın arkasına sıkıştırıyor-"O güzel ağzını üzerime alacağım. Okuduğun yaramaz şeyleri öğrendiğimden beri bunu düşünüyordum."

"Yaramazlık mı?"

"Eğer bana söylemezsen, olur."

"Okuduğum her şeyi sana anlatmamı mı istiyorsun?"

"Eğer seni tahrik ediyorsa." Öne doğru eğildim. Warren beni her şeyden daha çok tahrik ediyor.

Dilimi sikinin başında gezdirerek ilk tadını alıyorum. Aleti elimde sarsılıyor, Warren'dan gelen alçak bir inilti beni aletin başını ağzıma almam için teşvik ediyor.

İlk başta yavaşça ilerliyorum, ona alışmak için zaman ayırıyorum. Keşfetmek için. Warren'ın eli saçlarıma gömülüyor. Beni aşağı itmiyor ya da daha hızlı gitmemi sağlamaya çalışmıyor. Sadece tutuyor, parmaklarıyla okşuyor.

Daha fazlasını ağzıma alıyorum, elimi sikinin tabanında aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Warren'dan daha fazla homurtu ve inleme geliyor, ben daha hızlı hareket ettikçe kalçaları esniyor. Yemin ederim ona yaptığım şeye verdiği tepkiyi duysam bile boşalabilirim.

"Tova." Adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyor. Aletinden sızan ön spermin tadını aldıkça saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Açgözlülükle emiyorum. O benim. Ondan aldım ve daha fazlasını istiyorum. "Yaklaştım," dediğini duyuyorum. Boğazımı gevşetiyorum ve sikinin başı boğazımın arkasına çarpana kadar olabildiğince aşağı iniyorum. "Hayır." Geriye doğru sarsılıyor, siki ağzımdan kurtuluyor.

"Warren," diye inliyorum. Beni kaldırıp masasının üzerine yatırdı.

"Senin için ilk kez boşaldığımda ağzının içinde olmayacak. Senin içinde olacak, küçük fare. Bunu istiyor musun? O daracık amcığının içine boşalmamı?"

Katlanarak büyüyen ağrıyla hafifletmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Evet."

Warren kalçalarımın arasına girerek sikiğin başını amıma doğru yönlendirdi. Seksimin kıvrımları arasından kayarak klitorisime çarpıyor. İnliyorum, vücudum bunun için hazır. İleri geri itiyor, sikiğin başı klitorisime tekrar tekrar vuruyor.

Omzunu kavıyorum, diğer elimle masanın kenarını arıyorum, tutunmaya ihtiyacım var. Ama bulamadım. Onun yerine Warren'ın eli benimkini buldu. Gözleri sanki doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi beni yakalıyor.

Vücudum kasılıyor ve boşalmaya başladığımda kalçalarım kalkmaya çalışıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar dans ederken Warren'ın siki aşağı kayıyor. Aletinin başının içime doğru bastırdığını hissediyorum.

Bir inilti çıkardı ve içime sıcak bir döl fışkırdığını hissettim. Warren'ın masmavi gözleri benimkileri delip geçerken, yüzünü boynuma gömüp üstüme yığılmadan önce gırtlığından bir hırıltı yükseliyor. Kollarımı ona dolayarak topraksı tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Warren bana aşık olup olamayacağını bilmediğini söylemişti. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bana bakışı ve dokunuşu her şeyi anlatıyor.

Buna aşk demeyebilir, ama her ne ise, hepsini istiyorum.

Chapter Twenty

WARREN

Tova'nın eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor. Hâlâ masanın kenarında duruyorum ama onun üzerine örtülmüş durumdayım. Yüzüm onun vahşi buklelerine gömüldü. O her zaman güneş ışığı kokuyor.

Sikim hala sert ve amına doğru bastırılmıştı. Tamamen içine girmeme çok az kalmıştı. Neyse ki o kadar gergindim ki boşalmıştım, bu da kanın bir kısmının kafama geri dönmesini sağladı, böylece karımı ilk kez masama almadım. Birçok şeyi mahvettim ama bunu mahvetmeyeceğim. Ayrıca, Tova haksız değil. Ona kıyasla iri bir adamım. Sikimin sadece başını içine soktuğumda ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyordum.

Başımı kaldırdığımda Tova'nın yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Annem haklıydı. Karımla konuşmam gerekiyordu. Tova'nın vahşi bukleleri masamın üzerine yayıldı. Konu ona geldiğinde bu senaryoyu kaç kez düşünmüştüm? İşler o kadar kötüye gitmişti ki, daha önce gördüğümü hiç hatırlamadığım rüyalarım girmeye başlamıştı. Tova'yla ilgili olduklarında, her saniyesini hatırlıyordum. Etkilenmiş bir şekilde uyandım.

"Düşünüyordum da-" Tova'nın sözleri, masamın altına uzanırken vücudunu benimkiyle örttüğümden emin olmak için vücuduna bastırdığımda kesildi. Hızlı bir şekilde emniyeti kapattım ve ofisimin kapısı açılırken nişan aldım.

"Kapat şu lanet kapıyı!" Babamın orada durduğunu görünce bağırdım. Gözleri açılıyor ama hemen kapıyı kapatıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Az önce ne oldu?" Tova'nın gözleri benden silaha bakıyor.

"Birinin geldiğine dair uyarıyı kaçırdım." Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Oldukça dikkat dağıtıcısın."

"Silahı nereden çıkardın?"

"Evin her yerinde silahlarım var." Ayağa kalkıyorum, kendi pantolonumu düzeltmeden önce Tova için yerden gömleği alıyorum.

"Rastgele yerlere mi sakladın?" "Evet."

Tova'nın dudakları büzüldü. Nasıl bir hayat yaşadığımızı biliyor. Kendi babası da onlarca yıldır bu hayatın bir parçası.

"Sana nerede olduklarını göstermem ve onları nasıl kullanacağını öğretmem gerek."

"Babam bana göstermişti." Gömleğinin düğmelerini iliklemeden önce külotunu geri çekip yerine koyarken Tova silahın kabzasına dokunuyor.

"Gösterilmekten daha fazlasına ihtiyacın var." Tova düşünmeden bir silahı kullanabilmeli. Bu onun için doğal olmalı. Karım olması onu açıkça bir hedef haline getiriyor ve onun kendini koruyabilmesine ihtiyacım var. "Sana göstereceğim," diye zorluyorum, tepkisini ölçmeye çalışıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Seni rahatsız eden ne?"

Bir şeyden hoşlanmadığı ya da düşündüğü zaman kaşının ortasında küçük bir V harfi oluşuyor. Onu okumakta giderek daha iyi oluyorum ama aramızdaki onca iletişimsizlikten sonra açık sözlü olacağım. Bir şeylerin etrafında dolanmak ona zarar veriyor.

"Etrafta koşuşturan küçük çocuklarımız varken silahlara bu kadar kolay erişebilme fikri." Onun sözleri, benimkini taşıdığı düşüncesiyle sikimi tekrar ağrıttı.

Çocuk. Aklının oraya gitmesini seviyorum. Dakikalar önce onun içine girdim. Bu olasılık artık gerçekten masada.

"Etrafta küçük çocuklar dolaşmadan önce bu meselenin halledildiğinden emin olacağım."

"Teşekkür ederim." Beni aşağı çekmek için tişörtümü çekiştiriyor. Ağzına bir öpücük konduruyorum, birkaç dakika önce sikimin etrafına sarılmış olan aynı ağız. Hatırlayınca inledim, sertleşmiş sikim pantolonumun içinde sarsılıyordu.

"Hey." Tova göğsümü itiyor. "Burada kimse yok mu?" Başparmağıyla omzunun üzerinden kapıya doğru işaret ediyor.

"Babam." Sözümüzün kesilmesinden nefret ederek iç çektim.

"Aman Tanrım." Tova elleriyle yüzünü kapattı. yanakları kızarıyor.

"Sorun nedir? Seni görmedi." Bundan emin olmuştum. Karımı çıplak gördüğü için kendi babamı vurmak zorunda kalmaktan nefret ederdim. O sadece benim gözlerim için.

"Ne yaptığımızı biliyor," diye fısıldadı.

"Ne olmuş yani?" Biz evliyiz. Karımla balayında olmalıydım. Tek başıma bir adada ya da hiçliğin ortasında, onunla baş başa kalabileceğim bir kulübede. Bunu neden daha önce düşünmemiştim ki?

"Çünkü!" diye tısladı. Tova'nın yanakları pembeleşmeye, çilleri parlamaya başladı.

"Anlamıyorum. Bundan utanıyor musun?" Benden mi? Son kısmı yüksek sesle söylemiyorum ama aklıma geliyor. Bu acıtırdı. Birinin senin hakkında ne düşündüğünü umursamanın böyle bir şey olduğunu anlıyorum.

"Ne? Bizim hakkımızda mı?" Başımı salladım. "Hayır, sadece garip. İnsanların bilmesi. Bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım önemli değil ama seks ve ebeveynler çok garip." Tova nefes nefese kalıyor. "Eminim ben de berbat görünüyordumdur." Telaşla parmaklarını saçlarında gezdirmeye başlıyor.

"Sen asla dağınık değilsin. Kukunu saymazsak tabii." Evet, onu oldukça dağınık bıraktım.

"Warren." Tova'nın nefesi kesiliyor, ağzı açık kalıyor. "Senin bir pis ağzın var." O benim masamdan aşağı zıplıyor. Ben

Kendini incitmediğinden emin olmak için hızla kalçalarını destekliyor. "Bayıldım buna." Tova parmak uçlarında yükseliyor, başı geriye düşüyor. "Bu öpücük istediğim anlamına geliyor."

Ben de ona uyuyorum ve derin, sert bir öpücükle ağzını kapıyorum. Ellerim gömleğinin altından kışına doğru kayıyor. Onu kaldırmamak, yatağıma taşımamak ve tamamen benim olduğunu iddia etmemek için her şeyimi harcıyorum. "Pekala şimdi." Kışını oynatıyor, bu da beni daha da sıkılaştırıyor.

"Baban." Tova kapıya doğru başını sallıyor. O o kapıyı bir daha asla çalmadan açmayacak. "Siktirip gidebilir."

Tova gözlerini devirir. "Lenslerimi bulup değiştirmem gerekiyor."

"Gözlüklerini ve lenslerini banyoya koydum." Onları göreceğini düşünmüştüm. Toplanmak için evine gittiğimde, onları banyosunda gördüm. Evimizde rahat edebilmesi için gerekli olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için onları onun için eve geri getirdim.

"Oh, onları kaçırmış olmalıyım. Çok nazıksın." Aslında bunun tatlı bir davranış olduğunu düşünmemiştim. Sadece onunla ilgilenmek istedim. Ben onun kocasıyım. "Şimdi babanla ilgilen." Ona sarılmayı bıraktım.

"Seni geri götürmeliyim."

"Ciddi misin?" Gülüyor. "Bekle, sen ciddisin." Tova başını sallıyor. Neden olmayayım ki? "Evden çıkmıyorum."

"Pantolonun yok."

"Bu bir elbise." Başımı hayır anlamında salladım. Bu bir elbise değil. Sadece benim gömleğim gibi görünen bir şey giymiş ve bukleleri tamamen dağınık, seksin tanımını bu. "Doğruca odamıza gideceğim."

"Peki," diye kabul ediyorum, kontrolcü olmak ya da öyle görünmek istemiyorum. Ona bunu verebilirim. Savaşlarımı seçmem gerektiğini biliyorum. Onunla ilgili başka şeyler de var ve bunlar bir gün ortaya çıkacak. Özellikle de onun bu kadar rahat gelip gitmesi söz konusu olduğunda.

"Teşekkür ederim." Eğilmem için parmağını salladı, ben de eğildim. Tova yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu akşam yemek yiyebilir misin?"

"Peki ya öğle yemeği?"

Tova bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Eğer yapabilirsen."

Geleceğim. Onun ofisimden çıkışını izliyorum; kısa bir süre sonra babam kapıda beliriyor.

"Bir polisi mi dövdün?" Kapıyı açtığında karımla aramızda geçenlerden bahsetmediğine seviniyorum.

"Eğer kulüpteki kızlardan birini fiziksel olarak yaralayan adamdan bahsediyorsan, evet, sanırım bir polisi fena benzettim." O kişinin kim olduğu umurumda bile değildi. Ona bir ders verilmesi gerekiyordu. Başkalarının duyacağı ve buna göre karşılık vereceği bir ders.

"Yine de istenmeyen bazı dikkatleri üzerimize çekebilir. Bir süre dikkatli olmak gerek. Bu yerel polislerin egolarının ne kadar kırılğan olabileceğini bilirsiniz." Babamın sözleri üzerine aklımdan Tova geçiyor. Eğer herhangi bir misilleme yapmaya kalkarsa o orospu çocuğunu tereddüt etmeden öldüreceğim. Özellikle de karımı hedef alırsa. Yumruklarım sıkılır.

"Bu kasabalardaki polislerin çoğu bu yüzden bizim maaş bordromuzda değil mi? Birkaç yeri arayacağım." Babam başıyla onayladı. Ronan'la birlikte onu cipin arkasından bir ara sokağa yuvarladığımızdan beri o pislik hakkında pek düşünmemiştim. Violet'in gönderdiği bilgilere geri dönmem gerekiyor. Karım beni oldukça meşgul etti. Yanımda olmadığı zamanlarda bile bunu yapıyor.

"Tova'yla iyi anlaşıyor gibisiniz." Bana içten bir gülümseme verdi. Genellikle annem için ayırdığı bir gülümseme. Gördükleriyle ilgili düşüncelerini kendine saklayamayacağını biliyordum.

Çöpçatan olduğunu düşünerek neredeyse böbürleniyordu. Tova söz konusu olduğunda ihtiyacım olan itici gücü bana verdiği için ona sessizce kredi vereceğim. Yine de bunu yüksek sesle itiraf etme memnuniyetini ona asla vermeyeceğim. O zaten düşünüyor o

her zaman en iyisini bilir. Ayrıca, bence bu onun çiçek ve gül saçmalığı yüzünden bir eş bulmamı istemesinden daha büyük bir şey.

Babam ve ben birbirimize çok benzeyebiliriz ama aynı zamanda çok da farklıyız. İkimiz de kontrolden hoşlanıyoruz ve eminim her ne kadar kontrolü tamamen ele almamı istese de, bu kontrolü bırakmak onu yiyip bitiriyor.

"Karımın güvenliği söz konusu olmadığı sürece seni ilgilendirmez."

"Karınızı güvende tutacağınızdan eminim." Masamın önündeki sandalyeye oturdu. "Yapılması gerekeni yap."

"Ne dilediğine dikkat et," diye uyarıyorum onu.

Babam, Tova'yı bu dünyaya ve yanıma getirmenin beni olduğum yerde sağlam bir şekilde tutacağına inanıyor. Burada işlerin fazla karışmasına izin vermeyeceğimi çünkü onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı... bedeli ne olursa olsun.

Chapter Twenty-One

TOVA

Bir kutuyu açıyorum ve yemin ederim bir başkasını almak için koridora çıktığımda daha fazlası ortaya çıkıyor. Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum ve en sondaki kutuya gidip onu yatak odasına geri getiriyorum. Açtığımda, delirmediğimi anlıyorum; gerçekten de ek olanlar var çünkü içlerindeki eşyaları tanımıyorum.

İlki, benimkini utandıran her türlü dikiş malzemesiyle dolu. Bir de ne yapacağımı bilemediğim kadar çok kumaşla dolu olanlar var. Sonunda neredeyse her şeyi paketinden çıkardığımda, boş odayı kolayca doldurmuş oluyorum. Eğer bu oda bir gün çocuk odası olacaksa, tüm bu eşyaları evin başka bir yerine taşımam gerekecek. Bu şimdilik işe yarayacak.

Bu düşünce beni duraksatıyor. Sanki hayatımı değiştirecek önemli bir olay değilmiş gibi kendimi bebek sahibi olmayı bu kadar kolay düşünürken buluyorum. Bunun beni korkutması gerekirdi ama korkutmuyor. Yeni kocamın heyecanıyla yaşıyor olabilirim. Aramızdaki tüm yanlış anlamaları ortadan kaldırdığımıza göre gelecek için umutluyum.

Giysilerimin geri kalanını da yerleştirdikten sonra yatağa uzanıyorum. Marks'a birkaç fotoğraf göndermeliyim ve-

"Aman Tanrım!" Yataktan fırladım. Marks beni öldürecek. Onunla iletişime geçmeyeli günler oldu. Nerede

Telefonum ne cehennemde? En son rıhtımdayken yanımda olduğunu hatırlıyorum. O zaman telefonumun kocamda olduğunu hatırladım. Warren söylediği gibi yapıp Marks'ın hayatını araştırdı mı? "Kahretsin." Merdivenlerden kocamın ofisine doğru aceleyle iniyorum ama kapıların kapalı olduğunu görünce duraklıyorum.

"Tova." Cosima adımı seslendi.

"Hâlâ buradasın."

"Şimdilik. Eminim yakında beni tekrar gönderecekler." Cosima gözlerini deviriyor.

"Paris'i sevdiğini sanıyordum." Cosima hazırlık okulunun son birkaç yılını İsviçre'de geçirdikten sonra üniversiteye gitmek için Paris'e taşınmıştı.

"Sevdim ya da seviyorum." Cosima başını sallar. "Bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Senin seçmenden ziyade ailenin seni bir yerde kalmaya zorlaması farklı bir şey."

"Seni zorluyorlar mı?"

"Ne yaptıklarını bilmiyorum ama beni burada istemediklerini hissediyorum."

"Seni burada istiyorum." Cosima'nın arkadaşlığından her zaman keyif almışımdır. Hiçbir zaman gerçekten yakın olma şansımız olmadı ama o şehirdeyken birlikte takılır ve kitaplardan konuşurduk. Bu, televizyon ve alışverişle birlikte onun zaaflarından biriydi.

"Gerçekten mi?"

"Elbette, söz hakkım olduğundan değil."

"Artık evdesin."

"Onu bunu bilmem."

Cosima kaşlarını kaldırdı. "Burası artık senin evin. Annemle babam artık burada kalmıyor." Haklı; kocanla oynadığın ve içeri daldıkları zamanlar dışında pek ortalıkta görünmüyorlar. Ortaya çıkabilecekleri onca zaman varken. "Z burada sık kalır mı?"

"Emin değilim." Ana evde çok fazla zaman geçirmiyorum. Belli ki bu değişecek. "Kaldığında da odasına kapanır."

"Biriyle çıkıyor

mu?" "Z?"

"Evet, Z." Sesi alçalıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Onu biriyle çıkarken hiç görmedim." Cosima başını sallar.
Burada neyi kaçırıyorum?

"Flört hayatımla ilgili her şeyi bana soruyor." "Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Hayır," diye homurdanıyor Cosima. "Ama çıkabilirim."

"Yani sen çıkamıyorsan, o da çıkamaz mı?" Gülüyorum.

Cosima dudaklarını birbirine bastırıyor, bunu hiç komik bulmuyor. "Alışverişe gitmeliyiz." Cosima yüzüne bir gülümseme yapıştırarak konusunu ve ruh halini değiştiriyor. "Bu bir olacak.

kardeşçe bir bağ kurma deneyimi."

"Bu konuyu Warren'la konuşacağım."

"Warren mı dedin?" Cosima sırtıyor. "Ona böyle hitap eden tek kişi sensin, biliyorsun." Bunu sevdiğimi itiraf etmeliyim.

"O istedi." Bu onları rahatsız mı ediyor?

"Tabii ki istedi. Sana her zaman vurulmuştu." "Aşık mı?" Bir kahkaha patlattım. Vurulmak benim için birinin Warren'ı arayacağını düşünebilirdi.

"Arıyor. Çok tatlı ve onun için iyi bir şey. Endişelendim." Warren ile Cosima arasında en az on yıl olmalı. "Eminim onun War olduğunu biliyorsundur. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Anladım." Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Warren'ın benimle olan ilişkisi özel ve bize ait. Seks kadar samimi hissettiriyor. Warren bu yönünü kimseye göstermek istemiyorsa, ben de bunu herkese anlatmayacağım.

Tamam, beni öldürmezse Marks'a biraz anlatabilirim. " her şey yolunda mı?" diye soruyor Warren , ayakta ofisinin kapısında.

"Alışverişe gitmek istiyoruz." Cosima benden önce cevap veriyor. Warren'ın kaşları birbirine çarpıyor; bu fikre pek sıcak bakmıyor. "Onu sonsuza kadar kilit altında tutamazsın."

"Ben kilitli değilim." Warren'a karşı korumacı tavrım bir anda ortaya çıktı.

"Çiftlikten en son ne zaman ayrıldın?" Cosima meydan okuyor.

Hay aksi. Hafızamı yoklamaya çalışıyorum. Bunu yapmam için bir neden yoktu. Her şey burada teslim ediliyor ve en iyi arkadaşım internette, bu yüzden onunla buluşmak için kafeye gitmiyorum.

"Karım için endişelenmeme izin vermeye ne dersin?" Warren'a doğru ilerliyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve başımı geriye atıyorum. "Bu öpücük istediğin anlamına geliyor," diyor ağzını ağzıma bastırmadan hemen önce. Warren'ın kız kardeşi odada olmasına rağmen sevecen davranmasına bayılıyorum.

"Bu çok saçma ve sevimli." Cosima sinirli bir şekilde ofluyor.

"Bir sorun mu var?" Warren beni yanına yatırdı. "Diğer insanların bir aşk hayatı olması ve benim sürekli gönderiliyor?" Cosima ellerini kalçalarına koyar. "Eğer yoksa, o zaman sanırım yoktur."

"Karımla alışverişe çıkmanızı sağlayacağım. Eğer isterse."

"Evet." Cosima gibi çok alışveriş yapan biri değilim ama diğer tasarımcıların neler yaptığını görmek keyifli ve Cosima ile vakit geçirmeliyim. Onunla ilgili her şeyin sadece yüzeyini çizdim ve bunu çözmek istediğimi fark ettim.

"Bana zaman ver, ben de çözeyim."

"Gelinlik olayını duydum. Bununla bunu yapma." Cosima Warren'ı dürtüklüyor. Bir kahkaha atıyorum, çiftlikten ayrılmamdan hoşlanmadığını şimdi gerçekten anlıyorum. Tüm düğün hazırlıklarının burada, kendi çatısı altında yapılmasını sağlamıştı.

Warren ona tekrar, "Zaman Cosima," diyor.

"Her neyse." Cosima gözlerini devirdi. "Senin hızınla bu asla gerçekleşmeyecek." Dönüp koridordan mutfığa doğru ilerliyor. "Tova'yla anlaşman yıllar sürdü," diye mırıldandığını duyuyorum.

"Gerçekten alışverişe gitmek istiyor musun?" Warren yalnız kaldığımızda soruyor.

"Bir arkadaşı ihtiyacım var."

"Ben senin arkadaşın olurum," diye teklif ediyor Warren. Önerisi içimi eritse de, kastettiğimin bu olmadığını biliyor.

"Kız arkadaş. Kız arkadaş ihtiyacım var." Kolunun altına giriyorum, bana izin verdiğinden oldukça eminim çünkü girdiğimde ofisine doğru ilerliyorum. Kapı bir saniye sonra tıkırdayarak kapanıyor.

"Kız arkadaş mı istiyorsun?"

"Evet. Bir tane var ve onu arayabilmek için telefonumu geri istiyorum. Eminim endişelenmiştir."

"Marks."

Kollarımı arkamda Warren'ın masasına dayıyorum ve kendimi masanın üzerine kaldırıyorum. "Onun adını söyleme şeklini umursadığımı sanmıyorum."

"Adını nasıl söyledim?" Warren ofis kapısının kilidini açarak bana doğru ilerliyor.

"Çok savaşçı bir iş modu."

"Marks'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Otur." Masasının önündeki sandalyeyi gösteriyorum. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Öyleyim." Ona parlak bir gülümseme veriyorum. İşe yarıyor çünkü sandalyeye oturuyor. Poposu koltuğa değdiği anda gülümsememi bırakıyorum. "Marks'ın kim olduğunu biliyor *musun?*"

"İstediğim kadar değil."

"Onu araştırmayacağını sanıyordum! İskelede de böyle dememiş miydin?"

"Bunu hiçbir zaman tam olarak kabul etmedim." Kahretsin, kabul etmemişti.

"Bekle, bunu bilerek mi yapıyorsun? Tam olarak kabul etmediğini unutmam için konuyu değiştiriyor musun?"

"Evet." Ağzımı açıp kapatıyorum çünkü buna nasıl cevap verebilirim ki? Yalan söylemedi ya da cevabının etrafında dans etmedi.

"Demek beni kandırdın." Ellerimi kucağымda birleştirdim. Warren'ın eli iki elimi de kapatıyor.

"Kandırdım. Bunun seni kandırmak olduğunu düşünmemiştim ama bilerek seni bundan uzaklaştırdım. Sana hayır demekten ve seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum ama her zaman korunman için ne gerekiyorsa yapacağım." Sadece Warren beni kızdırabilir ve bunu bir şekilde tatlı hale getirebilir. Sanırım bu tamamen niyetle ilgili. Kalbimin derinliklerinde onun sadece beni düşündüğünü biliyorum. Ne pahasına olursa olsun beni güvende tutmak istiyor. Bu, ona bu konuda zorluk çıkarmaya devam etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Gitmeme asla izin vermemek gibi."

"Gitmek mi istiyorsun?" Warren'ın gözleri yüzümü arıyor.

"Kendimi kapana kısılmış hissetmek istemiyorum, ama anladığım kadarıyla normal bir hayat."

"Normal bir hayat mı istiyorsun?"

"Buraya soru sormaya ve telefonum gibi şeyler talep etmeye geldiğimi sanıyordum." Çenemi kaldırıyorum.

"Ben sadece neye ihtiyacınız olduğunu anlamaya çalışıyorum, böylece bunu mümkün kılmaya çalışabilirim. Tabii mümkün olabilirse."

"Seninle tartışmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Tartışmamızı ister misin?" Warren benimle dalga mı geçiyor? "Kapa çeneni." Gülüyorum. Gerçekten de bunu imkânsız kılıyor.

"Ama ciddiym, Marks benim arkadaşım."

"Kimse mesajlarını ya da aramalarını takip edemesin diye sana bir uygulama kullandıran arkadaşın."

"Takip edilmelerine gerek yok. Ben bir şey yapmıyorum, ne fark eder ki?"

"Seni takip etmek için bir uygulamaya ihtiyacım yok. Bunu kendim de yapabilirim." Bu doğru. O karşıma çıkmadan bir pencereden bile gizlice çıkamıyorum.

"Hem bir imparatorluğu yönetip hem de beni nasıl takip ediyorsun?"

"Bu bir beceri seti." Sırıttıyor! Acayip sırıttıyor ve bu çok seksi.

"Güldürme beni."

"Tartışmaya çalıştığımız için mi?" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Sorularımdan kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Karımın arkadaşlığının tadını çıkarıyorum." Warren sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını uzatıyor.

"Lütfen bana Marks'a neler olduğunu anlat. O gerçekten benim arkadaşım." Warren sesli bir nefes verir.

"Neden sana bu uygulamayı kullandırıldığını düşünüyorsun? Bunu garip bulmuyor musun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Onunla arkadaş olduğumuzda birkaç uygulama indirmişt看. Discord ve bir diğeri. Video oyunları için."

"Bu uygulamanın video oyunlarıyla hiçbir ilgisi yok. Onunla Discord üzerinden ya da normal mesajlaşarak konuşabilirsin. Signal uygulaması mesajları gizli ve izlenemez tutmak içindir."

"Marks'ı takip etmene gerek yok."

"Bu Marks ne zaman arkadaşın oldu? Çiftliğe taşınmadan önce mi sonra mı?"

"Sonra," diye itiraf ediyorum. "Burası yalnızlaştırıcı olabiliyor. Birkaç kitap kulübüne katıldım ve birinde onunla tanıştım."

"O bir hacker."

"Bilgisayar konusunda yetenekli olduğunu biliyorum." Omuz silktim. Bir keresinde fiziksel olarak dokunmadan dizüstü bilgisayarımı tamir edebilmişti. Çok fena bir şeydi. Bunu kendime saklıyorum. Zaten şu anda Marks'ı bir çukurdan çıkarmaya çalışıyorum. "Bu beni hackleyeceği anlamına gelmiyor. Hacklenecek bir şey yok. Bir banka hesabım bile yok."

"O senin hakkında bilgi almaya çalışıyor olmaz. Belki şimdi hariç."

"Ne? Ben arzulanan biri değil miyim? Şimdi seninle evlendiğimde hisselerim yükseliyor," diye gönülsüzce takılıyorum.

Warren öne doğru eğiliyor, dirsekleri dizlerine geliyor. "Daha önce hisse senedin var mıydı?"

"Hayır, hisse senetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum; belki de bunları bilmeliyim. "Ama elimle ters dikiş yapabilirim."

"Biliyorum, küçük fare." Uzandı ve kucağında dinlenmek için ileri geri salladığım ayak bileklerimden birini yakaladı. "Artık birçok stokun var, için rahat olsun."

Bu saniyeden önce, hisse senetlerini ikinci kez düşünmemiştim, bu yüzden onlar olmadan iyi dinleniyordum - ya da sanırım onlarla.

"Boşanırken onları da alacak mıyım?" Küstahça. Bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Şaka yapıyorum."

"Şaka komiktir." Bir kahkaha atıyorum ve hemen elimle ağzımı kapatıyorum. Gözlerini bana diyor. Eğer bu bir tür uyarı anlamına geliyorsa, yeni bir şey bulması gerekecek. "Söylesene, beni uzun zamandır arzuladığını söylemiştin. O bunu biliyor mu?"

"Arzulamak mı? Buna aşık olmak denir."

"Sana karşı hissettiklerimin aşk olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, bu bir saplantı." Ben sadece takılıyordum ama o haklıymışım gibi başını salladı. Gerçekten de tam on ikiden vurmuş olabilirim. "Takıntın hoşuma gidiyor."

"Bunun beraberinde getirdiği şey bu, Tova. Sana karşı çok takıntılı ve sahipleniciyim ve buna göre davranıyorum." Lanet olsun. Haklı.

"Yani burada olduğum için benimle arkadaş olmasından mı endişeleniyorsun? Adını hiç söylemedim."

"Belki de bu tartışmaya Z ile devam etmeliyiz." "Neden?"

"Çünkü Z Marks'ı biliyor."

"Ne demek istiyorsun?" Midem bulanıyor. "O benim arkadaşım." Gözlerimden yaşlar akıyor. Warren ayağa kalkıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Onun iyiliği için, öyle olsa iyi olur."

Chapter Twenty-Two

WARREN

"**Y** Eğer beni ağlattıkları için insanları öldürmek istiyorsan, çoktan yerin iki metre altına girmiş olman gerekirdi."

"Seni ağlatmak istememiştim." Koridorda durakladım. "Seni sık sık ağlatıyor muyum?"

"Hayır." Elini salladı. "Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum." Tova'nın alt dudağı şişiyor. "Beni kullandığını mı düşünüyorsun?" Kahretsin, ona hayır demeyi çok istiyorum ama emin değilim. Şaka yapıyor çünkü incinmekten korkuyor. Endişelenmesi gereken kişi Marks. Onun tüm dünyasını yıkacağım.

"Yapmamış olma ihtimali var. Sana yakın olmak istemesini anlayabiliyorum. Seni bu yüzden buraya getirdim. Başka kimse seni almasın diye."

"Bekle, ne?" Tova başını yana eğiyor, burnu kırılıyor. "Beni burada istediğini söylediğini biliyorum ama bunu beni paylaşmak istemediğin için mi yaptın?"

Onu ailesiyle ve sanırım kız arkadaşlarıyla paylaşabilirdim. "Eğer seni bu kadar çok istiyorsam, başkalarının da isteyeceğinden emindim. Eğer sen burada olursan, kimse seni almaya çalışamazdı."

"Sen hariç." Kaşlarını kaldırıyor ve yine benimle alay ettiğini anlıyorum.

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Biliyorum." Tova parmak uçlarında yükseliyor. Ağzımı onunkine bastırmak için eğildim. Dudakları ayrıldığında, tatlılığının tadına bakmak için dilimi açgözlülükle içeri kaydırıyorum. Düzeltiyorum, gerçekten. Öpücüklerinin her biri içimdeki bir şeyi rahatlatıyor.

"Bunu yatak odamın dışında yapmak zorunda mısınız?" Z kapı çerçevesine yaslanarak soruyor.

"Karım Marks hakkında bir şeyler bilmek istiyor."

"Doğru." Z başını sallıyor ve yatak odasına geri dönüyor. Onu takip etmemiz için kapıyı açık bırakıyor. "Onun kim olduğunu bilmek isteyen tek kişi sen değilsin."

"Onu nereden tanıyorsun?" Tova'nın gözleri bilgisayar ekranlarının olduğu duvara, Z'ninki ise bana bakıyor.

Ona başımla onay veriyorum. "O artık benim karım."

"Marks ve ben aynı dünyada oynuyoruz. Hatta birkaç projede birlikte çalıştık."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyorsun?" diye soruyorum.

"Dünyamdaki pek çok insanın kim olduğunu bilmiyorum. İnsanlar benim kim olduğumu bilmiyor. Ben aslında yokum. Ben onlar için sıfırım."

Z haksız değil. Teknik olarak var bile değil. Sanki bir ömür önce babamız onu eve getirdi. Ailesi öldürüldüğünde Z'nin öldüğü sanılıyordu. Babam, insanların onu aramaya gelmemeleri için öldüğünü düşünmelerinin en iyisi olduğunu söyledi. Babama hiç soru sormadık. Söyledikleri kanundu ve hepimiz Z'yi ailemize kabul ettik.

Z'nin ailesinin kim olduğunu asla öğrenebileceğimizden emin değilim. Ailem biliyorsa bile, bu sırrı kendilerine sakladılar. Dünyanın geri kalanı Enzo'nun ailemin oğlu olduğuna inanıyor. Annem bunun en iyisi olduğunu söyledi. Rol yapmamız gerektiğini. Bu onu korumak içindi. Onu Ronan'dan farklı görmüyorum. Aslında Z ile daha yakın olabilirim.

"Ama eğer benimle sizin yüzünüzden arkadaş olduysa, o zaman belki de Marks sizin kim olduğunuzu biliyordur."

Z'nin gözleri benimkilere kilitleniyor ve onun gerçekte kim olduğunu kimsenin bilmediğine dair dile getirmedeği sözlerini duyuyorum.

"Kendi dünyasında benim kim olduğumu bilmiyor ama Marino ailesinin kim olduğunu biliyor. Sana gönderdiği mesajlardan bu çok açık."

"Ne diyordu?" Tova soruyor.

"Telefon bende." Kapattım ve kasaya koydum. "Biliyorum.

Bütün gecemi aldı ama telefonu kilitledim.

mesajlar, onları takip etmek. Saatlerimi harcadım ve onları buldum ama izini bulamadım." Z başını sallıyor. "Çok iyi, hakkını vermeliyim. Onları almak benim için yaptığı bir şey değildi. Bu Signal uygulamasındaydı."

"Peki şimdi ne olacak? Onunla arkadaş olamayacak mıyım?" Tova sulu gözlerle bana bakıyor. "Onu arayabilir miyiz?"

"Z?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Sorun *olan* tek şey Tova'nın telefonu." Z bilgisayarının başına geçti. "Bu yüzden ona yeni bir tane aldım." Bana uzatıyor ama Tova hemen kapıyor. Z'nin gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve eminim benim tepkimin ne olacağını görmek için bekliyor.

"Telefonum neden sorun oldu?"

"Onu hackleyebilir. Her şeyi dinleyebilir. Eğer isterse yapabileceği çok şey var."

"Gerçekten mi?" Tova'nın yüzü paniğe kapılır.

"Ne?" "Ne?" diye sordum.

"Bir keresinde dizüstü bilgisayarımı tamir etmesine izin vermiştim," diye itiraf ediyor Z'ye. "Tuhaf davranıyordu, uzaktan girip tamir etti."

"Bana getir de kontrol edeyim," diyor Z ona. "Bekle, yani bir şey yapıp yapmadığını kontrol edebilir misin?"

Bu bize ipucu verebilir

mi?" "Muhtemelen."

"Hemen döneceğim!" Tova kaçıyor.

"Koşma," diye arkasından bağıriyorum. Oldukça sakar olabiliyor, özellikle de acelesi olduğunda.

"Evde koşmak yok." Z kıkırdıyor. "Bu yeni bir ev kuralı mı?" Öyle olsaydı, buralarda var olan en saf kural olurdu.

"Yürürken tökezliyor."

"Ona karşı gerçekten çok korumacısın." Z sandalyesine çöküyor.

"Sence bu kız onu kullanıyor mu?" Yorumunu görmezden geliyorum çünkü önemli değil. Karım ve onunla nasıl başa çıktığım beni ilgilendirir.

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Eğer bize ulaşmaya çalışsaydı, bunu kendisi için yapmazdı. Birinin onu işe alması gerekirdi, ama bu uzun bir hile olurdu ve ne için? Kimse babamın seni Tova'yla evlenmeye zorlayacağını bilmiyordu," diye itiraz etmeye başlıyorum ama Z elini kaldırıp beni durduruyor. "Ayrıca, bizim büyük işlerimizde eşler asla yer almaz."

"Ya onu almak içinse? Onu bana karşı kullanmak için." Bu benim en büyük korkumun gerçeğe dönüşmesi olurdu.

"Annem gibi mi?" Başımı salladım. "Tekrar söylüyorum, bu uzun bir hile ve Marks'ın böyle bir şey yaptığını sanmıyorum. İkimizin de içinde olduğunu bildiğim birkaç proje devlet işiydi. Onun hakkında biraz araştırma yaptım, tam bir şakacı. Genç de. Belli ki tam olarak dürüst değil ama bulabildiğim kadarıyla oldukça temiz çalışıyor."

Z'nin yaptığı işlerin tüm detaylarına girmiyorum ama hükümetle birden fazla kez çalıştığını biliyorum. Batı Yakası'ndaki diğer büyük aileler için de işler yaptı. Ona güvenmemem için bana hiçbir zaman bir neden vermedi ve biz daha olayların farkına bile varmadan kığımızı kurtardı. Ailede hepimizin bir rolü var. Bu yüzden işler bu kadar sorunsuz yürüyor.

"Ben hallederim." Tova elinde pembe dizüstü bilgisayarla aceleyle geri geldi. Z'ye uzatmaya başladı ama geri çekti. "Kindle kitaplığıma erişme. Söz veriyorum." Z'nin yüzündeki ifadeye bakınca yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Geri adım atmayacak," diye uyarıyorum onu.

"Söz veriyorum yapmayacağım." Z sağ kolunu kaldırıp üç parmağını havaya kaldırıyor.

"Sen izci miydin?" Tova kuru bir sesle söylüyor. Bir kahkaha havlaması beni terk ediyor.

"Bir izci çocuk." Başımı sallıyorum. Z insanlarla Ronan'dan daha iyi anlaşıyor olabilir ama bu başkalarıyla bir kulüpte takılmak istediği anlamına gelmiyor. Motosikletinin üzerinde olmadığı sürece açık havayı da pek sevmez.

"Dizüstü bilgisayarını bana ver."

Tova bilgisayarını ona uzatıyor ve o da dağ gibi bilgisayarının yanına götürüyor.

"Sence Z telefonumu dinlemiş midir?" Tova bana fısıldıyor. "Dinlemedim."

"Kulakları çok iyi duyuyor," diye bilgilendiriyorum onu. Ürkütücü derecede iyi. Buralarda onu atlatmak mümkün değil.

"Belki de Z bir robottur." Tova kıs kıs gülüyor.

"Oh, robot olan benim." Bana öyle bir bakıyor ki Tova daha da gülüyor.

"Haklısın."

"Şımarıklık yapma, küçük fare." Yanlarını tutuyorum.

"Ah! Bu gıdıklıyor." Tova her tarafını kıpırdatıyor.

"Belki de bu şekilde itaat etmeni sağlarım."

"Veriyorum, veriyorum." Tova içime düşüyor. Onu kendime çekiyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, Z özlem dolu bir ifadeyle bizi izliyor. Benim de onu izlediğimi fark edince dikkatini Tova'nın dizüstü bilgisayarına çeviriyor.

"Sana yeni bir tane alacağım."

Tova omuz silkiyor. "Pek kullanmıyorum."

Z dizüstü bilgisayarını açıyor ve yarım saniye sonra içinden bir ses geliyor. "Tova!" Karım sıçradı.

"Marks." Tova aceleyle dizüstü bilgisayarın yanına gitmeye çalışıyor ama ben onu tutmaya devam ediyorum.

"Marks değil geliyor aracılığıyla ve dizüstü bilgisayar." Z sırtıyor. "Artı, ben onu kilitledim."

"Tova, vardır sen Tamam mı?" Bu Marks

Kız görmezden geliyor Tova'ya ulaşmaya çalışmaya devam ediyoruz.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor Tova, parmakları gömleğimin önünü kazıyor.

"Nasıl emin olabilirim? En sevdiğin paranormal kitap hangisi?"

"Ayı değiştiren!" Tova karşılık veriyor. Marks'ı sorguluyor olmamız gerekmiyor mu?

"Tova! Seni öldüreceğim." Marks'ın onu tehdit etmesinden hoşlanmayacağımı anlayan karımın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Öyle demek istemedi!" Tova, dizüstü bilgisayarı yok edeceğimi düşünerek tüm vücudunu önüme doğru kaydırıyor. Doğru düşünmüş.

"Çok endişelendim!" Kız bilgisayarın içinden bağırmaya devam ediyor.

"Özür dilerim." Tova'nın omuzları düşüyor.

"Üzgün falan değiliz," diye bağırıyorum. Belki de bunun yerine hırlamalıyım. Şimdi hayali şeyleri kıskanmak zorundayım. Lanet olası bir ayı değiştirici.

"Oh, sen kapa çenenin. Striptiz kulübüne gidip onu ağlatan sensin, göt herif!" Marks beni yerime koymaya çalışmaktan çekinmiyor.

"O çalışıyordu." Karım beni savunmakta gecikmedi. Tova buklelerinden birini yüzünden çekerek bana hâlâ bileğime taktığım saç bağını hatırlatıyor. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışmak için uzanıp sertçe koparıyorum. Tova sevdiği insanlara kötü davranmamı umursamıyor.

"Tova." Marks yüksek sesle iç geçiriyor.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bu doğru." Tova etrafına bakınıyor. "Bunu sonra konuşuruz."

"Müdür telefonunu almışken nasıl konuşacağız?"

"Yeni bir tane aldım." Tova sanki ona gösterecekmiş gibi çekip çıkarıyor.

"Küçük fare," diyorum ona nazikçe.

"Doğru ya, Warren'ın striptiz kulübünde olduğunu nereden biliyordun?" Bandı tekrar şaklatıyorum.

"Warren Marino'yla evlendiğini öğrendikten sonra etrafı kurcaladığımı söylemiştim."

"Ama Marino ailesini ne zamandır biliyorsun? Bu ismi sana daha önce hiç söylememiştim." Aferin kızıma, bizden biri olmadan önce de bizi koruyordu. Marks uzun bir süre sessiz kaldı, küçük faremin onu yakaladığını biliyordu.

"Neredeyse başından beri biliyordum," diye itiraf ediyor sonunda. "Neredeyse başından beri mi?" Tova tekrarlıyor.

"Meraklı biriyimdir, biliyorsun." Tova başını sallıyor. "Sürekli konuşmaya başladığımızda, tuhaf biri olmadığından emin olmak için seni araştırdım. Konumunu gördükten sonra gerisi geldi." Hat tekrar sessizleşiyor. "Tova?"

"Buradayım." Tova ayaklarının üzerinde kayıyor. "Neden bir şey söylemedin?"

"Ne söyleyecektim ki? *Hey, Marino yerleşkesinde yaşadığını biliyorum* ama o ismi hiç söylemiyorsun?"

"Orası bir çiftlik."

"İyi, bir çiftlik." Şimdiye kadar göz devirmenin duyulabileceğini bilmiyordum. "Sen bana Warren'la evleneceğini söyleyene kadar burnumu sokmadım. Onun hakkında internette pek bir şey yok ve..." Duraklıyor.

"Bir şey değil." Z iyi yaptığı bir iş için sırtıyor.

"Endişelendim. Her şey çok hızlı geliyor gibiydi."

"Onu benimle evlenmekten vazgeçirmeye çalıştın," diye araya girdim. "Evet, yaptım, sık kafalı. Striptiz kulübünde takılırken

Tova yıllardır sana aşık!" "Marks!" Tova tıslıyor.

"Üzgünüm, kızgınım. O bir dangalak, sonra da telefonunu aldı. Şimdi de beni bulmaya çalıştığını unutmayalım. İyi şanslar, salak."

"Sana söylemiştim. Top avcısı."

"Kim o?" Marks soruyor. "Kardeşlerden biri mi?" Tova bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet," diye cevaplıyor Tova. "Bak, biz önce arkadaşlık ve Marks sadece benim için endişelendiği için seni gözetledi. Bu yüzden gerekirse kaçmama yardım edecekti."

Gözetlemek mi?

"Ama kaçmayacaktı çünkü sen ailesini onun başında tutuyorsun." Bunu inkâr edemem.

"Warren bir şeyleri konuşarak halletme konusunda pek iyi değildir. Aileme zarar vermez." Tova başını sallayarak bana sert bir bakış atıyor ve sözlü olarak aynı fikirde olmam gerektiğini belirtiyor. Ben kabul edemem.

"Seni ondan almaya kalkarlarsa aileni öldürür. Bunu açıkça söyleyen iyi olur."

"Warren mı?" Tova'nın ifadesi değişiyor, okuması zorlaşıyor, bu yüzden hafifçe adım atıyorum.

"Sana aramıza kimseyi sokmamanı söylemiştim." Tova'nın kaşları kalktı. Ona bu uyarıyı çok açık bir şekilde yapmışım. "Ama benimle evlenmeyi reddetseydin aileni öldürmezdim."

"Hayır, War'ın evlilik cüzdanına ihtiyacı yok. Seni elinde tutacaktır."

"Kapa çeneni," diye bağıryorum kardeşime.

"Bu doğru mu?" Tova'nın dudakları bir tarafa doğru çekiliyor.

"Sen benimsin ve hiçbir yere gitmiyorsun." Söyleyeceklerim bu kadar. Karım ve ben iyi bir yerdeyiz. Kimsenin bunu bozmasına ihtiyacım yok.

"Orada olmak istediği sürece, onu gitmeye zorlayamam. Bununla birlikte, yerinizde olsaydım p'lerime ve q'larıma dikkat ederdim çünkü kaçmak isterse ona yardım edeceğim. Bu yüzden uslu bir çocuk olman senin yararına olacaktır."

"Uslu çocuk!" Z kahkahayı patlatır. Tova da kıkırdamalarını gizlemeye çalışarak eliyle ağzını kapatıyor.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Arkadaşı sadık, ki bu iyi bir şey, ama karımın beni terk etmesine yardım edebilir mi? Bundan pek emin değilim.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Tova eliyle göğsümde daireler çizerek beni yatıştırmaya çalışıyor. İşe yarıyor olabilir.

Chapter Twenty-Three

TOVA

Marks'ın onlara bir bitki olmadığını ve gerçekten arkadaşım olduğunu kanıtladığını bilmek yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyor. Warren tüm bunlarda n çok mutlu olmayabilir ama Marks'ın bende kalacağını bildiğim için ben mutluyum. O, Z ve o, lojistik, bilgisayar işleri ve tam olarak anlamadığım diğer şeyler hakkında dönüp dolaşılar. Tek bildiğim son sonuç bu benim telefonum bu şimdi sayılır güvenli için

Marks'la konuş.

"Bu kadın sezgisi," diyorum kocama. "Marks'ın gerçekten arkadaşım olduğunu biliyordum, tıpkı senin bana sürekli bakışlar attığını bildiğim gibi." Bunu aklımdan uydurduğumu sanıyordum ama hayır. "Bakışları çalmaktan daha fazlasını yapıyordun, seni küçük sapık."

"Küçük sapık mı?"

"Tamam." Ellerimi onun etrafında salladım. "Büyük sapık." Warren tam olarak ikna olmamıştı ama sanırım benim için pes etti. Ayrıca Z'nin her şeye verdiği tepkilerden, Warren'ın benden kurtulmasına izin verdiği ya da sanırım onu ikna ettiği şey karşısında şok olduğunu anlayabiliyordum.

Parmak uçlarımda yükseliyorum. Warren başını sallıyor ama beni öpmek için eğilirken gülümsüyor. "Ve sen de dangalak ya da sik kafalı değilsin."

"Peki ya dipshit?"

Bir kahkaha attım. "Yine şaka mı yapıyorsun Warren?"

"Artık ne yaptığımdan emin değilim." O bir koşar elini yüzüne indirdi. Eminim son birkaç gün onun için çok zor geçmiştir. Kontrolü elinde tutmaya, emirler yağdırmaya ve herkesin bunlara uymasına alışkın. Bir de ben varım.

"Yaptığın şey karını çok mutlu ediyor." Gömleğinin düğmeleriyle oynuyorum.

"Ağlamıyorsun."

"Ağlamıyorum," diye katılıyorum.

"Seninle ne yapacağım ben, küçük fare?" Kendimi ona doğru bastırıyorum.

"Bir sürü kirli şey, umarım." Sırıtiyorum. "Biliyor musun, evliliğini tamamlamazsan gerçekten evli sayılmıyormuşsun diye duydum."

"Küçük fare," diye uyarıyor Warren, bir kolunu bana dolayarak. Beni ayaklarımdan kaldırıyor.

"Efendim." Biri boğazını temizliyor. Warren'ın omzunun üzerinden bakınca arkasındaki adamlarından birini görüyorum. Warren beni tekrar ayağa kaldırdıktan sonra görüş alanımı tamamen kapatan adama doğru döndü. "Bir sorun ve bir çağrı var."

"Ofisimin dışında bekle," diyor adama. Warren bana dönmeden önce adamın adımlarının geri çekildiğini duyuyorum.

"Beni tanıştırabilirdin."

"Tanıştırmamı ister miydin?"

Omuz silkiyorum. "Buraya sürekli gelip giden insanlardan bazılarını tanımam gerektiğini düşünmüyor musun? En azından düzenli olarak gördüklerimi?" Warren sessiz ve bunu düşündüğünü biliyorum. Eminim kafasının içinde bir sürü farklı şeyi gözden geçiriyordur. "Böylece onlarla rahat olurum. Belki bir şeye ihtiyacım olursa diye isimlerini bile bilirim."

"Ne demek istediğini anlıyorum, küçük fare."

"Güzel, şimdi git ve ne yapıyorsan yap. Cinayet ve kargaşa."

"Cinayet ve kargaşa mı?" Warren bana yarım bir gülümseme verdi.

"Muhtemelen kargaşayı sevmiyorsundur ama ne yaparsan yap. Belki şu hisse senetlerimizle oynarsın."

"Peki karım ne yapacak?"

"Bana aldığın tüm güzelliklerle oynamak istesem de - bu arada teşekkür ederim" - parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, ona dokunmanın artık çok doğal olmasının tadını çıkarıyorum - "Marks'ı gerçekten aramak istiyorum ve ailemi görmeye gitmeliyim."

"Daha öğle yemeği yemedin."

"Yaptığım her şeyi biliyor musun? Gizlice bir şeyler atıştırabilirdim."

"Atıştırmaktan daha fazlasına ihtiyacın var."

"Peki." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. "Bir şeyler yiyeceğim ve güneş kremi süreceğim."

"Aferin kızım," diyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

"Saat yedide yemek salonunda buluşalım, efendim."

"Altıda."

"İyi," diye iç geçirdim. "Bunu sen kazandın. Seninle altıda buluşabilirim." "Teşekkür ederim."

"Ben gidiyorum." Ondan geriye doğru yürüyorum. "Evin içinde kan izi bırakma."

"Uslu dur, küçük fare."

"Söz vermiyorum." Arkamı dönüp gidiyorum. Hızlıca fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç alacağım. Mutfağa girdiğimde yiyeceklerin çoktan adaya serilmiş olduğunu görüyorum. Her birine taze kesilmiş meyve ve sebzelerin eşlik ettiği birkaç küçük sandviç var.

"Bayan Marino," diye selamlıyor beni Şef Marcello. "Yemekleri hazırladım."

"Bu sadece benim için değil, değil mi?" Warren'ın bu kadar büyük bir sofra siparişi etmiş olmasını yadırgamazdım ama bu bir israf olurdu.

"Aileden birçok kişi gelip gittiğinde, herkes için çeşitli şeyler hazırlıyorum."

"Teşekkür ederim." Bir tabak aldım. "Ve bana Tova diyebilir misin?" Yeni soyadımı duymak her ne kadar hoşuma g i t s e de

her şeyin çok resmi olmasını istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, herkesin beni sadece hoş görmesini değil, sevmesini de istiyorum.

"Yapabilirim." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Seninle üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var."

"Ben mi?" Boşta kalan elimle parmağımı kendime doğru çevirirken bir yandan da küçük sevimli parmak sandviçi ağzıma götürmeye devam ediyorum.

"Evet, sen." Tezgâhtan bir klasör alıp mutfak adasının etrafından dolaşarak bana gösteriyor. "Önümüzdeki hafta için yemek ve benzeri şeyleri ayarlamam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Artık evin hanımı sensin."

"Öyle miyim?" Güldüm. "Daha önce kimsenin bana hanımefendi dediğini sanmıyorum."

Marcello bana tariflerini ve fikirlerini göstermek için dosyayı açıyor. Hepsi bana harika görünüyor. Şef değilim ama Pop-Tart'larına bakılırsa hazırladıklarına güveneceğim ve Marks'ı aramak için arka kapıdan çıkmadan önce ona da aynı şeyi söylüyorum.

"Başın belada mı?" Marks telefonumu açtığında selamlama şekli olarak "Başın belada mı?" diyor.

"Sana da merhaba," diyorum kuru bir sesle.

"Ne? Seni bir sandalyeye bağlayıp işkence edebilir."

"Beni yatağa bağlamadığı sürece böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

"Vay canına, bakirelikten esarete oldukça hızlı atladık." Gülüyorum.

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama o V-kartı hâlâ bende." "Bu çok ilginç. Bir geneleve gidebilir, ama-"

"Marks." Sözü nü kestim. "Öyle bir şey değil."

"O zaman bana nasıl olduğunu anlat."

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım. "Sanırım rıhtımdan ve onun telefonumu almasından başlayacağım."

Olan biten her şeyi anlatırken Marks beni dinliyor. Bazı kısımları dışarıda bırakıyorum ama ona çok şey veriyorum. Onu istemiyorum

kocamdan nefret etmek. Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum, ama önemli ve onun fikirleri benim için çok şey ifade ediyor. Benim için çok şey ifade ediyor.

"Bunun için vajinanı tıraş ettiğini söylemişsin." Marks
O kadar çok gülüyor ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. O kadar ki durmadığı için biraz sinirlenmeye başlıyorum. Ne zaman bitirdiğini düşünsem, yeniden gülmeye başlıyorum.

"Hey, işe yaradı. Bir göz attı." "Bu
bir göz atma değildi."

"Marks!" Kimsenin olmadığından emin olmak için arkama bakarak tıslıyorum. Tek bildiğim, Warren'ın beni takip eden biri olduğu. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Babasının bizi ofisinde basmasının utancını zaten yaşadım. Warren'la birbirimize yaptığımız yaramazlıkları Marks'a anlatırken başka birinin beni duymasına ihtiyacım yok.

"Düşündüğüm şey bu değildi. Kibarca söylemek gerekirse, adamın soğuk bir şöhreti var."

"Bana karşı öyle değil. Tam tersi.
Benim farklı olduğumu söylüyor."

"Normalde saçmalık derdim ama sana karşı farklı görünüyor."

"Yani herkes herkesle iyi," diye onaylıyorum.

"Ben öyle bir şey demedim ama Z'ye girmeye direneceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Telefonuna ve dizüstü bilgisayarına girebilirdim ama o çiftlik dediğin yer o kadar sıkı kilitlenmiş ki hiçbir yere giremiyorum ve denedim."

"Yapma bunu!" Ona çıkıştım. "Başını belaya sokacaksın."

"Sandalyeye bağlı bir bela gibi mi?" diye şaka yapıyor ama ben bunu hiç komik bulmuyorum. Warren sadece Marks benim için casusluk yapıyorsa iyi davranacaktır ama eğer Marks tehdit olarak algıladığı bir şey yaparsa, ailesini korumak için tereddüt etmeyeceğinden hiç şüphem yok.

"Marks," diye inledim.

"Tamam, tamam. Z'ye girmeyeceğim ama Ronan ne olacak?" "Ne olmuş ona?"

"Adam iyi." Marks'ın bir erkeği kızartmak için olmadığı sürece onun dış görünüşü hakkında yorum yaptığını hiç duymamıştım.

"Gerçekten mi?"

"Sorunlarım olduğunu biliyorum ama vajina neyi seviyorsa onu sever."

"Seninle yapamam." Gülüyorum. "Gelip onunla tanışabilirsin."

"Ve sonunda bir sandalyeye mi bağlanayım? Zor pas."

"Ya bir yatağa bağlanırsan?" Sadece takılıyorum ama Marks benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle nefes alıyor.

"Evet, o da olmaz. Hatta artık vajinamın ona karşı bir şeyler hissettiğini bildiğim için uzak duracağım." Şimdilik boş veriyorum ama merakım arttı.

Bir süre daha konuştuktan sonra annemleri görmek için aramayı sonlandırıyorum. Burayı benim değil de onların evi olarak düşünmek garip.

Hayatınızın bu kadar çabuk değişebilmesi çılgınca ve içimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair bir his var.

Chapter Twenty-Four

WARREN

S Yemek yerken çok sevimli sesler çıkarıyor. Bu küçük inlemeler ve iç çekişler sevimlidir. doruğa
ulaştığında kadar gürültülü değiller, ama yine de Eğlenceli. Karımı yemek yerken izliyorum. Neden yaptığı her şey beni bu kadar etkiliyor? Sanırım bunun bir önemi yok.

Sadece keyif almalıyım ve artık bunu yapabildiğim pek söylenemez. Önceden hayatım, ailemi zirvede tutmak için gerekenleri yapmaktan ibaretti. Tatmini bunda ya da kapatabileceğim bir sonraki anlaşmada ya da daha iyisi, parmağımın altına alabileceğim bir sonraki politikacıda buluyordum. Ailemin işini ilerletmek benim odak noktam olmuştu.

Öğleden sonra ofisimde Larson'la konuştuktan sonra çok öfkeliydim. Beni ve Tova'yı rahatsız etmesi başlangıçta beni pek iyi bir ruh haline sokmamıştı. Dolayısıyla rıhtımdaki depolarımızdan birine zorla girildiğini duymak da beni daha iyi bir ruh haline sokmadı. Hırsızlık bir şey çalmak için değildi; bunu anlayabilirdim. Herhangi biri olabilirdi, ama zarar vermek için girmişlerdi ve çok da zarar vermişlerdi. Bu, yemek ve yerine koymak zorunda kalacağım bir maliyet.

Neyse ki hasar, yeni edindiğim müşterilerden birine değil, uzun süredir müşterimiz olan birine verildi. İhtiyacım olan son şey bu bilgi.

dışarı çıkmayı. Bu, aile şirketini yönlendirmeye çalıştığım yön için çok zararlı olabilir.

Edindiğim ve edinmeye devam ettiğim yeni müşteriler yasal ve saygın şirketler. Potansiyel olarak dağınık veya sorun yaratabilecek diğerlerini bırakıyorum. İşleri bu şekilde temizlemem gerekiyordu, ancak şimdi dışarıda birilerinin bundan pek de memnun olmadığı açık.

Kimlerin olabileceğine dair liste çok uzun değil. Adamlarımdan bazılarını iş yapmayı bıraktığımız müşterileri araştırmaları için görevlendirdim. Eminim ben de onların listesinde üst sıralardayım. Bir devlet kuruluşu tarafından yakalanmadan çalıntı mal ve diğer şeyleri konteynırlarla taşımak kolay değil.

Koruma sağladık, ancak bir yerlerde çizgiyi aştılar ve radarımızın altından bir şeyler sokmaya çalıştılar çünkü bazı şeylere kısıtlamalar getirdim. İnsan kaçakçılığına asla müsamaha göstermedik, ancak diğer ürün ve eşyaları da yavaş yavaş azaltıyorum. Uyuşturucular zor olabiliyor çünkü ben onları kontrol altına almazsam başkası almaya çalışacaktır.

Karımı aramaya gittiğimde ruh halim berbattı. Ofisimden dışarı adımımı atar atmaz kahkahasını duydum, koridorda onu takip ettim ve şefimizle birlikte adamlarımdan biriyle konuştukları mutfağa girdim.

Bu benim boktan ruh halimi hafifletti. Tova eski haline döndü. Artık gözyaşı, meydan okuma ya da bana karşı öfke yok. Onu izlemek ve dinlemek, bunu yaptığının farkında olmadan önce en sevdiğim eğlencelerimden biriydi. Karım olacağını bilmeden önce.

"Turner gerçekten çok hoş." Tova kızarmış peynirinden bir ısırık aldı. Çoğu kişinin onunla aynı fikirde olacağından emin değilim. Turner insanlardan bilgi almakta iyidir. Zaten bu yüzden burada. Onunla her şeyin üzerinden geçtim. Sonra işim bittiğinde, ondan karıma merhaba demesini istedim.

Turner'a güveniyorum ve mutlu bir evliliği var. Tova adamlarımın onunla konuşmasını istedi, ben de ayarladım. Birkaç tane daha test edeceğim. Sonra da ona arkadaş bulmaya çalışacağım. Hâlâ Marks'ın büyük bir hayranı değilim. Tova'ya daha iyi bir arkadaş bularak onun yerini doldurabileceğim sonucuna vardım. Eğer istediği kız arkadaşsa, o zaman bunu bulacaktır. Karım yakında onu mutlu etmek için her şeyi yapacağımı öğrenecek. Mantıklı olan her şeyi.

"Sen öyle diyorsan." Uzanıp başparmağımla ağzının kenarını sildim.

"İnsanlara tüm sırlarını dökmeleri için işkence eden süper kötü bir adam mı?" diyor gülerек ama yüzümdeki ifadeyi hemen fark ediyor. "Şey, bana karşı iyiydi. Eminim diğer insanlara iyi davranmamak için kendince sebepleri vardır." Sandviçinden bir ısırık daha alıyor.

"Seninle ne yapacağım ben, küçük fare?" Ona başımı sallıyorum.

"Bir sürü önerim var." Dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor. Hay sikeyim. "Neden yemiyorsun?"

"Karımı izlemekten zevk alıyorum." Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Ve seni daha sonra yemeyi planlıyorum." Tova'nın yüzü pembeleşiyor.

"Yani biz, bilirsin-" Tova kaşlarını oynatıyor.

"Neye gidiyoruz?" Utangaç davranıyorum, onun söylediğini duymak istiyorum.

"Warren-"

"Küçük fare." Tova kıkırdıyor. Tatlı, yumuşak mizacı insanı etkiliyor ama Tova en başından beri benim için hep böyleydi.

"Evliliğimizi tamamla."

"Yemekten sonra karımla ilişkiye girmeyi planlıyorum." Daha fazla yemesi için tabağına doğru başımı sallıyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Tova yemeğinden bir ısırık daha alıyor.

"Bana her şeyi anlattırsan sevinirim." Konuşmasını sadece sakinleştirici bir ses olarak dinleyebilirdim.

"Ne dilediğine dikkat et." Bana bir parmağını salladı. "Ama, ah-" Tova bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Düğünümüzde birkaç kadeh içmiştim çünkü düğün gecemiz hakkında gergindim. Anlıyor musun?"

"Bana amını gösterme konusunda oldukça açık sözlüydün."

"Çok kaba," diyor Tova şakacı bir şekilde.

"Özür dilerim. Güzel amcığın." Bir kahkaha attı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. İşleri ağırdan alabiliriz." Bu beni öldürebilir ama onu incitmektense bunu yapmayı tercih ederim.

"Ben bakireyim, elimden bir şey gelmez." Bir yudum almak için bardağını kaldırıyor.

"Ben de bakireyim, o yüzden-" Tova elindeki suyu tükürüyor ve masanın üzerine püskürtüyor.

"İyi misin?" Ayağa kalktım ve yanına gittim.

"Ben içki içerken böyle şakalar yapma." Elini göğsüne götürdü. "Ne zaman bu kadar şakacı oldun?"

"Şaka yapmıyordum."

Tova gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Nasıl?"

"Konu başka kadınlara geldiğinde endişelenecek bir şeyin olmadığını söylemiştim sana. O gün bahçede seni öptüğümde bunun benim için yeni bir şey olduğunu söylemiştim," diye hatırlatıyorum.

"Yapamam," diye gülüyor. "İletişimimiz başka bir şey, sana söyleyeyim."

"Bana bir ayı değiştiriciyi arzuladığını söylememen gibi mi?" Tova yine kahkahalara boğuldu, neredeyse sandalyesinden düşüyordu ama onu yakaladım. Yumuşak vücudu benimkiyle eriyor, kahkahası onu sarsarak içime giriyor. Başka birinin mutluluğunun bulaşıcı olabileceğini hiç bilmezdim ama Tova'da durum tam olarak böyle.

Siktir et. Yemeği daha sonra, kendimi onun kalçalarının arasına gömdükten sonra gündeme getireceğim. Onu benim olarak sahiplenmek için bir saniye daha bekleyemem. Karımı evin içinde, onun tercih ettiği gibi gelin gibi taşıyorum.

"Vakit geldi mi?" Tova gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor. "Bir ayıya dönüşmem için mi? Sen ayı olacaksın. fena halde hayal kırıklığına uğradım."

"Bilemiyorum. *Gerçekten* iyi bir hırıltınız var."

"Öyle mi?" Yatak odamızın kapısını tekmeleyerek açıyorum ve onu yatağa taşıyorum. "Soyun," diye homurdanıyorum, yatak odamızın kapısını kapatıp kilitlemeden önce onu nazikçe yatağa fırlatıyorum. Bu sefer kimse bizi rahatsız etmeyecek.

Yatağa, karımın yanına dönerken gömleğimin kalan düğmelerini de çözüyorum. Tova külotu ve sütyeni hariç tüm kıyafetlerini atıyor.

"Hepsini." Kemerimi çıkarıp yere bırakıyorum, sonra da diğer kıyafetlerimi çıkarıyorum. Tova alt dudağını ısıırıyor, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Sen bir sanat eserisin, bunu biliyor musun?" Parmaklarını göğsümde gezdiriyor ve yıllar önce bıçaklandığım omzumdaki yara izine doğru ilerliyor. Diğer adam o kadar iyi durumda değildi.

"Ve üzerinde hâlâ kıyafet var." Yüzü kızarıyor; bakışlarını aşağıya ve benden uzağa çeviriyor. "Küçük fare?"

"Burası çok aydınlık ve sen-" Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor, neredeyse ona doğru dikilmiş, dikkatini çekmek için yalvaran sikime çarpıyor. "Sıvı cesaretim yok ve tombulum."

"Tombul mu?" Başımı sallıyorum. "Sen mükemmelsin." Sanırım bu tombulsa, beni cezbeden şey de bu.

"Ben değilim. Ben-"

"İstediğim ya da arzuladığım tek kadın. Benim için her yönden mükemmelsin. Benim için her zaman öyle olacaksın, Tova."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, bu gerçekten çok tatlıydı."

"Gerçek bu." Onu gülümseten şey buysa ona karşı tatlı olmak istiyorum ama sözlerim doğru. Kıvrımlı, zayıf, uzun ya da kısa fark etmez. Ben sadece Tova'yı istiyorum, karımı.

Arkasına uzanıyor, sütyenini açıyor ve dik göğüslerini ortaya çıkarmak için düşmesine izin veriyor. Koyu pembe

Meme uçları sertleşmiş ve ağzımın üzerlerinde olmasını bekliyorlar. Tova yatağa geri düşüyor, parmakları ipeksi pembe külotunun içine dalıyor. Yatağın kenarına bırakmadan önce bacaklarından aşağıya doğru sallamasını izliyorum.

Elimi sikimin etrafına sarıp sıkıyorum. Kontrolümü kaybedip ona saldırmak üzereydim. Yatağıma uzandı ve benim oldu. Tova'nın her zaman çok dikkat dağıtıcı olan vahşi bukleleri etrafına yayılmış durumda.

Belki de kontrolüm düşündüğümünden daha iyidir. Buna sahip olmak için yıllarca bekledim. Bu başlı başına bir mucize.

"Uyluklarını aç," diye emrediyorum. Tova kalçalarını açmaya devam ederken dişleri alt dudağına batıyor ve bana amını gösteriyor. Islak ve pırıl pırıl, klitorisi kıvrımların arasından fırlamış, ağzım için yalvarıyor.

"Warren-" Tova kayarak bacaklarını kapatmaya başladı. Dizlerini tutup onu durduruyorum.

"Amını benden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun, küçük fare?" Başını hızla hayır anlamında sallıyor.

"Çok ağrıyor. Rahatlamaya ihtiyacım var."

"O zaman kocanızın onu yatıştırmasına izin verin." Tova bu kez bacaklarını benim için daha geniş açıyor. "Kelimeler, küçük fare. İletişimimizin iyi olmadığını söylemiştin." Utangaç davrandığını biliyorum; çok tatlı ve masum bir davranış ama bana karşı açık olmasını istiyorum. İhtiyaçlarının ne olduğunu bana söylemesini istiyorum ki her birini karşılayabileyim ve aşabileyim.

"Yatıştır onu." Alt dudağı şişiyor. "Lütfen." Şimdilik bu kadar yeter. Kendimi zor tutuyorum.

Ağzım onu tekrar tatmak için sulanıyor ve kendimi daha fazla tutamıyorum. Yüzümü yemyeşil kalçalarının arasına gömüyorum ve klitorisini ağzımla kapatıyorum.

Dilim, o inleyip sızlanana kadar küçük yumruyu çalıştırıyor. Vücudunun gerilmeye başladığını hissettiğimde, tıkanmış klitorisini emiyorum. Tatlı kremi ağzımı doldururken Tova adımı haykırıyor. Açıkgözlülükle içiyorum, hatta dilimi daha aşağıya daldırıp içine itiyorum.

Bana verdiği her damlayı alacağımdan emin olmalıyım. Bir p a r  a s ı n ı bile ziyan etmeyeceğim.

Başımı kaldırdığımda Tova'nın gözleri kapalı, yanakları kızarmış ve göğsü inip kalkarken dudakları aralanmış, nefesini tutmaya çalışıyordu. Bir an durup yatağımıza yayılmış, tatmin olmuş karıma hayranlıkla bakıyorum.

"Warren?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Buraya gel." Parmağını bana doğru salladı. Böyle bir teklife kim karşı koyabilir ki? Eğer isterse onu cehennemin derinliklerine kadar takip ederim. Şeytanın kendisini yok eder ve tahtını ona veririm, yeter ki her santimine dokunmama izin versin.

Vücudunda yukarı doğru hareket ediyorum, dirseklerim başının iki yanına geliyor. Sikim ıslak kıvrımlarından geçip açıklığına doğru kayıyor. İleri doğru iterken onu öpüyorum, sıkimin başı ona giriyor ve bekaretinin engelini hissediyorum. Küçük bir nefes veriyor ve öpücüğü derinleştiriyorum, dilim onunkine karşı okşuyor. Tova kollarını boynuma doluyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyor öpücükler arasında ağızıma karşı, tereddütümü hissederek. Bunun onu inciteceğini biliyorum. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Onun sözleri sonunda kararlılığımı kırdı. Bir saniye daha bekleyemem. Birkaç santim ileri itiyorum, sıkılığı beni sarıyor. Tova küçük bir inilti çıkarıyor, parmakları omuzlarımı daha sıkı kavırıyor. Vücudumu sabit tutarak ona uyum sağlaması için zaman tanıyorum. Amcığı etrafımda bir mengene gibi kilitlenmişti. Sahip olmama izin verdiği tek şey bu olsaydı, mutlu bir adam olarak ölürdüm.

"Warren. Lütfen," diye inliyor. Sesindeki ihtiyacı duyabiliyorum.

"Lütfen ne?" Tam olarak ne istediğini biliyorum ama bana söylemesi gerekiyor. "Sözlerine ihtiyacım var, küçük fare."

"Karınla seviş." Dişlerimi gıcırdatıyorum ve her santimini içine sokarak ilerliyorum. Yüksek sesle bir nefes alıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Kendimi çelikleştirirken parmaklarım çarşafı kazıyor.

"Tova." Önce ağzına, sonra yanaklarına, ağızla ulaşabildiğim her yere bir öpücük konduruyorum.

"Adımı kullanmandan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor, sulu gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözyaşı dökülmüyor.

"Daha iyisini yapacağım." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Ben değilim." Tova kalçalarını oynatarak kayıyor. "Artık acımıyor." Yüzümü buruşturarak çekiyorum ve tekrar sokuyorum. Yumuşak bir inilti onu terk ettiğinde, içimi bir rahatlama telaşı dolduruyor. Benim için tamamen hazır olduğu gerçeği de öyle.

"İşte benim kızım." O daha da rahatlayana kadar yavaş vuruşlar yapıyorum. Amı beni içine çekmeye başlıyor, daha hızlı, daha sert hareket etmem için benimle alay ediyor.

Tova bacaklarını etrafıma sardığında, teslim oluyorum. İticilerim hızlanıyor. Tova tam yanımda, kendi hareketleri daha vahşi hale geliyor, kalçaları itişlerimi karşılıyor. Aramıza baktığımda sikimin içine girip çıktığını görüyorum.

Bu çok fazla. İzlemeye devam edersem uzun süre dayanamayacağımı bildiğim için bakışlarımı kaçırıyorum ama sonra gözlerim onun yüzüne takılıyor. Zevk içinde kaybolmuştu. Tova'nın amcığı sikimin etrafında çırpınmaya başlıyor, tırnakları içime batıyor. O kadar güzel ki. Boşalmasını izliyorum, adımı haykırırken kalçaları titriyor.

Ben de onunla birlikte uçurumun kenarına geliyorum, taşaklarım sıkıca yukarı çekiliyor, boşalmaya başladığımda içimden elektrik fişkırıyor. Dizlerimi yatağa bastırıp içine girebildiğim kadar derinlere giriyorum, onu salgımla doldururken kendimi orada tutuyorum. İnliyorum, alnımı onunkine yaklaştırıyorum ve her şeyi hissetmeme izin veriyorum.

"Vay canına." Tova dudaklarını yalıyor. "Bir bakire için hiç de fena değilsin." Bir kahkaha attım. "Hatta birkaç kez hırladım bile."

Burnunun ucunu öpüyorum, ona bakıyorum. Göğsüm sıkışıyor ve biliyorum ki, şu anda nihayet aşkın ne olduğunu biliyorum ve o benim Tova'm, küçük farem, karım.

Chapter Twenty-Five

TOVA

"Bir itirafım var." Dikiş masamın üzerinde duran telefonuma bakıyorum ve Marks'ın ne itiraf edeceğini merak ediyorum. Warren'da ve yatak odamda yalnız olduğum için hoparlörü açık. Sık sık telefonlarımızı açık bırakıyor ve başka şeyler yaparken birbirimizle konuşuyoruz. Bugün Cosima'nın yeni yazlık elbisesine cep dikiyorum. kazanılmış.

Benden bunu yapmamı istemesi gurur vericiydi. Cosima modayı sever ama giysileri çok süslüdür. Muhtemelen iki bin dolara mal olan bir elbiseyi değiştirmek konusunda endişeliydim. Özellikle de cep eklemekten. Tek tesellim, eğer berbat edersem Warren'ın bana bahsettiği stokları kullanarak düzeltebileceğini bilmektir.

"Söyleyecek misin?" Marks sessiz kaldığında soruyorum. Yemin ederim bir haber aldığında çok dramatik oluyor. Malları açıklamadan önce biraz sallamayı seviyor.

"Erkek kalçalarına takıntılıyım." Marks dramatik bir iç çekiş yapar. "Neden bu kadar seksi?" Buna itiraz edemem. "Bir kalçayı becerebilirim." Bir kahkaha patlattım. "Hiç komik değil! Kalçalarla ilgilenmek istemiyorum." Warren'ın kalın, kaslı kalçalarının zihnimde canlanmasına engel olamıyorum.

"Bu insan doğası, sanırım bunu okumuştum." Yanılıyor olabilirim. "Bunun itme ve seksle ilgisi var. Güç uyluklarda."

"Tamam, bu harika bir şey. Bunu anlıyorum ama ben kıllı seviyorum! Peki ya o iğrenç kısım?"

"Seni tahrik ediyorsa iğrenç mi?"

"Hmm. Bilmiyorum." Yer değiştirdiğini duyabiliyorum. "Bilirsin, bazı sapkınlıkları olan insanlar üzerlerine işenmesini severler, bunun iğrenç olduğunu düşünürler mi?"

"Ben nereden bileyim?" Bu konuşmaları nasıl yapıyoruz?

"Bütün seksi yapan sensin." Onun bu yorumu karşısında yanaklarım ısındı. Çok fazla seks yapıyordum. Warren'ın beni önce ağzıyla sonra da sikiyle uyandırdığını düşünerek koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Bu vanilya seksi." Şikayet ettiğimden değil. Hâlâ alışmaya çalışıyoruz. Bir hafta oldu ve zihnim hâlâ Warren'ın da bakire olduğunu sindirmeye çalışıyor. Demek istediğim, nasıl olabileceği ve kişiliğiyle mantıklı, ama beni bir bakire gibi becermedi. Ama yine de, ben ne bilirim ki?

"Hâlâ sahip olduğumdan daha fazla."

"Belki de bu yüzden kalçalara takıntılısın. Bu birdenbire ortaya çıktı."

"Doğru," diyor Marks çok hızlı bir şekilde. "Öyle değil miydi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Ofluyor. "Gitmem gerek. İş için bitirmem gereken bir proje var."

"Sonra mesaj at." Vedalaşıyoruz ama en iyi arkadaşıma bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyorum. Son zamanlarda dikkati dağınıktı.

İkinci cebin son birkaç dikişini bitiriyorum. Elbiseyi kontrol ediyorum, yaptığım işten memnunum. Onu alıp Cosima'yı bulmak için aşağıya iniyorum ama önce Warren'ın ofisine uğrayıp bir öpücük çalacağım. Yumuşak mırıltılar duyuyorum.

Warren'ın ofisinin olduğu ön girişe giden koridora girin.

Benim yaşlarımnda bir avuç kızın girişte oyalandığını görünce duraksıyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Sarışın bir kızın Warren'ın açık ofis kapılarından çıkışını izliyorum, ardından adamlarından Brian bir başkasına içeri girmesi için işaret ediyor. İçimde kabaran kıskançlığa engel olamıyorum.

Warren'la aramızda etkili bir iletişim olduğu için, neler olup bittiğini tam olarak öğrenmeye karar veriyorum. Kızların toplandığı yere doğru ilerliyorum. Burada soru sormadığım günler geride kaldı.

Sırada bekleyen kızlardan birkaçı bana bakıyor. şu anda pek arkadaş canlısı hissetmesem de en arkadaş canlısı gülümsememi takınıyorum. Brian'ın fark etmeyecek kadar dalgın olmasını umarak arkalarına geçiyorum.

Birkaç saniye sonra Cosima'nın yanımdan geçmek üzere olduğunu görüyorum ama o da duraksıyor. Kaşları birbirine çatılıyor ve eminim o da benimle aynı şeyi merak ediyor. Beni fark edince yanıma geliyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor.

"Bir ipucu yok. Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Cosima'nın dudakları birbirine yapışıyor ve mutlu görünmüyor. Bana bakıyor; gözleri yanıımızdaki kıza gidip geliyor, sessizce onunla konuşmamı söylüyor. Ben de ona sert bir bakışla karşılık vererek konuşmasını söylüyorum.

"Vay anasını, kim bu? Çok seksi," diyor arkamdaki bir kız diğerine. Onun görüş açısını takip ediyorum ve şimdi Z'yi görüyorum; o da burada neler olduğu konusunda şaşkın görünüyor.

"Cosima," diye bağırıyor ve yarımızın sıçramasına neden oluyor. Z her zaman sakindir ve çoğunlukla komiktir.

"Ne yaptın sen?" Z onunla konuştuğumu anlamasın diye ağzımı oynatmadan soruyorum.

"Kim bilir? Nefes alıyorum ve onun bununla ilgili lanet bir sorunu var."

"Ağzını topla." Z bütün kızlara bakıyor.

"Sen de gözlerine dikkat etsen nasıl olur?" Cosima ona ters ters bakıyor ve herkesin dönüp neler olduğunu görmesine neden oluyor.

"Biri kendi gözlerine dikkat edemez," diyor Z'ye seksi diyen kız, Cosima'yı iğnelemek ve Z'nin dikkatini çekmeye çalışmak olduğunu bildiğim bir kendini beğenmişlikle. Cosima kızla yüzleşmek için arkasını dönüyor ama ona cevap verme fırsatı bulamıyor. Z ondan önce davranıyor.

"Sen kendi işine baksan ve buradan defolup gitsen nasıl olur?" Çift kanatlı ön kapıyı işaret eder. Kız küçük bir nefes verir.

"Warren'ı görmeye geldim. Davet edildim." "Tamam, gidebilirsin."

Kızın burnu kırışır. "Peki sen kimsin?" Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Evin hanımı." Marcello bana böyle demiyor muydu? O kadar saçma ki gülmekten kendimi alamıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum.

"Evet, o evin hanımı." Cosima kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Sen." Z kızı işaret ediyor. "Defol git yoksa seni fiziksel olarak uzaklaştırırım." Parmağını Cosima'ya doğru sallıyor. "Sen olduğun yerde kal."

Cosima gözlerini devirirken, "Sen yerinde kal," diye taklit ediyor. Z'nin çenesinde bir tik oluştuğunu görüyorum.

"Her neyse. Bu kız her kimse onunla arkadaş olmak istemedim. Sadece Warren Marino'yu görmek istedim." Kız topuklarını mermer zemin üzerinde gürültüyle vurarak ön kapıya doğru yürüyor.

"Gidip ne haltlar döndüğüne bakacağım." Z topuklarının üzerinde dönerek Warren'ın ofisine doğru ilerliyor. Cosima ve ben birbirimize bakıp hızla peşinden gidiyoruz. Biz de bilmek istiyoruz.

"İstediğim kadar hareket ederim," diye mırıldanıyor Cosima nefesinin altından. Ne zamandan beri Z ile aralarında bu kadar çok sorun var? Yıllar önce iyi anlaştıklarını hatırlıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Z, Warren'a bakıyor.

"Röportaj yapıyorum." Warren ofisine girdiğimi görünce ayağa kalktı. Doğruca ona gittim.

"Bir asistana ihtiyacınız var mı?" Warren'ın bir asistanı olduğunu sanmıyorum ama evrak işleri için bir asistana ihtiyacı olabilir. İş hakkında pek konuşmaz ama çoğu zaman evden çalışır. Ama anlayabildiğim kadarıyla neden tüm kızların benim yaşlarımda olduğunu bilmek istiyorum. Neden farklı yaşlarda insanlardan oluşan bir karışım yok?

"Hayır." Warren sandalyesine tekrar oturdu ve beni kucağına çekti.

"Sana yardımcı olabilirim." Düğmeli gömleğinin yakasıyla oynayıp en üstteki düğmeyi açıyorum.

"Yeterince yapıyorsun." Yanağıma bir öpücük konduruyor.

Cosima bizi izlerken, "Bu hem çok tatlı hem de çok iğrenç," diyor.

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim." Z başını sallıyor. "Hiç dinlemiyorsun."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" İkisi de birbirlerine ters ters bakıyor.

"Okula ne zaman dönüyorsun?" Z ona sorar. Cosima sanki Z ona vurmuş gibi irkilir.

"Sanki bilmiyorsun. Hem sen neden buradasın ki? Düğün bitti. Neden koşa koşa bekâr evine dönmüyorsun?"

"Buradayım çünkü sana göz kulak olmak zorundayım."

"Ben bir yetişkinim. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

"Öyle davranmıyorsun," diye karşılık veriyor. Hem Warren hem de ben

Onları izliyoruz, kafalarımız bir sonra ne söyleneceğini görmek için ileri geri sallanıyor. Dürüst olmak gerekirse bu hesaplaşmayı kimin kazanacağına dair hiçbir fikrim yok, ama gerçekten bir kazanan olmayacağını hissediyorum.

Warren onlara, "İkiniz de kesin şunu," diyor.

"Evet, girişte neden bir sürü genç kız olduğu konusuna geri dönelim." Dikkatimi tekrar kocama yöneltiyorum.

"Bunu duyana kadar bekle," diye mırıldandı Z. Warren ona Cosima ve ben onu takip etmeden önce söylemiş olmalı.

"Neyi?"

"Senin yaşındaki bir grup kadını inceledim ve görüşmeye gelmelerine izin verilenler bunlar."

"İncelendi mi?" Warren'ın bununla nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok.

"İncelendi. Onları inceledim ve portfolyolarını hazırlattım," diyor Warren sanki bu benim için her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi.

"Ne için?" Z'nin saniyeler içinde aldığı bir cevabı almak neden bu kadar zordu?

"Senin için olası arkadaşlarla görüşüyorum."

Kocama bakakaldım. Açıklamasını anlamam bile birkaç saniyemi alıyor. Anladıktan sonra da onu doğru duyup duymadığımdan emin olamıyorum.

"Ne oluyor be?" Cosima fısıldıyor. Eminim onun da aklı en az benimki kadar karışmıştır.

"Benim için olası arkadaşlarla mı görüşüyorsun?" Doğru anladığımdan emin olmak için tekrarlıyorum.

"Marks'ın en iyi ve tek arkadaşın olduğunu söylemiştin." Warren sanki bana yeni arkadaşlar bulmak için mülakatlar yapması çok da tuhaf bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Aman Tanrım." Cosima gülmeye başladı.

"Bana genel olarak yeni arkadaşlar bulmaya mı çalışıyorsun? Bu delilik," diye ekliyorum hemen. "Yoksa Marks'ın yerini almaya mı çalışıyorsun?" Her ne kadar yaptıklarının hayatımda duyduğum en sevimli şey olduğunu düşünsem de, bana yeni arkadaşlar bulmaya çalışmadığından şüphelenmeye başlıyorum.

"Eğer daha iyi bir sözde arkadaş çıkarsa, eminim o zaman o kişi bu en iyi arkadaş yerini alacaktır. Öyle değil mi?"

"Yapamam." Cosima daha da sert gülüyor, bu noktada neredeyse iki büklüm oluyor.

"Warren." Yakışıklı yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu işler böyle yürümez. Arkadaşlarıyla röportaj yapamazsın."

"Neden?"

"Arkadaşlar kendiliğinden oluşur." Vay canına, bu adamı seviyorum. Beni gerçekten mutlu etmek istiyor, böylece beni yanında tutabilecek.

"Onun arkadaşı olabilirim ama bir yere gitmesine izin vermeyeceksin." Cosima hemen söze girdi.

Z ona "Her iki saniyede bir alışveriş yapmana gerek yok," diyor. "Ve senin de ihtiyacın yok her iki saniyede bir ağzını çalıştırmana gerek yok. saniyeler de, ama işte buradayız. Neden çeneni kapatmıyorsun?"

"Dikkat et," diye uyarıyor Z, yüz ifadesi iyice sinirlenmiş bir hal alıyor. Cosima'nın sakin Z'yi pek de sakin olmayan bir hale getirmek için özel bir yeteneği var.

"Alışverişe gitmek ister misin?" Warren onları görmezden geliyor, dikkati benim üzerimde.

"Takılmak eğlenceli olabilir." Tek omzumu silkiyorum.

"Olabilir mi? Ben buradayım." Cosima bir aşağı bir yukarı beni güldürüyor.

"Pekâlâ." Warren küçük bir iç geçirdi. "Bir şeyler ayarlayacağım."

"Ben de onlarla gideceğim." Z öne doğru adım attı.

"Hayır! Her şeyi mahvedecek." Cosima ayağını yere vuruyor. "Sen şımarık bir veletsin, bunu biliyor musun?"

"Ve sen de pisliğin tekisin." Cosima ona en tatlı gülümsemesini verir. "Bunu biliyor muydun? Sanırım biliyorsun."

"Yeter!" Warren onlara bağırır. "Bütün bunlardan bıktım artık. Herkes ofisimden çıksın." Benimle konuşmadığını biliyorum çünkü belimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

Z ve Cosima ileri geri tartışarak Warren'ın ofisini terk ediyorlar.

"Brian," diye sesleniyor Warren. Odaya giriyor. "Kadınları mülkten uzaklaştır."

"Emredersiniz, efendim." Kapıdan geri dönüp arkasından kapatmadan önce başıyla onaylıyor.

"Biliyorsun-" Warren'ın kucağında kayarak ona sarılıyorum. Eli kalçama gidiyor, eteğimin altından yukarı doğru itiyor. "Pek çok karısı kocalarının hakkında çok mutlu olmazdı."

bir genç kadın sürüsünü evlerine davet ediyorlar." Kaşlarımı kaldırdım.

"Senin içindi."

"Peki, hiç arkadaşın var mı? Bir grup erkeği davet edeyim mi?" Warren'dan çıkan hırıltı anında duyuluyor.

"Cesedimi çiğnemen lazım." Elleri kıcıma doğru kayarak beni kavırıyor ve daha yakına çekiyor. Warren'ın siki seksime baskı yapıyor.

"Bana arkadaş bulmaya çalışman gerçekten çok hoş; hakkını vermeliyim kocacığım. *Ama* ben Marks'la mutluyum ve eğer arkadaş edinmek istersem çiftlikten ayrılmam gerekecek."

"Bu senin için önemli mi?"

"Bugün mü? Hayır." Başımı sallıyorum. Warren'la kilitli kalmak hoşuma gidiyor ama bu bizim balayı balonumuz. "Ama zamanla bu değişecek, eminim. Beni sonsuza kadar uzakta tutamazsın." Warren konuşmaya başlıyor ama elimle ağzını kapatıyorum. Kaşları kalkıyor, eminim şaşkınlıkla, çünkü kim War'ın ağzını kapatmaya cesaret edebilir ki? Hiç kimse. Muhtemelen o eli kaybederler. "Teknik olarak beni sonsuza kadar kilit altında tutabileceğini biliyorum ama eğer henüz fark etmediysen, sende küçük bir tuhaflık var." Warren elimi aşağı çekti.

"Quirk mü?"

"Evet, tuhaflık." Gülümsüyorum. "Beni mutlu etmek istediğin için." "I daha ziyade Keyfini çıkarın o ne zaman sen mutlu." Warren çeker Elbisemin askılarından aşağıya doğru. "Yeni kitaplar okuyor musun?" Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi.

"Neden?"

"Onları okuduğunda beni hayal ettiğini söylemiştin, değil mi?"

"Hayal ediyorum." Uzun bir süre boyunca kitaplarımın kahramanları yüzüstü. Ta ki Warren hayatıma girene kadar ve sonra zihnim o yüzü onunkiyle doldurmaya başladı.

"Sonuncusunda onu masanın altına yatırmış, sikini yalatıyordu." Isı yanaklarıma hücum ediyor ve karnımın derinliklerinde birikiyor. Warren seks konusunda yeni olabilir ama adam utangaç ya da çekingen değil. "Sadece yeni bir fantezin olup olmadığını merak ettim."

"Gerçekten mi?" Başımı eğip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Evet, gerçekten." Parmakları elbisemin arkasındaki fermuarı buluyor. Fermuarı aşağı çektiğinde göğüslerim serbest kalıyor. Sıkı kumaş artık onları tutamıyor. "Hoşuna giden bir kitap bulmanı istiyorum. Sonra da bana okuyacaksın." Warren'ın elleri göğüslerimi kavıyor, başparmakları meme uçlarımı okşuyor ve onları sertleştiriyor.

"Sonra ne olacak?" Meme uçlarımdan birini çekiştirildiğinde nefesim kesiliyor. "O zaman bunu gerçeğe dönüştüreceğim."

Eğildi, meme uçlarımı emmeye başladı.
meme ucunu ağzına aldı.

"Warren." Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Bana cevap vermiyor; ağzı diğer meme ucuma da aynı ilgiyi göstermekle meşgul. Aramıza uzanıp kemerini buluyorum. "Bir gün beni evde gördüğünü ve şehvet dolu bir anda beni ofisine sürüklediğini, orada kontrolünü kaybedip hiç düşünmeden içime girdiğini hayal ederdim. İçimde olmaya o kadar ihtiyacın vardı ki kendine engel olamıyordun."

Warren aniden ayağa kalktı ve beni masasına doğru itti.
Eşyalar yere saçıldı.

"Bunu yıllar önce de alabilirdim?" Pantolonunun düğmesini açıp sikini serbest bırakmadan önce külotumu bacaklarımdan aşağı çekip elbisemi sonuna kadar yukarı itiyor. Warren kalçalarımdan tutup beni kenara çekerken, sikinin başını girişime doğru yönlendiriyor. "Ne dilediğine dikkat et, küçük fare." Warren içime girdi.

Nefesim kesildi. Vücudu beni masaya doğru iterken eli ağzımı kapatıyor, böylece altında sıkışıp kalıyorum. "Kimsenin duymasına izin veremem." Boynuma yapışıyor, emiyor, içime girip çıkıyor. "Gelip seni kurtarmaya çalışabilirler ve ben de onları öldürmek zorunda kalırım."

İçime girip çıkmaya devam ederken avuçlarına karşı inliyorum. Warren'ın üzerinde hâlâ tüm kıyafetleri varken, ben neredeyse çırılçıplaktım. Her itişinde leğen kemiği klitorisime sürtünerek zevkimi ikiye katlıyor.

"İşte böyle, küçük fare, o amcığını sikimin etrafında çırp. Hoşuna gittiğini, bunu istediğini biliyorum." İçime girip çıkmaya devam ediyor. Edepsiz sözleri ve sikinin beni doldurma şekli arasında, kaldırabileceğimden daha fazlası var. Orgazm vücudumda patlıyor, Warren'ın eli zevk iniltilerimi yatıştırıyor.

Derin ve sert bir şekilde itiyor, içime girerken altımızdaki masayı hareket ettiriyor. Vücudu sarsılıyor ve salgısının içime aktığını hissediyorum.

Eli ağzımdan kayıyor. "Küçük fare." Warren önce boynuma, sonra da ağzıma öpücükler kondururken nefes alış verişini zorlaştırıyor. "Seni incitmedim, değil mi?" Yüzüme dökülen buklelerimin bir kısmını fırçalıyor.

"Hayır." Bacaklarımı ona doluyorum ve ellerimi göğsünden boynuna doğru kaydırıyorum. "Bu inanılmazdı."

Bana gülümsüyor. Gözleri yumuşak ve sıcak, yüzünde sadece bana özel olduğunu bildiğim bir ifade var.

"Karımın bundan sonra ne yapacağını merakla bekliyorum."

"Peki ya sen? Senin hiç fantezin yok mu?"

"Var."

"O zaman benden bekleme."

"Benim fantezim sensin, küçük fare."

Chapter Twenty-Six

WARREN

"W "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Tova dolaptan çıkar, bu sefer mavi bir elbise giymiştir. Omuzları çıplak, üst kısmı ona ikinci bir deri gibi oturuyor. Beline ulaştığında, dışarı doğru genişliyor.

Göğsüne yapışan elbiseleri tercih ettiğini fark ettim; bana bunun sütyen takmak zorunda kalmamak için olduğunu söyledi, ki bu hoşuma gidiyor. Ancak, başkalarının yanında olduğumuzda, başkalarının ona bakmasını umursamadığımı fark ediyorum.

"Çok güzel."

"Bu işte pek iyi değilsin." Koşarak dolaba geri döndü. "Ve bu senin hatan!" Tova bağırıyor.

"Bu bir kazaydı." Akşam üzerimi değiştirmek için yukarı çıktığımda üzerinde beyaz bir elbise vardı; bana düğünümüzü hatırlatmıştı ve fazla hevesli davranmış olabilirdim. Önce yüzüme, sonra da sikime boşalırken hiç şikâyeti yoktu. Fermuarı kırmıştım ama kendimi savunmak için fermuarı saklamıştım.

"Peki ya bu?" diye sordu dolaptan çıkarken. "Bunun sana göre olmadığını biliyorum ama ne düşünüyorsun?"

"İşte bu." Hayır, bu bana göre değil. Elbiseler bana çoğunlukla farklı renklerde aynı görünür;

Bu farklı. Diğerlerinden ayrılıyor. "Bu daha çok sana göre."

Tova'nın tüm yüzü aydınlanıyor ve bana doğru atlıyor. Onu yakalayıp kendime doğru çekiyorum. "Dikkatli ol."

"Beni daha yukarı kaldır," diyor ve ben de onu göz hizama getiriyorum. Tova beni yüzümün her yerinden öpmeye başladı. "Bunu ben yaptım." Kahretsin, bu şekilde parladığında ve tamamen bana yöneldiğinde göğsüm ağrıyor. İçimde anlamadığım bir şeyi rahatlatıyor ama bunun önemli olmadığını fark ediyorum. Her şeyin onun yüzünden olduğunu biliyorum ve bundan zevk aldığımı da biliyorum.

"Tamam, beni yere bırak." Küçük bedenini bana karşı oynatıyor, sikime sürtünüyor. "Aman Tanrım, yine sertleşmişsin." Tova gülüyor.

"Belki de seni yere bırakmak istemiyorumdur."

"Sonsuza kadar burada saklanamayız ve ben de bir şeyleri kontrol etmek istiyorum. Ne de olsa evin hanımı benim." Tova bana muzip bir gülümseme verdi.

"Peki." Onu ayaklarının üzerine yatırdım.

"Gelen bu insanlar ne kadar havalı?"

"Onlar sadece insan, küçük fare. Kim oldukları konusunda endişelenme." Bu konuda heyecanlanmasını istemiyorum, ama heyecanlanacağını da biliyorum. Belediye başkanı da konuklardan biri. Ne de olsa babamın istediği buydu.

Bu gece bununla uğraşmak istemiyorum. Depo konteynırlarımızdan birine daha girilmişti; ancak bu konteynır boştu. Sahip olduğumuz apartman komplekslerinden birinin arkasında da bir ateş yakılmıştı. Bunun bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum. Gerçek bir hasar oluşmadan yakalandı ve söndürüldü.

"Biliyorum, bu eşiniz olarak benim ilk etkinliğim. Sonunda bir yere tıklamak istemiyorum."

"Küçük bir velet gibi davranma." Kıçına küçük bir şaplak attım. "Sadece takılıyorum." Tova ağzıma bir öpücük kondurdu ve

Onu tekrar ayağa kaldırdım. Elimi tuttu ve ben de ona izin verdim.

Beni odamızdan çıkarıp alt kata götürüyor ve orada Şef Marcello ile konuşmaya gidiyor.

Son birkaç haftadır daha rahat ve sanki buraya ait değilmiş gibi evin içinde dolaşmıyor. Tova kendini bulmaya başladı ve benimle çalışan bazı erkeklerle arkadaş olmasına izin verme konusunda haklıydı.

Geçen gün, Turner'ın kendini iyi hissetmediğini duyunca karısına götürmesi için bir buket çiçek yaptı. Turner, teşekkür etmek için eşi Sofie'ye Tova'nın numarasını verip veremeyeceğini sormuştu.

Bu bana küçük faremin doğal yollardan arkadaş edinme konusunda söylediklerini hatırlattı ve ben de aynı fikirde oldum. Turner'ın karısı ona mesaj attı ve o zamandan beri mesajlaşıyorlar. Sophie'nin hasta olmadığı ortaya çıktı, Tova beni bilgilendirmişti; Sophie hamileydi.

Sonra bana gizlilik yemini ettirdi, çünkü henüz insanlara söylemiyorlardı. Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim. Sanırım küçük karım dedikoduya meraklı olduğumu düşünüyor. Sadece ondan duyduğumda ilginç oluyor.

Birkaç şeyi kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum, hâlâ karımın mutfakta çırpınışını izliyorum.

"Savaş." Becca beni selamlıyor. Çoktan gelmiş olmalı. Muhtemelen annemle sohbet ediyordu.

"İyi akşamlar." Standart bir gülümseme veriyorum. Tova bana insanlara gülümsersem daha arkadaş canlısı görünebileceğimi söylemişti. Bu teoriyi annesinden daha iyi kim test edebilirdi ki? Tova'nın bize doğru baktığını görüyorum. "Nasılsınız?" Becca'ya soruyorum, Tova gülümsüyor ve sonra tepsiye yemek dizmeye geri dönüyor.

"Çok iyiyim. Sana teşekkür etmek istedim. İkiniz evlendiğinizden beri Tova'nın yüzü parlıyor. Kaba davrandım." Sözleri beni şaşırttı.

"Özür dilemene gerek yok. Seni suçlamıyorum. İstemediğin bir şeyi yapmaya zorlandın." Dikkatimi karıma yönelttim. "Bunu asla yapamazdım."

"Teşekkür ederim," diyor Becca tekrar, elini koluna koyarak dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Sana hep aşıktı. Sanırım böyle olması gerekiyordu. Hepsi gerçekten." Bana içten bir gülümseme veriyor. "Ve ona söylemediğin için teşekkür ederim."

"Ona neyi söylemediğim için?" diye sordum. Şimdi gerçekten tüm dikkatimi ona vermiştim.

"Biliyorsun." Becca etrafına bakınıyor. "Onu bize verenin baban olduğunu." Ne diyor? "Hiç çocuğumuz olmadı, sonra bir mucize oldu ve Tova'ya sahip olduk."

"O özel biri," diye cevap veriyorum, hiçbir söz vermeden. Becca'nın ellerime bıraktığı bu hassas bombayla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. O farkında değil ama bu, kızına sahip çıktığım için benden intikam almak için çok iyi bir yol.

"Benim hakkımda konuşuyorsunuz," diyor Tova şakacı bir şekilde. "Ne kadar özel olduğun hakkında." Kolunu kızıma doladı.

belime, ben de kolumu omzuna koyuyorum. Tova başını bana yaslıyor.

"Ben buradayım diye durma." Tova gülüyor.

Becca konuyu değiştirmek isteyerek, "Çiçek yerleştirmeleri çok güzel," diyor.

"Oh, onları gördün mü?" Tova annesiyle çiçekler hakkında konuşmaya hevesli bir şekilde elimden kurtuluyor. İkisi de daha önce çiçekleri koyduğu resmi yemek odasına doğru ilerliyorlar. Babamı aramaya çıkmadan önce gözden kaybolmalarını bekliyorum. Onu ve kardeşlerimi kütüphanede buluyorum.

"Babamızla konuşmam gerek." Z'nin kaşları havaya kalkarken, Ronan, ki o kadar da umurunda değil, kapıya yöneliyor. Onlar odadan çıktıktan sonra babam konuşuyor ve kapıyı arkalarından kapatıyor.

"Sanırım bu rıhtım ya da yangınla ilgili değil." Hayır; öyle olsaydı, kardeşlerimin burada olması umurunda olmazdı. Bu

Farklı. Gerçekten çok farklı. Tova hakkında bir sürü sorum var ve babamın bunları yanıtlamaya başlamasını istiyorum. "Karımla ilgili bilgileri benden sakladın."

"Bu bilgiyi kayda değer bulmuyorum." Ona dik dik bakıyorum. "Öyle mi?" Oturduğu büyük boy sandalyeden kalkıyor. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Bize farklı koşullar altında gelmiş olsa da Z senin kardeşin. Öyle değil mi?"

"Mesele bu değil. Bunu Sullivan'ları kızlarını bana vermeye zorlamak için kullandın."

"Yapmam gerekeni yaptım." Ellerimi yumruk yapmamak, hiçbir şeyi ele vermemek için mücadele ediyorum ama söz konusu Tova olunca bunun artık o kadar kolay olmadığını fark ediyorum. Ne yapacağı belli olmayan biri olabiliyorum.

"İşte sorun da burada yatıyor." Babama bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen de aynısını bana yapmaya çalışacak mısın?"

"Hayır, gerek yok."

"Sana inanmıyorum." Yani bu bilgiyi karıma söylemek zorunda kalabilirim. Babam bu konuda tek kelime etmeyeceğine yemin etse bile, yine de içimde bir ihanet duygusu var. Ona yalan söylüyormuşum gibi bir his. Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Sır olmamasını.

"Kabul ediyorum, Tova'yı kullandım ama artık bitti."

"Şimdilik mi?" Babama bir adım daha yaklaşıyorum.

"Hayır, ikinizin evlenmesiyle görev tamamlandı."

"Bunun, diğer müşterilerin ailemizle ilgilenmesini sağlamak için beni daha dost canlısı göstermekle ya da halkın görmesi gerektiğini düşündüğün midilli şovuyla ilgili olduğu hikayesini artık yutmuyorum."

"Bunu bu yüzden yapmadım." Bu kelime oyunlarından bıkmaya başladım.

"Dario." Baba-oğul noktasını hiç aşmadık ama gerekirse aşarım. Tova herkese kapalı.

"Bir amaca ihtiyacın vardı. Sence bir eş zayıf bir nokta olabilir mi? Seni evcilleştirdiğini mi düşünüyorsun?" Babam ellerini sallıyor.

Başını ileri geri hareket ettirerek bana doğru yaklaştı. "Farkında olmadığın şey, bunun seni çok daha ölümcül yaptığı. Senin, oğlum, yaşamak için bir nedene ihtiyacın vardı." Eli omzuma indi. Sanırım babamın da kendine göre bir nedeni vardı. Grinin içinde ciddiyetle dikildiğimden emin olmak istiyor. Her şeyi çok temiz yapmak istemediğimden.

"Böyle mi görüyorsun?"

"Öyle." Başını sallıyor.

"Onu kurtarmak için seni öldürebilirim."

Babam sırtıyor. "Ve anneni kurtarmak için seni öldürebilirim." Omzumu sıkıyor. "Ama hemen ardından beni öldürürdü, o yüzden sanırım güvendesin." Bu sözlerle kütüphaneden ayrılıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kardeşim kütüphaneye adım atarken. Z hemen arkasında.

"Bilmiyorum." Babamın sözleri aklımdan çıkmıyor; haksız değil.

Chapter Twenty-Seven

TOVA

"Y Her zaman beni yem yapıyorsun," diye homurdanıyor Cosima.

"Kıyafetlerimizi senin seçmene izin verdim ve ben pembe giyiyorum! Saçımda da bir fiyonk var. Aksesuarları olduğunu bile bilmiyordum," diye tersliyor Marks, sanki pembe giymek zorunda olduğu için bir böbreğini vermiş gibi.

"Çok sevimli görünüyorsun." Cosima bunu bir suçlama gibi söylüyor. "Bana teşekkür etmelisin."

Marks ona "İnsanların dost ateşiyle öldüğünü biliyorsun," diyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Gülmemek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum. İkisi bir araya gelince komedide altın değerinde oluyorlar. İyi geçiniyor olmalarına bayılıyorum - kendi yöntemleriyle.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Sınıfımdaki en iyi okçu olduğumu bilmeni isterim."

"Okçu mu?" Marks ve ben aynı anda söyledik.

"Yay kullanmada çok yetenekliyimdir. Ne diyebilirim ki?" Cosima omuz silkiyor.

"Sorun o değil; okulda okçuluk olduğunu bilmiyorduk," diye mırıldandı Marks.

"Havalı bir özel okul. Bilirsin işte, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz türden," diyorum ona.

"Bu doğru. İsviçre."

Cosima soruyor, "Nereden biliyorsun?" Marks pek çok şeyi bilme eğilimindedir. Benim için endişelendiğinde hayatımı araştırırken öğrendiği bir şey olsa iyi olur. Warren'ın hedefini tekrar Marks'a koymak için bir nedene ihtiyacımız yok. Cosima oyunun ortasında silahını değiştiriyor ve bu sırada vuruluyor. "Acayip kaba." Kumandayı elinden düşürür.

"Ben değildim, yemin ederim, ama bekle." Marks'ın Cosima'yı vuran kişiyi vurup diğer ikisini öldürmesini izlemek için gözlerim ekrana gidiyor.

"Biz kazandık!" Cosima alkışlıyor. "Sanırım harika bir yem oluyorum." Kendimi tutamayıp kahkahayı patlatıyorum.

Cosima ve ben kütüphaneyi ele geçirdik. Warren Marks ile oynayabilmemiz için bir televizyon bile getirtti. Büyük bir Marks hayranı olmadığı için beni şaşırtan bir şekilde bunu yapmakta gecikmedi ama Cosima bunun alışveriş günümüzü ertelemek için olduğunu söyledi.

Ben bunu unutmuştum. Her zaman burada olmaya alışmış olmalıyım. Her zaman yapacak bir şeyler vardır. Ancak Cosima çıldırmak üzere ve Avrupa'ya dönmek için hiç acelesi yok. Ben de onun gitmesi için acele etmiyorum. Son birkaç haftadır yakınlaştık, Marks'la da bu şekilde arkadaş olmaya başladılar.

"Bekle, hangi okula gittiğimi nereden biliyorsun?" Cosima şakacı bir şekilde soruyor. Başını eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. Şu ana kadar hiç bu kadar Marino'ya benzememişti.

"Gerçeği mi istiyorsun yoksa bir şeyler uydurmamı mı?" Marks soruyor.

"Kulağa ilginç geliyor ve ben de bunun için buradayım." Cosima ellerini birbirine vurur.

"Yaptıklarımın önsözünü söylemek isterim ki, bilgi aramaya meraklı olduğum için gitmedim. Tova için endişeleniyordum."

"Yani ailemi araştırıyordun." Cosima bana bakıyor, o şakacı hali yine kayboluyor.

"Yakalandı," diyorum ona. "Ve gördüğün gibi hâlâ arkadaşım."

"Bizi nasıl araştırdın?"

"Özel bir takım becerilerim var diyelim."

"O da Z gibi bir hacker." Yaltaklandım. Marks çoktan evde teknik becerileri olan biri olduğunu anlamıştı.

"Evet, Z gibi," diye onaylıyor Marks.

"Artık arkadaşız, değil mi Marks?" Cosima sırtıyor.

"Bir şey istiyorsun, değil mi?" Marks güler. "İntikam istiyorum!" Cosima oturduğu yerden sıcıyor.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Bu hiç iyi değil ve eminim Marks'a da Warren'ın gözünde puan kazandırmayacak.

"İntikama bayılırım. Ben de varım." Marks hiçbir ayrıntıya girmeden tamamen kabul etti.

"Ciddi misin Marks? Senden ne yapmanı istediğini bilmiyorsun."

"Kız gücü." Kız gücü için bu işin içinde olduğuna inanıyorum ama dahası da var. Onu çok iyi tanıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Tamam, bir de çay. Bir intikam hikâyesi tüm çayla birlikte gelir ve ben reality TV'yi severim. Eğer gerçeğini izleyebileceksem, beni tamamen imzala."

"Bu hikâyenin düşündüğün kadar ilginç olduğunu sanmıyorum. Her zaman tartıştığı erkek kardeşiyle ilgili."

"O benim gerçek kardeşim değil," diyor Cosima ve beni şoke ediyor.

"Tamam, burada çay var. Bilmediğim bir çay!" Kocamı öldüreceğim. Bunu bana nasıl söylemez?

"Kahretsin, bunu neden söyledim ki?" Cosima sandalyesine geri çöktü. Aklımın ikisiyle birlikte gittiği yer için çok fazla aşk romanı okudum. Z, Cosima'ya karşı erkek kardeşlerinden daha kontrolcü ve zorba.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye ağzından kaçırıyor Marks. "Tamam, belki de çok fazla aşk kitabı okudum." Tabii ki Marks bu sözleri kafamdan çekip aldı.

"Ne? Ben öyle bir şey demedim. O bir pislik ve sanırım telefonumun içinde ve ben onun çıkmasını istiyorum," diyor Cosima ekstra savunmacı bir şekilde.

"Pekala; ancak, eğer Z'niz gerçekten de şüphelendiğim kişiye, bu oldukça zor olabilir. Gerçek telefona ihtiyacım olacak."

"Gerçekten mi? Bakacak mısın? Onu bundan kurtarmak için mi?"

"Bir göz atacağım ama onu bundan kurtarabilir miyim bilmiyorum. Dediğim gibi, görmem gerekecek. Zero oldukça durdurulamaz."

"Marks, yapmayacağını söylemiştin." Tüm bu plan hakkında kuşkuluyum. Warren zaten Marks'ın en büyük hayranı değil ve eğer onun Z'yi araştırdığını öğrenirse, mutlu olmayacağını biliyorum.

"Ben araştırmadım. Hâlâ benimle ilgili bir şeyler koklayan o. Zero arkasını daha iyi temizlemeli." "Doğru."

Gözlerimi deviriyorum.

"Gözlerini bana çevirme. Ben yapmadım!"

"Bekle, bizi görebiliyor mu?" Cosima dönüp bizi nereden izliyor olabileceğini bulmaya çalışıyor.

"Sizi izlemiyorum; sadece Tova'yı tanıyorum."

"Oh, tamam. Telefonuma dönelim. Sana postalanamaz." Cosima ve ben aynı anda söyledik.

"Beni hayalete çevirdiğinde şehrine geldim. Biraz buralarda takılacağım."

"Seni hayalet gibi görmedim." Warren telefonumu aldı ve belki de bir anlığına aklımdan çıktı ama işler çığırından çıktı ve ben de şampanyayı fazla kaçırdım.

"Seninle buluşacağız," diye araya girdi Cosima. "Ona güveniyorsun, değil mi?" "Ona güveniyorum."

"O zaman buluşuruz." Cosima sırtarak parmaklarını şıklattı. "Alışveriş gezisi. Bu iyi bir kılıf."

"Kocama yalan söyleyemem."

"Yine de alışveriş yapacağız tabii ki."

"Alışverişten nefret ederim," diye mırıldanır Marks.

"Telefonda konuşuyorsun. Sana alışveriş yok. Bu operasyondan benim sorumlu olmam gerektiği açık." Cosima bana bakıyor. "Ya da biz bunu yapmaya çalışırken sen pencereden yuvarlanırsın." Hem o hem de Marks kahkahalara boğuldu.

"Alışveriş yerlerinde açılıp kapanan pencereler olmaz," diyorum kuru bir sesle. Onlarla birlikte gülmek için yanağımın içini ısıyorum. Bu durumdan hoşnut değilim, yine de ikisinin birbirlerine yakınlaşmaları hoşuma gidiyor.

"Hâlâ bir yolunu bulacağını düşünüyorum." Cosima başını bana doğru sallıyor.

"Bulurdu," diyor Marks gülerek. "İkinizin işi bitti mi?" diye soruyorum.

"Bitti mi? Daha yeni başlıyoruz." Cosima'nın yüzündeki hınzır gülümseme, hepimizin ne kadarını ısırp çiğneyeceğimizi merak etmeme neden oluyor. Kesinlikle baş edebileceğimizden daha fazla olacağını biliyorum.

"Telefon konuşmasının ya da buluşmanın hiçbir detayını bilmek istemiyorum. Bana kalırsa bu sadece bir alışveriş gezisi. Warren'a yalan söylemeyeceğim." Eğer bana planlarının iç yüzünü anlatmazlarsa, Warren'a karşı dürüst davranmamış olurum. En azından kendime böyle söylüyorum.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum. Alışveriş gezisini Marks'la benim planlamamız muhtemelen en iyisi," Cosima tırnak işareti kullanıyor. "Böylece makul bir inkâr edilebilirlik elde edersiniz." Kocaman gülümsüyor, küçük planından o kadar memnun ki.

Bu alışveriş gezisinin küçük olacağını düşündüğüm son şey.

Chapter Twenty-Eight

WARREN

T İyi davrandığım için onun cezasını çekiyorum. O gece o küçük pıslığı öldürmeliydim. Son bir aydır başımın belası oldu. Şimdi kendi babasının oğlunun eylemleri için sorumluluk.

Bobby artık gözden düşmüş bir memur. Bourbon Sokağı'ndan men edilmesi ve verdiğim ceza üzerine oyun oynadığını ve çılgına döndüğünü öğrendiğimde, polis şefine onu kovdurdum.

Hafif bir cezaydı. Ceza birkaç kırık parmak ve daha iyi günler görmüş bir surattan ibaretti. Onu nehre atabilirdim ama babasını aradım, o da icabına bakacağını söyledi. Öyle bir şey olmadı, bu yüzden artık benim yöntemimle halledilecek. İlk ve son kez.

Ronan kendi kendine, "Teknolojiden nefret ediyorum," diye mırıldanarak telefonuna baktı.

"Orada iyi misin?" Ronan ofisimdeki kanepede arkasına yaslanmış, ayaklarını masanın üzerine atmış.

"Başparmaklarım telefonum için çok büyük olabilir mi? Hep yanlış yere basıyorum ve sanırım şimdi de donuyor."

"Z'ye bir bakmasını söyle."

"Neye bakmamı istiyorsun?" Sonra Z ofisime geldi.

"Telefonuna."

"Sorun yok." Ronan onu başından savdı.

"Mastürbasyon yaparken ne tür pornolar izlediğini görmemi istemiyor musun?" Ronan onu tersler. "Ve burası bir ahır değil." Ronan'ın ayaklarını masaya vurur.

Ronan onu, "Böyle yapmaya devam edersen seni mahvederim," diye uyarır.

"Bunu yapamam. Cazibeli ve yakışıklı olan benim." Z ona göz kırpmıyor. "Ama şunu söyleyeyim, çalışmana bayıldım." Masamdaki tableti aldı. "Buna ne oldu böyle?" Bana gösterdi. Ekranı çatlamış. Soruyu omuz silkerek geçiştirdim. Karımı masamda becerdiğimde de böyle olmuştu; iPad de bir kazaydı.

"Hâlâ çalışıyor."

Z tableti tıklıyor, televizyonu şöminenin üzerine indirip açıyor. Yerel haber kanalına gidiyor, dün gece alevler içinde kalan bir deponun haberini veriyorlar.

"Güzel iş," diye iltifat ediyor Z, Ronan ise sadece homurdanarak karşılık veriyor. "Yani, alarm sistemlerini, kameraları ve o sinir bozucu fiskiyeleleri devre dışı bırakmak için benim el emeğime ihtiyacın vardı, ama o kibriti yakarak harika bir iş çıkardın."

Ronan onu görmezden gelir. Ondandır bir tepki almak zordur. Ama bu Z'yi bir tepki almaya çalışmaktan alıkoymaz.

Depo kolay bir vuruştur. Özellikle de nakliye bekleyen kerestelerle doluyken. Hepimiz ekrana bakıp itfaiyecilerin son alevleri söndürmesini izliyoruz.

"Timber Woods şirketine ulaştık ama henüz bir geri dönüş olmadı. Bu hikaye hala gelişiyor," diyor muhabir kameraya.

"Eminim Bay Woods size yanıt vermiştir." Z kıkırdar. Evet, cevap verdi. Woods'un deposunu kimin yaktığı sorusunun aklında kalmasına izin vermedim.

Saati kontrol ettim. Birazdan yola çıkacağız. Bay Woods gün ışığının onu güvende tuttuğunu düşünüyor. Gün içinde ve kendi ofisinde bir toplantı yapmak için ısrar etti. Onun ayarlamasına izin verdim.

bu planlar. İnsanlar kontrolün kendilerinde olduğunu düşündüklerinde hazırlıksız yakalanırlar. Bu yanılsamayı ona vereceğim.

"Karımı kontrol etmeye gidiyorum." Ayağa kalkıyorum.

"Onları bıraktığına hâlâ inanamıyorum." Z'nin alaycılığı artık yok. Sesinde bir gerginlik var ama nedenini bilmiyorum.

"Onu sonsuza kadar kilit altında tutamam." Keşke yapabilseydim, ama Tova bana zaman içinde kızgınlaşacağını söylemişti. Bu kızgınlık bana yönelik olacak ve ben de onun bu kızgınlığına dayanamayacağım.

"Cosima sana eve dönmekle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Ben evdeyim." Cosima vals yaparak odaya girdi. "Ama şehirde bir yer bulabilirim."

Hepimiz aynı anda "Olmaz," diyoruz. Buna hazır olduğunu sanmıyorum.

"Neden olmasın? Herkesin şehirde bir yeri var."

"Sen herkes değilsin," diyor Z ona.

"Seninle konuşmuyordum." Kadın ona ters ters bakar. "Ama belki de haklısın. Senden uzakta koca bir okyanus şu anda kulağa çok hoş geliyor."

"Yeter," diye emrediyorum onlara. Bu ikisine son zamanlarda ne oldu bilmiyorum ama hep birlikte bir odada olduğumuz her seferinde didişmelerinden gerçekten sıkılmaya başladım. "Gitmemiz için eşyaları hazırlayın."

"Bekle, herkes geliyor mu?" Cosima hepimize şöyle bir baktı. "Bizi Turner'ın götüreceğini sanıyordum."

"Brian sizi götürecektir. Tesadüfe bakın ki bizim de şehirde bir toplantımız var."

"Ne kadar uygun, değil mi?" Cosima gözlerini devirdi. Aslında öyle, ama önemli değil. Çok heyecanlanmasam da bu yolculuğa izin veriyorum. Buna alışmam gerektiğini biliyorum. Çok uzakta olmayacağım. Bu benim ilerlememde bir adım.

Ofisimden çıkıp yatak odamıza gidiyorum. Tova yatağın yanında durmuş çantasına bir şeyler koyuyor. Onun

Beni duyduğunda başını kaldırıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. Doğruca yanına gidip o gülümsemeyi öpüyorum.

"Bugün senin için ne seçtiğimi gördün mü?" Tova yatağın benim tarafımı işaret ediyor. Her iki taraf da benim sayılabilir çünkü karım üstümde uyumakta ustadır. Şikayet ettiğimden değil, özellikle de çıplaksa.

Komodinin üzerinde küçük, beyaz, top gibi bir şekle sahip uzun saplı bir vazo var. "Teşekkür ederim." Tova kıkırdıyor.

"Onlar şakayık. Henüz açmadılar. Bana seni hatırlatıyorlar. Çok kapalılar, ama zamanla ve özenle senin için açılacaklar. Büyük ve güzel." Sözlerini içime çekiyorum, beni nasıl gördüğünü seviyorum.

"Güzel mi dedin? Yine o pembe gözlükleri mi takıyorsun?" Bu bana küçük bir kıkırdama daha getiriyor.

"Ben sadece normal gözlük takıyorum, çok teşekkür ederim. Dediğim gibi. Güzel, yakışıklı, ne derseniz deyin." Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve başını geriye atıyor. Onu tekrar öpüyorum.

"Hazır mısın?" Dişleri alt dudağına batıyor ama başını sallıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Alışverişe falan çıkmayalı uzun zaman oldu, gerçekten." Haklı.

"Biliyorum. Halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var, sonra da bir balayı yapmalıyız."

"Gerçekten mi?"

"Eğer istersen."

"Kulağa harika geliyor. Bekle, pasaporta ihtiyacım var mı?" "Senin için zaten bir tane var."

"Ne? Nasıl yaptın-" Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Boş ver. Demek pasaport işi bitti." Tova yine gülüyor.

Bunun neden komik olduğundan emin olmasam da ben de gülümsüyorum. Söz konusu Tova olduğunda her zaman hazırlıklı olacağım.

Koluma giriyor, ben de onu Cosima ve Z'nin girişte beklediği alt kata götürüyorum. İlk defa kavga etmiyorlar. Cosima'nın dikkati telefonundayken Z

ona ters ters bakıyor. Brian ve adamlarımdan biri bekliyor.

Tova için cipin arka koltuk kapısını açıyorum. Emniyet kemerini taktığımda "İyi olacağım," diyor. Eli yanağıma doğru uzanıyor. "İyi olacak mısın?"

"Bir yolunu bulacağım." Başını eğerek uzun bir süre bana bakıyor.

"Bunun doğru zaman olmadığını biliyorum ve biz her zaman birlikteyiz."

"Her zaman değil."

"Tamam, her zaman değil." Tova gülüyor. Ondan önce yataktan çıktığım ve ilgilenmem gereken işler olduğu birkaç kez oldu.

Sık sık ofisime gelip dikiş dikmeye ya da kitap okumaya çalışsa da bu kısa sürede sekse dönüşüyor. Karım daha erotik hikayelerden hoşlanıyor; gittikçe daha kirli oluyorlar. Bazen bahçesinde oluyor ya da annesini ziyaret ediyor. Kütüphaneden bahsetmiyorum bile. Orada sık sık kız kardeşimle ve Marks'la telefon görüşmesi yaparak vakit geçiriyor.

Onunla geçirdiğim zamandan ne kadar keyif alıyorsam, onlar bir aradayken kütüphanenin içinden gelen kahkahalardan da o kadar keyif alıyorum. Bu onu mutlu ediyor, bu da beni rahatlatıyor.

"Dediğim gibi, doğru zaman değil ama aslında farklı yerlere gidiyoruz ve ben sadece hoşça kal demek istemiyorum. "Hoşça kal, seni seviyorum demek istiyorum." Pek şaşırdığım söylenemez ama söylediklerini ve içimde yarattığı duyguları sindirmem bir saniye sürüyor. "Sakın karşılık verme." Tova eliyle ağzımı kapatıyor. Sessiz kalmamı istediğinde ağzımı kapatmak gibi yeni bir alışkanlık geliştirdi. "Ben söyledim diye karşılık vermeni istemiyorum. Sadece üzerinde düşün. L kelimesinin senden hep kaçtığını biliyorum." Elini ağzımdan çekiyorum.

"Seni seviyorum, küçük fare."

"Gerçekten mi?" Gözleri

yumuşadı. "Bu aşk olmalı."

"Ya da saplantı," diye ekliyor kız kardeşim, onu görebilmem için öne doğru eğilerek.

"Emniyet kemerini taktın mı?" Z arkamdan söylüyor.

"Bana bu kadar takıntılı olmanı seviyorum ve ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Parmağımı evlilik yüzüğünün üzerinde gezdirdim. "Benim için iyi bir kız ol." Tova'nın yanakları pembeleşiyor ve dün gece yatakta bana okuduğu kitaplardan birinin bir bölümünü hatırladığını biliyorum. Onun için gerçeğe dönüştürmekten mutluluk duyduğum bir bölüm.

"İyi olacağım."

Kapıyı kapatmak için kendimi zorlamadan önce ona bir öpücük daha veriyorum. "Brian."

"Biliyorum, efendim."

Başımı sallıyorum. Şoför koltuğuna oturuyor ve ben de onların arabayı çekip uzun araba yolundan aşağı inmelerini izliyorum.

"Sen iyi misin?" Z soruyor. Ona iyi olduğumu söylemek isterdim ama uzun zamandır ilk kez kendimi huzursuz hissediyorum. Sadece başımı sallıyorum. "Pekâlâ, orada görüşürüz." Z bisikletine atlayıp önümüzden gitmeden önce kaskını takıyor.

Ronan yanaşıyor. Yolcu koltuğuna geçiyorum. "Önceden bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bir ceset olup olmayacağını mı bilmek istiyorsun?" Ronan omuz silkiyor. "Sence çocuğu öldürmeli miyiz?"

"Çocuk mu? O bizim yaşımızda." Bu doğru olabilir ama Ronan ve ben bu çocuğun hayal edebileceğinden çok daha fazlasını gördük ve yaşadık. İsteddiği her şeyin yanına kalacağını sanan şımarık küçük bir pislik. Babasının onu kurtaracağını sanıyor. Babasının kendisini bile kurtaramayabileceğini bilmiyor.

Chapter Twenty-Nine

TOVA

Cosima getirilen tüm giysilere bakarak bir ileri bir geri yürüyor. Neiman Marcus'un sadece bize ayrılmış özel bir alanındayız. Ki b u beni mutlu etti. Brian'ı takip etmenin garip olabileceğini düşündüm. Biz etrafında ve izliyor Biz değişim itibaren bir kıyafetten diğerine. Eminim bir podyum gösterisi istemez. ona bir tane vermek istemediğim kadar.

"Bu plan daha başlamadan bitmişti." Cosima hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı. "Sana geri mesaj attı mı?"

"Hayır, ama bunun bir önemi var mı? Buraya giremez." Bu konuda ne hissedeceğim konusunda kararsızım.

Bu berbat bir şey çünkü Marks'la tanışmayı çok istiyordum. Yaptığımız her şey internette. Elbette görüntülü görüşme falan yaptık ama bu farklı. Warren'a tüm gerçeği söylememiş olmanın verdiği suçluluk duygusunun beni yavaş yavaş yiyip bitirdiğini itiraf etmeliyim. Bunu daha da kötüleştiren şey -şimdi gerçekten düşünüyorum- Marks söz konusu olduğunda Warren'ın en başından beri endişelendiği şeyin bu olması. Onun sinsi olduğunu düşünüyor. Onun hakkında konuşurken tam olarak bu kelimeyi kullanmadı ama kullanmasına da gerek yoktu. İşte şimdi Marks'la sinsi sinsi dolaşıyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Cosima yanımdaki kanepeye oturdu.

"Bizim için hazırladıkları kıyafetlerden bazılarını deneyebilirsin." Rafları işaret ettim. Her birimiz için ayrı bir tane getirmişlerdi. Warren önceden düşünmüştü. Kıyafet raflarında dolaşmaya alışkınım. Bunların hiçbirinin üzerinde etiket bile yok.

"Hey!"

Cosima ve ben bir çılgılık atarak yerimizden sıçradık. Kafalarımızı geriye atıyoruz, ses tavandan geliyor. Marks bize sırtarak bakıyordu.

"Ne?" Brian normalde açık olan kapının üzerinde asılı duran perdelerin arasından fırladı. Silahını çekmişti. Silahını bizim açıkça baktığımız yere doğru kaldırdı. Tekrar yukarı bakıyorum ve tavan döşemesinin tekrar yerine oturduğunu görüyorum. "Neydi o?" Brian silahını tavana doğrultmuş halde daha da ileriye doğru yürüyor.

"Örümcek," diye geveliyorum. "Bir tane gördüğümü sandım." "Özür dilerim." Cosima ona özür dileyen bir gülümseme veriyor. Brian silahını kılıfına sokuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, her şey yolunda. Tamamen soyunup bu giysileri denemek üzereyim." Cosima kaşlarını oynatıyor.

"Bu benim işaretim." Brian arkasını dönüp bizi yalnız bırakıyor. "Çabuk düşünmek, Tova. Sevindim için bkz. sen Sonunda üzerinde bu görev için." "Görev mi?"

"Evet, adını Petty Badgers koyduk," diyor Marks, fayans tekrar açılırken. "Yardım edebilir misiniz? Tavandayım ve örümcek yorumundan sonra üzerimde sürünen bir şey olduğuna ikna oldum."

"Seni oradan nasıl indireceğiz?" Cosima sordu.

Marks'ın Warren'ın gönderdiği güvenliği nasıl atlatacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama daha iyi bilmem gerekirdi. Tabii ki tavanda. Aslında oldukça zekice ve eminim biraz planlama gerektirmiştir.

"Bana yardım et. Kanepeyi biraz kaydıralım ki tam altına gelsin. Marks, üzerinde durup sana yardım etmemizi mi istiyorsun?"

yoksa kendini alçaltmayı mı denemek istiyorsun?" Cosima harekete geçer.

İyi ki de öyleyim çünkü bir çeşit sersemlik içindeyim. Sinirden mi, heyecandan mı, yoksa yakalanma düşüncesinden mi böyle hissediyorum emin değilim.

İkimiz de ona destek olması için ellerimizi kaldırıyoruz; o aşağı atlıyor ve hepimiz neredeyse düşüyoruz. "Vay canına, az kalsın Tova'ya benziyorduk," diye takılıyor Marks bana.

"İki pencereden yuvarlanırsan sonunu asla duyamazsın."

"Hayır, arkadaşlar bunun içindir," diyor Marks ve beni kendine çekerek sıkıca sarılıyor.

"Sandığımdan daha uzunmuşsun." Tüm bunlar çok gerçeküstü geliyor. Sonunda onunla yüz yüze tanışacağıma inanamıyorum.

"Biliyorum, süper model bacaklarım var." Sonra Cosima'ya döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum." Marks elini uzatıyor.

"Hey, ben de sarılacağım." Cosima onun elini tutarak sarılmak için çeker.

"Tamam, tamam, ama Tova'yla kucaklaşmaya ısınmam yıllarımı aldı."

"Ve benimle sadece günler sürdü." Cosima ona toplayabildiği en tatlı gülümsemeyi verir. "Hızlı hareket ediyoruz, Marks." Marks güler.

"Bana telefonunu ver." Elini tekrar uzatır. Cosima telefonu ona verir.

"Giysilerini dene, yoksa beni yalancı çıkarırsın," diye emrediyorum Cosima'ya.

"Kolumu bük, neden yapmıyorsun?" Doğruca raflardan birine yöneliyor. Cosima, Marks telefonunu tamir etmek için burada olduğu için sakinleşti, tamir etmekten kastım Z'nin telefona erişimini engellemek.

Marks sırt çantasından bir şeyler çıkararak kanepeye uzanıyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, sarı-pembe saçları öne çıkıyor. Marks'ın saçları her zaman renk kattığı neredeyse beyaz-sarıdır. O

asla ciddi bir şey yapmaz, sadece biraz renk vermek için hafif bir renk tonu. Gerçekten işe yarıyor.

"Saçını beğendim."

"Sadece senin için pembe yaptım." Yanına oturdum.

"Ne kadar tatlı." Omzumu onunkine çarpıyorum. "Yüz yüze birlikte olmak çok güzel."

"Öyle," diye onaylıyor Marks ama neredeyse üzgün görünüyor. "Sen iyi misin?" Omuz silkiyor. "Gel hadi." Ona tekrar vuruyorum. "Seni şahsen görmek gerçekten çok güzel. Çok hoş." Ah,

İşte orada. Marks asla bir yerde çok uzun süre kalmaz. Onun içinde bu tehlikeli. Hiçbir yere kök salmamak sıkıcı olmalı.

Keşke kendini güvende hissetmesi için bir yol olsaydı da bir yere yerleşebilseydi. Hareket halinde kalması gerektiğine inanıyor yoksa her şey onu yakalayacak.

"Size bir şey getirebilir miyim bayanlar..." Brenda, bizi buraya getiren kadın, Marks'ı görünce konuşmayı bıraktı. "Kimsin sen?"

"O benimle birlikte." Ayağa kalktım. Kahretsin, bunu nasıl halledeceğiz? Brian'a bir şey söyleyecek mi? Hızlı arama listesinde kocam var ve onu uyaracak mı?

"Evet, bu Marks; onu görmezden gel. Onu bizimle alışverişe getirmeliyiz." Cosima'nın sesi şeker gibi tatlı. "Bu raftaki her şeyi alacağım, o yüzden yeni bir rafa ihtiyacım olacak. Deneyebileceğim başka ürünleriniz var mı?"

"Elbette, bize biraz zaman verin, daha fazlasını getireceğiz." Brenda hızla Cosima'ya daha fazla giysi bulmaya gitmeden önce gülümsüyor. Kıl payı kurtulduğumuzu bilerek hep birlikte rahat bir nefes alıyoruz.

"Bu işte iyisin." Başımı sallıyorum.

"Sanırım günün sonunda hâlâ bir Marino olduğumu unutuyorsun." Bu doğru.

"Bu bize telefonunla işimi bitirmem için yeterli zamanı kazandıracaktır." Artık Marks da burada olduğuna göre, ziyaretimizin aceleye gelmesinden nefret ediyorum.

"Hanımlar," diye sesleniyor Brenda perdelerin arasından geri dönerken. "Bu bir sorun." Hemen arkasında bir polis var. "Bu memurun sizinle konuşması gerekiyor."

Cosima neredeyse kabaca, "Teşekkür ederim Brenda," der. Brenda başıyla onaylıyor ve bizi polisle yalnız bırakmak için dönüyor.

"Bir sorun mu var?" Ayağa kalkarak soruyorum. Cosima bana elini uzatıyor.

"Kimsin sen?" Cosima ona soruyor.

"Ben Memur Woods."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Sen de kimsin ve Brian nerede?" Cosima yanımıza ve önümüze geliyor. Ne haltlar dönüyor burada? Göz ucuyla Marks'ın telefonu yanına doğru kaydırıldığını görüyorum.

"Sadece birkaç sorum var, hepsi bu." Bize gülümsüyor. Sanırım bizi rahatlatmak istiyor ama tam tersini yapıyor.

"Ölmek mi istiyorsun?" Cosima, Memur Woods'a doğru bir adım daha atıyor.

"Kımıldama." Woods silahını çekip Cosima'ya doğrultuyor.

"Demek ölmek istiyorsun." Cosima iç geçirir.

Marks bana ne oluyor bakışı attı. Polise de değil, Cosima'ya. Ölmek mi istiyor?! Demek istediğim, Z'ye çene çalmakla sana silah doğrultan birine çene çalmak arasında fark var.

"Kapa şu lanet çeneni!" diye bağırıyor ona, maskesini düşürerek.

"Ne istiyorsun?" Cosima çenesini kapatmadan soruyor. Aslında o kadar da şaşırtıcı değil.

"Karısı, hanginiz o?" Silahını Marks'a ve bana doğrultup aramızda işaret ediyor.

"Savaş'ın karısı mı?" Cosima ona doğru bir adım daha atar. Silahını ona doğru geri sallıyor. Aklını mı kaçırdı bu kadın?

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim!" diye bağırıyor ona.

Marks bana, "Kokuyor gibi görünüyor: arabada bırakılmış iki günlük McDonald's patates kızartması gibi," diye mırıldanıyor, bu da Woods'un silahını bize doğru çevirmesine neden oluyor. "Yüzük sende. Benimle geliyorsun." Silah sadece bana doğrultulmuştu. Başparmağımı yüzüğümün alt tarafına sürüyorum.

"Böyle bir şey olmayacak." Marks önüme geçti. "Aman Tanrım." Onu iterek geçiyorum. "Evet, ben Warren'ın karısıyım."

"O seninle gelmiyor," diyor Cosima, sanki burada yetkili oymuş gibi.

"Sana bir kurşun sıkmama ve bunun doğru olup olmadığını görmeme ne dersin?"

"Bu çok gürültülü olur. Dikkat çeker. Bunu istemezsin, değil mi?"

"Benimle geliyor." Yaklaşıp silahı Cosima'nın çenesinin altına dayıyor. "Biliyor musun?" Woods dudaklarını yalıyor. "Sanırım seni de götüreceğim." Midem bulanıyor. "Aslında, sanırım hepinizi alacağım."

Chapter Thirty

WARREN

Üstteki düğmelerden birkaçını gevşetmeden önce düğmeli gömleğimin kollarını yukarı kıvırıyorum. "Ofisteki çocuğu dövecek misin?" Ronan soruyor.

"Biri bunun bedelini ödeyecek." Torpido gözünün içinden silahımı çıkardım. Ronan'a benim için saklatmışım. Onu uğurlarken Tova'nın fark etmesini istemiyordum. Bu onu sadece endişelendirirdi. Silahı tekrar kılıfına sokmadan önce emniyetini kapattım.

"Depolarından birini bu yüzden yakmadın mı?" Ronan kendi silahını kontrol etti.

"Bu sadece bir mezeydi." Cipten dışarı çıktım. Z zaten oradaydı, binaya yaslanmış, telefonuyla uğraşıyordu. Kızgın görünüyordu.

"Evet, bazı şeylerim çalışmıyor." Telefonu arka cebine sokuyor, sonra bir tane daha çıkarıyor. Elinde çevirip yakalıyor.

"Bu bir sorun mu?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok." Başıyla binayı işaret ediyor. "Benim tarafımdan devam ediyoruz. Tüm sistemler kapandı."

"Pekâlâ." Z duvarı iterek yan kapıya yöneldi. Bay Woods ön kapıdan gireceğimizi düşünüyorsa, pek de zeki biri değil, ama o kadarını zaten biliyoruz. Oğlunun rozet takmasına ve onu kötüye kullanmasına izin veriyor. İşlevsel bir rozet bile değil.

bir şekilde. Oldukça savurgan. Ama oğlunun pek de zeki olmadığını ve başını belaya sokacağını biliyor olabilir.

Z kilidi çabucak açıyor. "Bugünlerde her şeyin dijital olmasına bayılıyorum." Sırıtarak kapıyı bizim için açtı.

İçeri girip merdivenlerden dört kat yukarı çıkıyoruz. Merdivenlerden çıktığımızda masasının arkasından kalın gözlüklü bir kadın beliriyor. Gözlükler yüzünü kaplayan şaşkın ifadeyi gizleyemiyor.

"Martha," diye selamlıyorum onu. Bay Woods'un en üstte yer alan ana katındaki personelle birlikte binanın kat planını gözden geçirmiştım. Bu kattaki tek ofis onun. Diğerleri konferans salonları.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Woods sizi toplantımızdan haberdar etmedi mi?"

Hızla başını sallıyor. "Bir toplantısı olduğunu söylemedi."

"Neden öğle yemeği molası vermiyorsun?"

"Yapamam-"

"Bu bir soru değildi."

"Doğru." Martha masasının alt çekmecesini açarak çantasını aldı.

"Martha," diye sesleniyorum yanımdan geçerken. Duraksayıp bana bakıyor. "Yeni torununuz için tebrikler." Yüzündeki renk hemen kayboluyor. Elimi Z'ye uzatıyorum; o da bana içi para dolu zarfı uzatıyor. Ben de ona uzatıyorum.

"Yeni hayat kutlanmalı," diyor Z ona. "Evet." O da başıyla onaylıyor.

"Neden günün geri kalanında izin almıyorsun? Gidip bebek Mikey ile vakit geçir. Ona güzel bir şeyler al," diye ekliyor Z.

"Teşekkür ederim," diyor kadın hızlı ve rahatlamış bir nefesle. "Yanında koruma gibi görünen iki adam getirmiş." Ona başımı salladım ve o da aceleyle gitti. Bu küçük gerçeği zaten biliyordum.

Koridorun ilerisinde Ethan Woods'un ofisine doğru ilerliyoruz. Çift buzlu cam kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyorum. Ethan masasının arkasından kalktı.

"Bayan Noals gelişinizden beni haberdar etmedi." "Martha öğle tatilini erken bitirdi."

Ethan sesli bir şekilde yutkunuyor ve takım elbiseli iki adama bakıyor. İkisinin de takım elbise ceketlerinin altında silah kılıfları olduğu anlaşılıyor.

"Onlara aldırma. Benim için endişelenmelisin." Ofisine doğru ilerleyip kitaplıklardan birine doğru yürüyorum. Onun ve karısının resmini elime alıyorum. "Kim nasıl?"

"İyi," diye yanıtlıyor gömleğinin yakasını çekiştirerek. Ethan'ın çok kötü bir poker surati var.

"O zaman Bourbon Sokağı'na yaptığın ziyaretleri bilmiyor olmalı. Karımın bundan pek hoşlanmayacağını biliyorum." Resim çerçevesini tekrar yerine koydum. "Ya da belki Kim bilmemeyi tercih eder."

Hakkında okuduklarıma bakılırsa Kim bu işi sadece para ve her gün ihtiyaç duyduğu yüksek kaliteli kokain için yapıyor. Aileleri gerçekten de bu toplumun temel direği.

"O-"

"Bunun bir önemi yok sanırım. Oğlunuzla birlikte sizin de üyeliğiniz iptal edildi." Ofisine şöyle bir göz gezdirdim. "Peki oğlunuz nerede?"

"Yolda."

"Bu doğru mu?" Dikkatimi adamlardan birine yöneltiyorum. "Emin değilim efendim. Daha önce buradaydı ama

Bir saate kadar onu görürüm."

"Dışarıda bekleyin," dedim onlara.

"Ne? Onları ben tuttum. Benim için çalışıyorlar." Adamlar onu görmezden gelip ofisten çıkıyorlar.

"Sen benim şehrimdeyken kimse senin için çalışamaz," diye hatırlatıyorum ona. Sanırım Ethan'ın pek çok hatırlatmaya ihtiyacı olacak. "Şimdi, oğlun nerede?" Konuşmaya başladı ve ben ona durmasını işaret ettim. "Oyun oynayacak havada olmadığımı bil."

Daha önce de gergin olduğumu sanıyordum ama bu küçük pisliğin nerede olduğunu bilmemek gerginliğimi artırdı.

"Bunun için ona gerçekten ihtiyacımız var mı?" "Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?"

"Hayır, hayır." Ellerini kaldırıp geri adım atıyor ama gidecek bir yer yok, o yüzden sandalyesine geri düşüyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor. Uyarı çok yüksek. Telefonumu sessize almıştım ama titreşim açıldı. Çıkartmak için cebime uzandım. Z'nin ve Ronan'ın telefonları da aynı uyarı sesiyle çalmaya başlıyor. Hepimiz birbirimize bakıyoruz ve cevap vermek için telefonlarımızı çıkarıyoruz.

"Böyle bir şey olmayacak." Hat üzerinden söylendi. Kim olduğunu hemen anlıyorum. Son birkaç haftadır kütüphaneden gelen sesi duyuyordum. Bu Marks. Z'nin ve benim gözlerimiz kilitleniyor, sesin kimden geldiğinin farkında olduğunu anlıyorum.

"Aman Tanrım." Karımın sesini duyduğumda vücudumdaki her hücre alarma geçiyor. Birlikteler.

Ronan'a *Brian*'ı bağla diyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Evet, ben Warren'ın karısıyım." Ne haltlar dönüyor burada?

"Seninle gelmiyor," diyor Cosima ve ses tonu normal şakacı tonu değil, hatta Z'yle kavga ederken kullandığı ses tonu bile değil. Aslında, sinirlendiğinde ya da emir verdiğinde sesi annemize çok benziyor. Kalbim çarpmaya başladı. Biri Tova'yı almaya çalışıyor.

"Sana bir kurşun sıkmama ve bunun doğru olup olmadığını görmeme ne dersin?" Bobby Woods'un sesini duyduğumda damarlarımdaki buzlar eriyor. Dönüp silahımı çıkarıyorum ve Ethan'a doğrultuyorum.

"Bu çok gürültülü olur. Dikkat çeker. Bunu istemezsin, değil mi?" diye cevap veriyor kız kardeşim.

"Ne halt ediyor bu?" Z homurdanıyor.

"Benimle geliyor. Biliyor musun? Sanırım seni de götüreceğim. Aslında, sanırım hepinizi alacağım."

Z çoktan harekete geçti ve söylediğim hiçbir şeyin onu yavaşlatmayacağını ya da bekletmeyeceğini biliyorum.

"Neler oluyor?" Ethan ellerini kaldırdı.

"Oğlun az önce ikinizi de öldürdü." Ateş ettim ve onu göğsünden vurdum. Cesedi yere düşmeden ölmüştü. Çok hızlıydı ama şu anda onunla uğraşacak zamanım yok.

Ofisten çıkıyorum, Ronan da hemen arkamda. Telefonu hoparlöre alıyorum. Woods'un ofisinin dışında bekleyen iki adama, "Cesedi güney tarafındaki depoma götürün," diyorum.

Bobby onu elime geçirdiğimde ölmek için dua edecek. Onunla işim bittiğinde, kimse karımın adını bile ağzına almaya cesaret edemeyecek.

Chapter Thirty-One

TOVA

"P Lease, onları almana gerek yok. Peşinde olduğunuz benim," diye yalvarıyorum memura. Onun gerçek olduğundan emin değilim.

ama önemli değil. Rozetinin üzerinde Woods yazıyor.

"Beni davet etmiyor musun?" Marks oflayıp pufluyor, gerçekten gücenmiş gibi.

"Bana öyle geliyor." Cosima başıyla onaylıyor. İkisi de aklını kaçırmış. Neden hepimizin alınması gerekiyor?

"Hepiniz kapayın çenenizi," diye bağılıyor, üçümüze de sinirlendiği belli.

Cosima sanki elinde silah olan deli bir adamla konuşmuyormuş gibi, "Bu çok kabaydı," diyor.

"Ağzından bıktım." Yüzüne ters bir tokat attığında nefesim kesildi. Cosima yere düştü. Ondan bir inilti geliyor. Onu kontrol etmek için eğilmeye başlıyorum ama Woods bir adım öne çıkıp silahı yüzüme doğrultuyor. "Yapma."

Cosima'dan gelen hıçkırıklar benim de gözlerimi yaşartıyor. "Bizi buradan nasıl çıkaracaksın ki?" Marks ona soruyor. "Planın nedir, Lego kafa?"

Legohead mi? Bu saçmalıkları nereden buluyor? Woods'a ne kadar çok bakarsam, o kadar çok fark ediyorum ki

Saçları oldukça kutu şeklinde. Sanırım bir Lego kafasını andırıyor.

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Perdelere bakıyor ve hemen bize dönüyor. "Bir çıkış olmalı." Woods odanın içinde dolaşp bir çıkış aramaya başladı. Belli ki küçük planını enine boyuna düşünmemiştir. Bırakın üçümüzü, beni buradan tek başıma çıkarmak bile yeterince zor olacaktı. Dikkatinin dağılmasına sevindim; bu bana Cosima'yı kontrol etmek için zaman veriyor.

Ona bakıyorum. Yüzünü kısmen görebilmem için başını çeviriyor. Sonra bana göz kırpıp arkasını dönüyor, hıçkırıkları geri geliyor. Bir şeylerin peşinde. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok, bu yüzden ne yapıyorsam onu yapmaya devam edeceğim.

"Kafası iyi," diye fısıldıyor Marks ağzını bile oynatmadan.

"Lanet cehennem!" Woods bağılıyor. "Biz gidiyoruz." O

bana doğru yürüyor.

"Bunu bir düşün." Marks yine önüme atladı. "O, War Marino'nun karısı. Seni öldürecek. Hayır, onu geç. Seni öldürmekle kalmayacak, ölmüş olmayı diletecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Woods göğsünü ortaya çıkarana kadar üniforma gömleğinin düğmelerini koparmaya başlar. "Bu benim Savaş'la ilk dansım olmayacak." Göğsünün her yerinde kızgın kırmızı kesikler var. Yeni değiller ama eski de değiller. Hâlâ iyileşiyorlar.

Bir adım geri çekiliyorum. "Bu seni iğrendiriyor mu, küçük fare?" Warren'ın takma adını benim için kullanmasından nefret ederek yutkunuyorum. "Bunu kocan yaptı. Boktan, iğrenç olan o. Ertesi gün gerçekleşecek düğününüz hakkında konuşurken beni kesti."

"Demek War doğruyu söylüyormuş," diye mırıldandı Marks sadece benim duymam için. Warren'ın Bourbon Sokağı'na anlaşımak için gittiğini söylediği adam bu. "*Sana söylemiştim,*" diye mırıldanmak istiyorum ama bunu şimdilik kendime saklıyorum.

"Sana eşleşenlerden vereceğim." Woods dudaklarını yalıyor ve içime korku dolu bir ürperti gönderiyor. "Onları bağlamak için bir şey getir. Onlar kalıyor, ama sen benimle geliyorsun." Silahıyla bana işaret ediyor.

"Kapa çeneni artık. İniltilerini duymaktan bıktım. Ağzın artık o kadar da büyük değil, değil mi?" Dikkatini tekrar Cosima'ya çeviriyor, o da her ne rol yapıyorsa ona devam ediyor.

"Bize zaman kazandır," diye tekrar fısıldıyor Marks, gözleri onun da bir şeylerin peşinde olduğunu anlamamı sağlıyor.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Bu manyağın arkadaşlarımı bağlamasına yardımcı olacak bir şey bulmak için odaya bakıyormuş gibi yapmaya başlıyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Woods birkaç dakika sonra giysi rafının yanında durduğum yere gelerek "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi. "Ben kendim yaparım. Oraya geri dön." Beni Marks'ın olduğu yöne doğru itti.

Raflardan birinden bir parça koparıp Cosima'nın yanına döndü.

"Ayağa kalk." Ayağıyla onu dürtüyor. "Ve ellerini arkada birleştir." Cosima başını kaldırır.

Cosima ona "Son şansın" der. Woods ona tekrar vurmak için yumruğunu kaldırıyor ama Cosima daha hızlı. Elindeki bıçak adamın kalçasına saplanmadan önce zar zor görebiliyorum. Adam çığlık atıyor ama silahı kadına doğru kaldırıyor. Kadın bıçağı çeviriyor, eli silahla birlikte adamın koluna vurmak için yukarı kalkıyor. "Kaçın!" Cosima aynı anda bağırır.

Kimse tepki veremedi ışıklar sönüyor, her yer karanlığa gömülüyor. Acil durum ışıklarının yanmasını bekliyorum ama yanmıyor. Marks elimi tutuyor ama başka bir el üst kolumu sarıyor ve sıkıyor.

"Ne oluyor lan?" Woods beni kendisine doğru çekerek bağırıyor. Marks'ın elini bırakıyorum, bu adamın ne yapacağından emin değilim.

"Bu Z," diye homurdanıyor Cosima. "O ortaya çıkmadan hiçbir yere gidemiyorum."

"Kapa çeneni, seni aptal orospu!" Silahı iki kez ateşleyip hepimize çığlık attırdığında kalbim sıkışıyor. Silahı yan tarafıma bastırıyor. "Aklına bir şey gelmesin," diyor Woods kulağımın dibinde. Başımı sallıyorum. "Işıkları aç yoksa onu vururum."

Cosima ya da Marks'ın vurulmuş olabileceği korkusuyla gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. "Yap şunu! Yemin ederim onu öldüreceğim." Işıklar tekrar yandı. Gözlerimi kırptıştırıyorum, bir an için ışıktan kör oluyorum. Sonunda odaklandığımda onu gördüm. Warren kapının girişinde duruyor, silahını Woods'a doğrultmuş.

Woods biraz daha arkama geçip silahı yanıma bastırıyor.

Warren'ın yüzünde pek çok ifade görmüştüm ama hiçbirisi şu anda takındığı ifadeye benzemiyordu. Saf, katıksız bir öfke. Gözlerinin daha da karanlık olduğuna yemin edebilirim. Gözünü kırpmadan Woods'un her hareketini izliyor.

Yüzümden akan gözyaşlarını kontrol edemiyorum ama Warren'ı görmek bana garip bir sakinlik duygusu da getirdi. Başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğinden hiç kuşkuım yok.

"Sen şanslı bir adamsın." Warren'ın sesi buz gibi. "Eğer onu öldürmüş olsaydın, bu çok daha kötü olurdu."

Woods cevap vermek için ağzını açtı ama artık çok geçti. Silahın sesi çıkmıyor. Woods yere düşene kadar Warren'ın onu başından vurduğunu fark etmedim.

"Orospu çocuğu." Orada kimin olduğunu bilmeden arkamı döndüm. "Onu canlı istediğini sanıyordum. Her tarafım kan oldu. Onu yakalamak üzereydim." Ronan koluyla yüzünü siliyor. Bu da nereden çıktı şimdi? Ronan üç adam arasında en iri yapıllı olanıydı; bu kadar hızlı ve karanlıkta hareket edememeliydi. Belli ki Marino ailesindeki herkesin kendine has yetenekleri var.

"Bu sıcak olmamalı." Marks'ın söylediğini duyuyorum ama dikkat etmiyorum. Warren beni döndürüp ayaklarımdan kaldırıyor.

"Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "İyiyim," diye tekrarlıyorum.

Cosima, üzerindeki kanı bir giysi parçasıyla silen Ronan'a, "Hey! Ben de onu alacaktım," diye bağıyor.

Warren her şeyi görmezden geliyor, yüzünü boynuma gömüyor. Derin bir nefes alıp beni içine çektiğini hissediyorum. Kollarımı ona doluyorum.

Z hışımla odaya giriyor; onun da yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var.

"Senin derdin ne lan?" Cosima'ya doğru fırladı.

"Biliyor musun, sanırım her şey dört yaşındayken başladı ve-

" "Yapmayın!" diye bağırarak hepimizin donup kalmasına neden oldu. Cosima

Hatta çenesini kapatacak kadar zekiydi. "Her şeyin lanet bir oyun ve şaka olduğunu mu sanıyorsun?" Z yaklaşıyor. "Ve seni neden Avrupa'da tuttuğumuzu merak ediyorsun." Cosima sanki ona vurmuş gibi irkildi. "Hâlâ komik olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekte neyin peşinde olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" Raflardan birine doğru yürüyüp onu itiyor, sonra bir başkasını. "Şu oynadığınız oyun mu?" Kimse tek kelime etmez ama Warren başını kaldırır. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Cosima başını hayır anlamında sallıyor; gözyaşlarıyla savaştığı belli oluyor.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diyor Ronan, araya girerek.

"Onu çiftliğe geri götürün ve buradan ayrılmaması için emir verin."

"Hey, bu-" Z, Cosima'ya onu susturan bir bakış atar. "Ben hallederim," der Ronan Z'ye, o da başını sallayıp Cosima'ya döner.

ve gidiyor.

"Az önce gitti mi?" Fısıldadım.

Warren sonunda, "Temizlik ekibini çağır," der. Sözleri Ronan'a yöneliktir. "Cosima ve Marks'ın çiftliğe sağ salim döndüklerinden emin ol. Karımla yalnız kalmam gerek." O anda Marks'ın Ronan'a ateşli dediğinden beri tek kelime etmediğini fark ediyorum. Başımı kaldırıp odaya bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Ne oluyor lan?

"Pembe saçlar nereye gitti?" Kelimeler Ronan'ın dudaklarından döküldüğü anda telefonum cebimde titriyor ve Marks olduğunu anlıyorum.

"Gitti."

"Nereye gitti?" Ronan soruyor.

"Tavana mı?" Cosima alay etmeye çalışıyor ama yarım ağızla.

"O Marks mı?" Ronan yukarı bakar.

"Sen iyi misin?" Warren'a soruyorum. Gözlerindeki o karanlığı hâlâ görebiliyorum.

"Konuşmamız gereken şeyler var." Kahretsin, başım belada.

"Seni seviyorum, küçük fare."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi beni bir daha asla ayrılmayacağımı hissettiğim eve götür."

"Yatak odasından çıkmaya izin verirsem şanslısın."

"Benimle iyi vakit geçirerek dalga geçme," diye şaka yapıyorum ama Warren gülmüyor.

"Çok erken, Tova, çok erken," diyor Cosima.

Warren beni eve doğru götürürken duyduğum son şey bu oluyor.

Chapter Thirty-Two

WARREN

onu kaybedebilirdim. Bunu hazmetmek benim için çok zor. Tova benim tüm dünyam oldu. Karıma ulaşmak için yol boyunca duygu sağanağı yaşadım. Sadece o vardı ve eğer ona bir şey olursa, eğer biri onu benden alırsa, hayal edebildiğim tek şey zifiri karanlıktı.

Sonrasında hiçbir şey olmayacaktı.

Hiçbir şey hissetmezken ya da gerçek korkularım yokken başkalarının bahsettiğini duyduğum tüm duyguları yaşamaya başladım. Ayrıca her şeyi tüketen bir öfke. Babam haklıydı. Ben daha tehlikeliyim. Ona ulaşma görevimde tüm mantıklı düşüncelerimi kaybettim. Yoluma çıkan herkesi hiç düşünmeden öldürebilirdim.

Planım Bobby'yi canlı ele geçirmektir, böylece onunla eğlenebilecektim, ama onu o silahla küçük fareme bastırırken gördüğümde, her şey pencereden dışarı çıktı. O silahı ondan almak için ne gerekiyorsa yaptım.

"Sıra bende." Tova vücut yıkama şişesini kaptı, beni yıkamaya niyetliydi. Onu doğruca banyomuza götürdüm ve zarar görmediğinden emin olmak için her santimini incelemek üzere soydum.

"İhtiyacın yok-"

"Biliyorum." Tova sözümü kesti. "Bırak da kocamı seveyim." Bunun üzerine çenemi kapattım. "Benim için geleceğini biliyordum. Bundan hiç şüphe etmedim." Ona gitmemek için ölmüş olmam gerekirdi.

Marks bize avantaj sağlamıştı ama diğer alarmım da çalmaya başlamıştı. Tova'nın yüzük parmağındaki. Birçok şeyi izliyor, kalp atış hızı bunlardan sadece biri. Z'nin kendi ürettiği ve tehlike olup olmadığını değerlendirmeye yardımcı olan bir teknoloji.

Tüm bu şeylerin nasıl çalıştığını anlamaya başlayamam, ama Z'nin söz verdiği şeyi tam olarak yaptı. Arabaya biner binmez bir dizi uyarı çalmaya başladı. Z'nin bunu neden yarattığından emin değilim ama mikroçipi ameliyat yapar gibi yüzüğe yerleştirdiğinde, böyle bir şeyi ilk kez yapmadığını anladım.

"Aramıza hiçbir şeyin girmesine asla izin vermeyeceğimi söylemiştim."

"Hatırlıyorum." Bana gülümsüyor. "Ama artık güvendedeyim." Tova elini yanağıma götürüyor. Dokunuşuna doğru eğildim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bunu bilmiyorum." Hâlâ gerginim. Adrenalin hala damarlarımda pompalanıyor. Tova'nın eli sikimin etrafını sarıyor. Ben de onunkini kendiminkiyle kapatıyorum. "Bu iyi bir fikir değil," diye uyarıyorum onu, kendimi kontrol edip edemeyeceğimden emin değilim. Şu anda onu almak istediğim yol yumuşak ve yavaş değil. Vücudum çok gergin. Ama yaşadığı onca şeyden sonra ona kaba davranmak da istemiyorum.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun?" Şakacı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Dikişlerim çözülüyor. "Benden ne istiyorsun?" Tova dudaklarını yalıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip gözlerimin içine bakması için başını daha da geriye çekiyorum.

"Tova." Onu tekrar uyarmaya çalışıyorum.

"Beni becermek mi istiyorsun Warren?" Sırıttıyor. "Yoksa War'ın mı beni sikmesi gerekiyor?" Tam üstüne bastı.

Yapmam gereken şey tam olarak bu. "Ne bekliyorsun?" Tova geri adım atıp duş duvarına yaslandı.

Onu kaç kez çıplak gördüğümün bir önemi yok; hala ona hayranlık duyuyorum. Karım nefes kesici. O çok baştan çıkarıcı ve ben de karşı koyamayacak kadar kontrolden çıkmış durumdayım. Tova'yı kollarımın arasına alarak atıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanıyorum. Tova bacaklarını e t r a f ı m a sarıyor. Şimdi onun içinde olmalıyım.

Aşağı uzanıyorum, sikimi onun girişine y ö n l e n d i r i y o r u m ve tamamen içine giriyorum. Nefes nefese kalıyor ve yavaşlamam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Çekiyorum ve hemen geri sokuyorum. Ben ihtiyacım olanı alıyorum, o da bana veriyor.

"Warren," diye inliyor, tırnakları omzuma batıyor. Acının ısırtığı beni daha da azdırıyor. Başımı çevirip ağzını bulduğumda içimden bir hırıltı daha yükseliyor. Dilimi içine daldırıyorum, onun tadına oksijenden daha çok ihtiyacım var. Onun her parçasını üzerimde istiyorum, bana ona sahip olduğumu hatırlatıyor. Onun iyi olduğunu. Artık daha güvende çünkü herkes onunla uğraşmanın sonuçlarını bilecek.

Onun zevk iniltilerini içime çekiyorum, ben girip çıkarken ağzım onunkinde kalıyor. Daracık amcığı sikime yapışıyor. Mantık bana yavaşlamam gerektiğini söylüyor; sert kullanımım için çok sıkı, ama yine de yapamıyorum.

"Çok sıkıyorsun, küçük fare. Yapamam-"

"Durma." Tova başını geriye atıp boynunu bana doğru uzatıyor. Dişlerimi narin tenine batırma ve onu orada da işaretleme dürtüsüne karşı koymak imkansız, bu yüzden yapmıyorum.

Dişlerimi ona batırıyorum, hâlâ girip çıkmaya devam ediyorum. İlkel zafer içimden akıyor. Tova'nın tatlı seksi inlemeleri duşu dolduruyor, sadece daha sert gitmemi sağlıyor, aletim serviksine çarpıyor, vücudu her santimimi alıyor.

Tekrar tekrar içine giriyorum. Tova'nın amı ıslak ve sıcak, beni de onunla birlikte yakıyor. Serbest bırakılacağımı hissedebiliyorum. Yavaşlamıyorum ya da uzatmaya çalışmıyorum. İhtiyacım var. Ben benim tutmak

Ritim. Tova'nın amı etrafımda çırpınmaya başlıyor ve benimle birlikte olduğunu anlıyorum.

"Warren!" Adımı haykırıyor, amcığı sikimin etrafında kilitleniyor. Tova kollarımda paramparça oldu. Boşalıyorum, ona olabildiğince derin giriyorum, her damlanın rahim ağzına doğru salındığından emin oluyorum.

Yüzümü boynuna gömüp nefes almaya çalışıyorum. "Özür dilerim." Isırdığım yeri öpüyorum, narin teninde bir iz kalıyor. Tova nazikçe sevmek ve el üstünde tutulmak için yaratılmış. Kendini kontrol edemeyen bir hayvan tarafından parçalanmak için değil.

"Bunun için özür dileme," diye tersliyor Tova beni. Başımı kaldırıyorum. "İkimizin de buna ihtiyacı vardı." Parmakları saçlarımla oynuyor. Başımı sallayarak onaylıyorum. şu anda tam olarak konuşabileceğimden emin değilim. Onun yerine karımla ilgileniyorum, suyu kapatıyorum, sonra onu yavaşça ayağa kaldırıyorum ve etrafına sarmak için bir havlu alıyorum.

İkimiz de kuruduktan sonra onu tekrar kollarıma alıp oturma alanına götürüyorum, burada onu kanepeye yatırıyorum ve çok sevdiği şömineyi yakıyorum. Onu sık sık burada kitap okurken buluyorum.

Yanına döndüğümde, oturmadan önce onu tekrar kaldırıp kuağıma oturtuyorum. Başını omzuma yaslıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dakika boyunca sessizliğin tadını çıkartıyorum, onunla bunu yapabildiğim için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

"şimdi daha iyi misin?" Tova bana sarılmak için kayıyor. Ona giydirdiğim bornoz bir omzundan kayıyor.

"Seni ısıldım." Lekeye dokunuyorum, onu üzerinde bıraktığım için hem seviniyor hem de nefret ediyorum.

"ok sıcaktı." Tova dişlerini alt dudağına gömüyor. "O zaman ısırma işini bana bırak." Dudağını çekip çıkartıyorum dişlerinin arasına alıp öpüyor. Bir kıkırdama onu terk ediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sesin tadını çıkartıyorum. "Gölüşün, beni her zaman sakinleştiriyor." Bu ses onun iyi ve mutlu olduğunu anlamamı sağlıyor. "Haklıydın; buna ihtiyacım vardı."

"Ve bu beni sakinleştiriyor, Warren. Seninle başa çıkabileceğimi bilmek. Sana kimsenin bakamayacağı şekilde bakabileceğimi bilmek."

"Hiç kimse." Başımı sallıyorum. Karımın zel gleri var. En başından beri vardı. Her zaman ona çekildim, kendi varlığım onunki olmaya çalıştı. "Ama başının belada olmadığını düşünme." Tova burnunu kaşıdı, göz teması kurmadan odaya baktı. "Küçük fare."

"Marks'la tanıştım. Çok eğlenceli ve havalıydı." Kelimeler ağzından dökülürken yüzü parlak ve heyecanlıydı. Kahretsin, bana böyle baktığında kızmak zorlaşıyor.

"Beni aradı," diyorum ona. "Hepimizi aradı." "Gerçekten mi? Telefonu sakladığını gördüm. Uyanık olduğunu biliyordum. ama emin değildim."

"Gizlice dolaşmaktan hoşlanmıyorum ama ona elimden geldiğince gvendiğimi biliyorum."

"Yapabildiğin kadar mı?"

"Söz konusu sen olduğunda kimseye asla tam olarak gvenmeyeceğim."

Anlayışla başını sallıyor. "yle ya da böyle alışverişe ıkacaktık. Bu yüzden ortaya çıkması iyi oldu."

"Tova-"

"Oh hayır." Omuzları düştü. "Yasal adım değil."

"Anlıyorum, ama artık yalan yok."

"Yalan söylemedim."

"Tov-"

"Tamam, tamam," diyerek sözümü keşti. "Ama benden bir şeyler saklamak da yok. Deli biriyle ilgili bir sorun olduğunu bilseydim evde kalırdım. Eğer bana bir sorun olduğunu söylersen, buna güvenirim. Gerçek bir sorun" diye ekliyor. "Beni burada tutmak için bir neden değil çünkü bu seni daha iyi hissettiriyor."

"Seni duyuyorum," diyorum ona. Aslında onu çok iyi duyuyorum. Ondan bir şeyler saklamak istemiyorum. Sadece aramıza bir şey girmesini istemediğim için değil, aynı zamanda

Başka sırlar ortaya çıkarsa bana olan güveni sarsılır. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Tova'nın kaşları kalktı. "Bana her şeyi anlatabilirsin." Bunun doğru olduğundan emin değilim ama öyle olmasını istiyorum. Ve onun için bunu yapacağım. Tova'ma son nefesime kadar her şeyimi vereceğim.

Chapter Thirty-Three

TOVA

W Arren çok uzun süre sessiz kaldı. "Beni üzecek bir şey mi yaptın?" diye soruyorum. Belki de ona yardım etmem gerekiyordur. "Beni korkutuyorsun." Küçük, Garip bir kahkaha beni terk ediyor. "Eğer konu Z ise, onun gerçek kardeşin olmadığını zaten biliyorum."

"Değil. Açıkçası bundan bahsetmeyi düşünmemiştim. Bu saklamak istediğim bir sır değil." Demek öyle değilmiş. "Bu senin için bir şeyleri değiştirir mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Yani Z ve Cosima hakkında kafamda bir şeyler canlandı. Kardeş kavgası yapmıyorlar; hayır, bu ondan çok daha fazlası. "Bu benim için neden bir şeyi değiştirsin ki?"

"Kan bağı olmamak bazılarının hoşuna gitmiyor. Benim dünyamda bunu sevmeyecek ya da kabul etmeyecek pek çok insan var."

"Görücü usulü evliliklerin ve üst düzey ailelerin olduğu bir dünya." Evet, bunu görebiliyor ve neden saklamış olabileceklerini anlayabiliyordum.

Warren, "Benim için hiç önemli olmadı," diyor. Bunu ondan anlayabiliyorum. Z'ye çok saygılı davranıyor ve kan bağı olmadığını asla tahmin edemezdim.

Warren duygularından kopuk olabilir, hatta zaman zaman onlara sahip olmadığını düşünebilir, ama sahiptir. Çok daha derine inerler ve bağ kurarlar. Bunu Warren'ın

Kız kardeşine onu asla evliliğe zorlamayacağına dair söz vermişti. Ona neden böyle bir söz verdiğini o zaman anlamamış olabilir ama bunu gerçekten önemseydiği için yapmıştır.

Warren'ın bu açıdan farklı olması, onun ailesinin başına geçmesinin en iyi seçim olduğunu düşünmemin nedeni. Onu eski kurallar ya da inançlar değil, mantık yönlendiriyor. Tamam, bana dokunmayan şeyler söz konusu olduğunda mantıkla hareket ediyor.

"Sırf öyle olması gerektiği için birine körü körüne güvenmezsin. Bu iyi bir şey Warren, akıllı ve mantıklı bir şey."

"Bugünlerde kendimi pek mantıklı hissetmiyorum." Bana karşı hissettiği tüm duygularla başa çıkmanın onun dünyasını nasıl altüst ettiğini ancak tahmin edebilirim.

"Bana söyleyeceğin şeyi bilerek mi uzatıyorsun?" Kafasının karışık olduğunu görebiliyorum, bu da endişemi daha da artırıyor. Konudan çok uzaklaştık ve Warren'ın şu anda bu kadar açık olmasını sevsem de, beklemek beni öldürüyor.

"Sanırım öyleyim." Dudaklarının bir tarafı yarım bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sadece sen, küçük fare, beni saçmalıklarımınla çağırıyorsun ve konuşmadan önce tereddüt etmemi sağlıyorsun." Beni incitmek istemiyor.

"Bana ne söylersen söyle seni daha az sevmeyeceğim." Elimi uzatıp yanağını okşuyorum. "Ben yırtılıp atılacak türden bir kızım, o yüzden bana bırak koca adam." Bunun onun yaptığı bir şey olmadığını hissediyorum zaten. Hayır, bana zarar vereceğinden korksa bir şey yapacağını sanmıyorum.

"Ailenin bu evliliği neden kabul ettiğini öğrendim." "Doğru kelimenin 'kabul etmek' olduğundan emin değilim." Gülüyorum. Benim

anne ve babası çok üzgündü. Neyse ki son birkaç haftadır ikisi de rahatladı. Onlara alışveriş gezimden bahsetmeyeceğim.

"Sanırım haklısın," diyor Warren duygulanarak.

"Bu ailemle mi ilgili? Bana ne söylemen gerekiyor?"

"Evet, evlendiğimizde bu bilgiyi bilmediğimi söyleyerek önsöze başlamak istiyorum," diye itiraf ediyor. "Önemli olduğundan değil. Ben seni istedim. Bir yandan babamın bu konuyu zorlamasından memnundum ama bir yandan da kızgındım çünkü bunun seni hedef haline getirebileceğini biliyordum." Warren başını sallıyor.

"Yapma bile." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Ben güvendeyim, bir çizik bile yok. Ayrıca Warren, biz her zaman birlikte olmak için yaratılmıştık. Bir araya gelmemiz an meselesiydi. Eninde sonunda ayrılmak isteyecektim. Bir hayatım olacaktı ve bu seni zorlayacaktı."

"Gitmene izin vermezdim." Benim de ilk düşüncem buydu. Babası sadece işleri ilerletti.

"Ben bu hayatın içindeyim. Bunun içinde doğmadım ama-" "Bunun içinde doğdun," diye araya giriyor Warren.

"Sanırım mı? Sanırım babam hayatının büyük bölümünde sizin aileniz için çalıştı."

"Demek istediğim bu değil." Birkaç santim geri çekiliyorum. Warren kalçalarını tutarak beni yerimde durdurdu.

"Kaçmaya çalışmıyorum, ama ailem hakkında konuşuyorsun ve bana söylemek istemediğin şey her neyse oyalıyorsun."

"Babam seni kurtardı. Öz ailen öldürüldüğünde sen sadece birkaç haftalıktın." Söylediklerini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Russo ailesi katledilmişti. Sen hariç herkes. Dario seni beşiğinde uyurken bulmuş. Seni aldı."

Warren'ın söyledikleri zihnimde bir araya gelmeye başladığında, "Lanet olsun," diye fısıldıyorum.

"Seninle ne yapacağından emin değildi ama baban o sırada yıllardır onun için çalışıyordu. Babam ailenin çocuk sahibi olmakta zorlandığını biliyordu, bu yüzden seni onlara verdi."

"Bu yüzden mi bana Z'yi sordun, nasıl hissettiğimi?" Başını sallıyor. "Çok üzgünüm, küçük fare."

"Bunu hazmetmek çok zor." Warren bana bir kez daha ciddi bir şekilde başını salladı. "Kızgın değilim."

"Üzgün müsün?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi çok şey var ama üzgün müsün?" Başımı sallıyorum. "Benim için değil, gerçekten. Ailemi seviyorum. Öz ailem hayatta olsaydı bile, onlar benim ailem olmazdı. Ayrıca-" Ona bir gülümseme veriyorum, onu rahatlatmak istiyorum. "Olmam gereken yerdeyim. Seninle bir hayat istiyorum. Bunun mümkün olmadığını düşünmek istemiyorum."

"Her zaman çok tatlısın." Warren'ın eli yanağımı okşuyor. Dokunuşuna doğru eğildim.

"Bu tatlılığa ihtiyacın var," diye takılıyorum.

"İhtiyacım var," diye kabul ediyor ve gülümsememe karşılık veriyor.

"Aileme bildiğimi söylemeyelim, en azından şimdilik. Nereden geldiğimi bilmek istiyorum. Russo ailesinin kim olduğunu."

"Ne bulabileceğime bakacağım. Bunu kendi yöntemimle yapmak istiyorum. Babam aracılığıyla değil."

"Ne yapılması gerekiyorsa yapacağına güveniyorum."

Belki daha fazla üzölmeliydim ama bugün bana her şeyi kaybetmenin ne kadar kolay olabileceğini gösterdi. Sevdiğim tüm insanlar benim seçimim ve bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim.

"Seninle ilgili bir sırrım daha var." "Dahası mı var?" Ben gülüyorum. İkimiz de dikkatimizi

Yatak odasının kapısına doğru ilerlerken bir patlama sesi ve ardından bir inilti duydum. Warren beni kucağından kaldırıp yanına oturttu. Önümüzdeki masanın altına uzandı ve elinde bir silahla geldi.

"O lanet masayı oraya kim koydu?" Çift kişilik yatak odasının kapıları açılmadan ve Z yuvarlanarak içeri girmeden bir saniye önce homurdandığını duyuyoruz. Warren gelenin o olduğunu görünce rahatlıyor, silahını masaya bırakıp ayağa kalkıyor. "Neden benim odamdasın?" Dönüp kapıların arkasını işaret eder. "O masayı oraya sen mi koydun?"

Warren ona, "Burası senin odan değil," der.

Z rüzgâra karşı üç çarşafı ve bunu bilmek için elindeki viski şişesini görmeme gerek yok.

"Emin misin?" Şişeyi kaldırıp kocaman bir yudum alıyor.
"Cosima nerede?"

"Seni odana geri götürelim." Warren gitmesi için işaret etti.

"Cosima nerede?" Z tekrarlıyor.

"Gidip onu bulalım."

"Ben onu bulurum." Elini cebine atıp telefonunu çıkarır. Telefon parmaklarının arasından kayar. "Kahretsin." Z telefonu almak için eğildi ve viskisinin bir kısmını döktü.

"Onu daha önce hiç böyle gördün mü?" Warren'a fısıldıyorum, o da başını sertçe sallıyor.

"Bunun nesi var böyle?" Z dönüp yatak odasından çıkıyor. Warren da peşinden gidiyor. Koridorda durduklarını görmek için koltuktan fırlıyorum. Z elindeki viski şişesini sehpanın üzerine bıraktı. Bütün dikkati telefonundaydı. Öfkeyle ona dokunuyor.

Warren tekrar başını sallayarak bana doğru bakıyor.

"Seni alsak nasıl olur-"

"İşe yaramıyor." Viski şişesini kaptığı gibi karşı duvara fırlatıyor; şişe paramparça oluyor ve beni ürkütüyor.

Warren bana "Kımıldama," diye emretti. Öyle bir planım yoktu. Aslında, yapmayacağımı bilsin diye bir adım geri çekildim. "Senin neyin var böyle?" Z'ye doğru yöneliyor. *Lütfen kavga etme*, diye içimden sessizce dua ediyorum. Bir gün için yeterince heyecan vardı.

"Biliyorsun, biliyorsun ve alışveriş gezisine gitmesine izin verdin." Z, Warren'ın üzerine yürüyor ve yüzüne vuruyor. Warren uzun bir süre sessiz kalır.

"Zor, biliyorum, ama onları kilit altında tutamayız, yoksa etrafta sinsice dolaşırlar. Bir insanı ne kadar kontrol etmeye çalışırsanız, o kadar sert savaşırlar." Z biraz sönmüş gibi görünüyor. "Git uyu. Kız kardeşimiz-"

"Kız kardeşim değil."

"Sarhoşsun, ciddi olamazsın." Bence öyle. "Yoksa bu kadar üzülmezdin." Warren'a burada gerçekten neler döndüğünü anlatmam gerekecek. Konu ilişkilere gelince saflığı gerçekten parlıyor. Ona gerçeği söylediğimde yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Anlamıyorsun amına koyayım." Z başını sallıyor. "Kızı aldın."

"Haydi, yatağa. Cosima'nın şimdilik çiftlikten ayrılmaması için emir var. Kilit altındayız." Dirseğini tutacak oluyor ama Z onu geri çekiyor.

"Ben gidiyorum." Z döner ve gider. Warren koridorda gözden kaybolana kadar onu izler.

Warren kapımızı kapatıp arkasından kilitliyor.

"Ona aşık." Sözleri beni şaşırttı. Sanırım düşündüğüm kadar saf değilmiş.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sahte bir şaşkınlık taklidi yapıyorum. "Biliyor musun?"

"Parçaları birleştiriyordum. Onunla nasıl olduğunu. Bunu bir düşün. Kimin için aşırı çılgınca davranabilirsin?" Sanki çok düşünüyormuşum gibi parmağımı dudaklarıma vuruyorum.

"Kahretsin." Warren kapalı kapılara doğru bakıyor. "Peki ya o?"

"O da bu işin içinde ama ikisi de bunu itiraf etmeyecek."

"O saatli bir bomba. Onu hiç böyle görmemiştim." Ben de görmedim. Z rahat, eğlenceli ve çok zeki biri. "Belki de Cosima için Avrupa'ya dönme zamanı gelmiştir."

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Gitmek istiyorsa sorun değil, ama kalmak istiyorsa burası onun evi." Onun burada olmasından ben de hoşlanıyor olabilirim ama bunu Warren'a söylemeyeceğim. Bana arkadaş bulmaya çalıştıktan sonra, onun kalmasını isteyebilir. "Bunu anlamalarına izin vermelisin. Ama bazen küçük bir dürtmenin zararı olmaz. Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Dürtmek." Warren sırtarak yanıma geldi. Beni ayaklarımdan kaldırıyor ve bacaklarımı ona doluyorum. "Dürtmek mi istiyorsun?" Şimdi alaycı ve hafif. Onun bu yönünü seviyorum. Kimi kandırıyorum ki? Tüm yönlerini seviyorum, çılgın olanları bile.

"Beni dürtmene izin verebilirim." Warren beni yatağa götürüp yatırıyor.

"Olabilir mi?"

"Hâlâ bir itirafın daha var," diye hatırlatıyorum ona. "Unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Warren elimi kaldırıyor. "Yüzüğün." Pırlantalar tüm yüzüğü kaplıyor. Sade ama yine de zarif ve güzel, göz alıcı olmasını seviyorum.

"Marks'tan kısa bir süre sonra tehlikede olduğun konusunda beni uyardı."

"Yüzüğüm mü?" Görmek için elimi çeviriyorum ama anormal görünen bir şey yok.

"İçinde bir çip var." Neredeyse utangaç görünüyor. Yakışıklı yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade. Buna sevimli diyebilirim.

"Bu biraz havalı," diye itiraf ediyorum. "Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." Warren'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?" Gülüyorum. "Bu sana huzur veriyor mu?"

"Evet."

"Güzel." Kollarımı boynuna dolayarak onu aşağı çekiyorum. "Şimdi benim dürtmem ne olacak?"

"Kahretsin, seni seviyorum, küçük fare." Ben daha onu sevdiğimi söyleyemeden Warren'ın ağzı benimkini kapıyor ama o bunu zaten biliyor.

Şimdi tek yapmam gereken buradaki diğer insanların birbirlerine olan aşklarını fark etmelerini nasıl sağlayacağımı bulmak.

Z'nin kızı elde etmesini ve Marks'ın da kıllı kalçalı erkeğini bulmasını istiyorum. Hepsi zamanında olacak. Olması gereken kaderin ellerinde, belki bu sefer benim küçük bir dürtmemle. Ne de olsa evin hanımı benim.

Epilogue

WARREN

E-postalarımı kapatmadan önce zamanı kontrol ediyorum, bu sabah erken saatlerde tamamladığım sözleşmelerin sonuncusunu gönderiyorum. Bay Woods'un şirketinin satışa çıkması oldukça uygun oldu. Karısı bununla uğraşmak istemedi, ayrıca sigorta ödemesini de aldı. Para için bu işin içindeydi.

Aşırı dozdan ölmeden önce sadece birkaç ay kullanmıştı.

Ben de araya girip ondan en düşük fiyata satın aldım. Bu da benim işime yaradı, çünkü tüm depo ve rıhtımlarım ağzına kadar doluydu.

Bu da genişlememi kolaylaştırdı. Bay Woods'un alevler içinde kalması bir avantajdı. Arazide sıfırdan başlayabilirdim. Şimdi o yeni depoları da tamamladım. Büyüyoruz, genişliyoruz ve bu ortalama bir göz için oldukça yasal görünüyor. Woods ailesinin çöküşüyle bir ilgim olduğundan değil. Onlar sonunda kendi sonlarını hazırladılar.

Mutfaktan geçerken Şef Marcello'ya başımla selam verdim. Tonlarca küçük lokma yapmakla meşguldü. Bugün çarşamba ve çarşamba kızlar gecesi. Karımın nerede olduğunu kontrol etmeme gerek kalmadan zaten biliyorum.

Bahçesine doğru gidiyorum. Girişte durup onu izliyorum. Güneş onun üzerinde parlıyor ve başının üzerinde bir hale varmış gibi görünmesine neden oluyor. Şu anda

Dizlerine kadar inen elbisesi, bu gece kütüphaneyi süsleyecek başka bir çiçek seçerken rüzgârda savruluyor. Tova arkadaşları geldiğinde her şeyi yapar. Ondan uzak kalmaktan nefret etmeme rağmen böyle geceler geçirmesini seviyorum.

Beni gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor. Tam göğsümden vuruyor, içimde sadece onun yapabileceği duyguları ateşliyor. Bu küçük kadın benim tüm dünyam. Ona doğru ilerliyorum.

"Bana balayımızı hatırlatıyorsun." Çıplak omzunu öpüyorum, onu Hollanda'dan başlayarak tüm Avrupa'ya götürdüğüm bir aylık gezimizin güneşi hâlâ üzerinde. Çiçekler için ziyaret edilecek en iyi yerlerin haritasını çıkarmıştım. Tova her saniyesine bayıldı. İlk kez evinden uzak kalıyordu. Onun yeni şeyler deneyimlemesini izlemek hoşuma gidiyordu. Gözlerinin nasıl parladığını ve bunun yüzüne nasıl bir gülümseme getirdiğini.

"Bunu yolculuk sırasında yaptığımız için mi?" Eli, oluşan küçük yumruyu kavırıyor. "Yoksa çiçekler için mi?"

"Hepsi." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Harikaydı. Sıradaki Japonya için sabırsızlanıyorum. Çiçekler..." Tova hülyalı bir iç çekiş yapar. "Mükemmellik." Gelecek ay gidiyoruz. Bu muhtemelen bebek gelmeden önceki son seyahatimiz olacak.

"Buna katılabileceğimden emin değilim. Dünyanın her yerinde bulundum ve şimdiye kadar gördüğüm tek mükemmellik sensin."

"Oh, her neyse." Yanakları pembeleşiyor, yüzünü utangaç bir gülümseme kaplıyor. "Parmağında yüzük ve içimde bebek var zaten. Yumuşak konuşmaya gerek yok."

"Kimsenin beni tatlı dilli olmakla suçladığını sanmıyorum."

Tova gülüyor. "Muhtemelen hayır."

"Ama dediğin gibi karıcığım, zaten parmağında yüzük ve karnında bir bebek var. Yalan söylemek için bir nedenim yok." O mükemmel. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor. Tova

ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Evet." Parmaklarını gömleğimin ön kısmına geçiriyor. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kızlar da öyle. Küçük kıyafetler yapmaya başlamak istiyorlar, ben de öyle."

"O zaman gidip öğrenelim." Elini tutuyorum ve onu evin içine doğru götürüp ön kapıdan çıkarıyorum. Şehir yolu çok uzun değil. Gerektiğinde kalabilmemiz için orada bir yer tutmayı konuştuk ama Tova acelesi olmadığını söylüyor. Çiftlikte mutlu olduğunu söyledi. O mutluydu, ben de mutluyum. Önemli olan tek şey bu.

Doktorun muayenehanesine girdiğimizde Tova, "Burada kimse yok," diyor. "Bekle, bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Tabii ki yaptın." Dr. Wills bekleme odasına geldiğinde kendisi de gülüyor. Dr. Wills şehirdeki en iyi kadın doğum uzmanıdır. Onu iyice araştırdım. Evli ve birkaç çocuğu var. İstedikim de buydu: karımın vücudunun yaşayacağı şeyleri gerçekten anlayabilecek bir kadın.

"Bayan Marino." Dr. Wills önce karımı selamladı ve elini sıktı.

"Bana Tova de."

"Tova." Ona sıcak bir gülümseme verdi. "Siz de Bay Marino olmalısınız."

"Benim." Ben de onun elini sıkıyorum.

"Sonunda sizinle yüz yüze tanışmak bir zevk. Ortağın ekstra ilgili olması ve elini taşın altına koymak istemesi her zaman hoşuma gitmiştir."

"Karım söz konusu olduğunda her zaman işin içinde olurum." Elimi Tova'nın sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Tova şakayla karışık, "Bana takmış durumda," diyor ama ikimiz de bunun şaka olmadığını biliyoruz. Aslında söylediklerinde şaka olan tek şey "biraz" kısmı.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor." Dr. Wills gülüyor. "Geri gel. Eminim bebeğin kalp atışlarını dinlemek ve cinsiyetini öğrenmek istersiniz."

"Evet, lütfen!" Tova topuklarının üzerinde zıplıyor. "Bu gece kızlar gecesi ve dikiş dikerken kitaplardan konuşacağız ve herkes bebek eşyaları yapmaya başlamak istiyor."

"Kulağa hoş geliyor." Dr. Wills muayene odasının kapılarından birini açıyor.

"Burası gerçekten çok sessiz," diyor Tova.

"Bay Marino tam bir mahremiyet istedi." Ben istedim. Bu, karımın dört gözle beklediği bir an. Tüm ilginin onun üzerinde olmasını istiyorum. Tova her zaman başkalarına odaklanır. Bunun tamamen onunla ilgili olmasını istiyorum.

Ayrıca kimsenin ona ulaşmasını istemiyorum. Dr. Wills ve ben bunu zaten iyice konuştuk. Başta benimle çalışmak konusunda biraz ürkekti ama para pek çok insanı ikna edebilir ve Dr. Wills de bu konuda bir istisna değildi. Yine de, ödemesinin bir hayır kurumuna bağış şeklinde yapılmasını istediğinde beni şaşırtmıştı. Bunun için ona daha da saygı duydum. Birçokları buna abartılı diyebilir ama umurumda değil.

Dr. Wills bizi yalnız bırakmak için odadan çıkmadan önce, "Üzerini değiştirmeni istiyorum, sonra başlayacağız," dedi. Tova çabucak soyundu.

Cinsel dürtülerime hükmediyor ve çoktan oluşmuş olan küçük yumru da bir istisna değil. Onu görmekle ilgili bir şey var, o ve beni birlikte temsil ediyor. Bizim yarattığımız bir hayat.

Çocuk istemeyi hiç anlamamıştım. Şimdi ihtiyacını anlıyorum. Çocuk sahibi olmak hiç radarıma bile girmemişti. Küçükken babamın mirasçılardan bahsettiğini hatırlıyorum. Ben önemsemedim. Çocuklar oldukça can sıkıcı ve çok iş çıkarıcı olabiliyor. Bana hiç cazip gelmiyordu.

Tova'nın eşim olacağını öğrendiğimde, bu fikirle dolup taşım. Buna ihtiyacım vardı. Eşim benim için her şeyi eskisinden farklı kılıyor. Sanırım ben

Onunki her zaman bu kadar parlak parlarken dünya farklı bir ışıık altında.

Tova elbiseyi giyerken, "Aklına bir şey gelmesin," diye takılıyor. Onu kucağıma alıp masanın üzerine oturtuyorum. "Ayağa kalkabilirdim, biliyorsun."

"Biliyorum. Sana dokunmak istedim." Başını geriye attı. Eğildim ve onu öptüm. Yüksek sesli, tekrarlanan bir vızıltıyla bölündük.

"Bilmek için ölüyorlar ama beklemek zorundalar." Tova ellerini birbirine sürtüyor. "Onlara bebeğin cinsiyetini açıklatacağım."

"Ne?"

"Hiçbir şey." Tova başını sallıyor. "Herkes çok heyecanlı olduğu için onlarla birlikte yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Eminim senin cinsiyet açıklamana bayılacaklardır." Tova erkek eşlerimden birkaçıyla arkadaş bile oldu. Onlar da kızlar gecesine geliyorlar. Evimize fark ettiğimden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bir hafiflik getirdi. "Ne yiyeceğimizi düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Bunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Sanırım-" Dr. Wills kapıyı açmadan birkaç saniye önce kapı çalındığında Tova sözünü yarıda kesti.

"Hazır mıyız?"

"Çok hazırız!" Doktor onu hazırlarken Tova arkasına yaslanıyor. Kalp atışının sesine hazırlıklı değilim. "Ohh." Tova'nın gözleri yaşlarla doluyor. Bir duygu dalgası boğazıma doğru ilerlemeye çalışıyor.

"Her şey harika görünüyor," diyor Dr. Wills. Söylediği diğer birkaç şeyi kaçırıyorum. Gözlerim monitörde. Bu bizim bebeğimiz. Küçük faremin elini tutuyorum. "Cinsiyet için hazır mısın?"

"Evet," diyorum Tova bile gülümsemeye fırsat bulamadan. "Bir kız bebeğiniz olacak."

"Evet," diyorum tekrar.

"Bir kız." Tova'nın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Eğilip onu öpüyorum. "Bir kızımız olacak." Doktorun söylediğini duydum.

odadan çıkarken bizi yalnız bırakacak. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Doğru."

"Gerçekten mi? Bir kız çocuğu bazı erkekleri korkutur."

"Bir kız bebeğimizin olması diğer erkekleri korkutmalı." Tova kıkırdamaya başladı. Kahretsin, bu sese bayılıyorum.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, küçük fare," diyorum ona, elim karnına gidiyor. "Hep kız bebeklerim olsun isterdim."

"Şimdilik buna odaklanalım."

"Şimdilik," diye kabul ediyorum, daha birçoklarının olacağını bilerek. Kahverengi kıvrıkcık saçlı, gözlüklü küçük kızları görebiliyorum. Bu dünyada daha çok Tova's'a ihtiyacımız var.

Bu, evren için yaptığım tek iyi şey olabilir.

* * *

Umarım Yeni Bir Hükümdarlık Serisi'nin ilk kitabını sevmişsinizdir.

Sırada Cosima ve Z'nin hikayesi var! Ön sipariş, [Onur ve İddia](#), 25/07/2025'te için kaydırmaya devam edin. Bir göz atmak

Lucy Darling kitaplarının ne zaman çıkacağını öğrenmek için haber bültenime katılın. [BURAYA TIKLAYIN](#)

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LUCY DARLING

HONOR &
CLAIM

COVER
COMING
SOON

Honor and Claim

O her zaman benim her parçamı tüketmenin bir yolunu buldu.

Onur ve İddia, uzun soluklu, bağımsız, tatlı ve baharatlı bir mafya romanıdır.

Sahiplenici bir alfa erkeği, takip, saplantı, gizli bir bebek, buharlı sahneler, sivri dilli bir kadın kahraman ve bir suç imparatorluğu içeriyor.

Bu, Yeni Bir Saltanat Serisinin ikinci kitabıdır. Aldatma yok, OW draması yok ve HEA her zaman garantidir! Her biri bağımsız olacak

A NEW REIGN

Chapter 1

COSIMA

"Bu konuda üzülmeyeceğiz ya da özür dilemeyeceğiz." Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyorum. Adrenalinden olabilir ama kendimi sakinleştiremiyorum.

Duygu karmaşası içindeyim, ki bu benim için şaşırtıcı değil. Kontrol k o n u s u n d a hiçbir zaman iyi olamadım, özellikle de duygularım söz konusu olduğunda. Bunu biliyorum ve kendimi dengelemeye çalışıyorum, ancak o anın sıcaklığıyla aynı şekilde karşılık veriyorum. Bana verdiğiniz enerjiyi ben de size geri vereceğim.

Bu yüzden adamı bıçakladım; bunu hak etmişti. Pislik herif beni tersledi ama bunu ben istemiştim. En iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum, arkadaşlarımı ve baldızımı koruyordum. Zaten sapık da onların peşindeydi.

Baldızım ailemin yaşadığı dünyayı sadece sıyırıp geçti. O dünyanın kıyısında yaşadı ve Tova çok tatlı biri. Bir pisliğin onu bizden almasına asla izin veremezdim. Yurtdışındaki okulumdan döndüğümünden beri onunla çok yakınlaştık.

O adam silahını çektiğinde, ailemin bana öğrettiği şeyi yaptım. Zamanımı bekledim ve dikkatini Tova'dan uzak tutmaya çalıştım. Kapıdan girdiği anda kimin peşinde olduğunu anladım. Baldızım, hepimizin Savaş dediği en büyük kardeşim Warren'la evlendi.

Savaş ailemizi ele geçiriyor, babamız yarı emekliliğe ayrılıyor. Babam tüm hayatım boyunca şehrin kalesini elinde tuttu; gerçekten tek bildiğim bu. Şimdi onun yerinde Savaş var ve kardeşim babamdan farklı.

Bana göre çok daha ölümcül, ama aynı zamanda çok rasyonel ve değişiklikler yapmaya ve daha yasal olmaya niyetli ve işe yarıyor. Diğer insanlar bundan memnun değildi. Savaş'ın umurunda bile değildi.

Ta ki Tova'ya kadar. İnsanlar ona olan sevgisini zayıf bir nokta olarak gördüler ve kaydığını düşündüler. Artık mantıklı davranmıyordu. Onun peşinden gitmeye çalışmak gibi bir hata yaptılar.

Bu onlar için iyi sonuçlanmadı ve belki de Tova'yı almak için bir plan yapacak kadar aptal oldukları için birini bıçakladım. Olur böyle şeyler. Bir teşekkür kartı, belki de güzel çikolatalar almalıyım.

Tek aldığım Z'den bir fırça yemek oldu, ama bugünlerde bu olağan bir durum. Adam bana karşı, birlikte büyüdüğü kardeşlerimden daha otoriter.

Z'nin bu konuda neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. Ailemi onun koruduğu gibi koruyordum. Sanırım benim yeterince yetkin olmadığımı düşünüyor. Herkes onun gibi dahi olamaz.

Tabii, bunu genellikle bir ekranın arkasından yapıyor, ama aynı şey. Ne çifte standart. Ama yine de, Z ve ben birkaç yıldır anlaşıyoruz. Her konuda beni tersliyor. Ben daha iyi olduğumdan değil.

İşlerin ne zaman değiştiğinden emin değilim ama değişti. Kardeşlerimden daha zorba, ki bu çok şey ifade ediyor. Ama bir zamanlar yakındık. Ona tüm dünyada bana en yakın kişi diyebilirdim ve lanet olsun ki bunu özlüyorum, onu özlüyorum.

Hayatım boyunca, Z hep etrafımdaydı. Babam onu daha küçük bir çocukken eve getirmiş. Ben daha doğmamıştım.

Annem o sırada bana hamileymiş. Kardeşlerimle birlikte büyüdü ve hep onlarla birlikteydi.

Z her zaman bana karşı daha korumacıydı ama aynı zamanda biz küçükken hayatımda daha aktif bir rol aldı. Sonra işler değişti. Tam olarak ne zaman ya da neden olduğunu bilemiyorum ama değişti. O ve ben artık sadece kavga ediyor gibiyiz.

Avrupa'ya okula gittiğimde işlerin düzelebileceğini düşünmüştüm ama geri döndüğümde ya beni görmezden geliyordu ya da şu ya da bu konuda üstüme geliyordu. Bir süredir kışında bir sopa var. Bu da beni her zaman ona karşılık vermeye itiyor.

Ama bugün farklıydı. Z'nin kendini böyle kaybettiğini hiç görmemiştim. Bu sefer ukalaca bir cevap vermedim. Gözlerinde sadece öfkeyi değil, endişeyi de görebiliyordum.

Yüzüme bağırıp sonra da kendini kaybettikten sonra gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ettim. Bu çok şey ifade ediyor çünkü birkaç dakika önce yüzüme silah dayanmış, arkadan vurulmuş ve birini bıçaklamıştım ve tüm bunlar sırasında gözyaşlarına yakın bir yerde değildim.

Şu anda bile Z'nin sert sözlerini düşününce gözlerim yanmaya başlıyor. Gidip onunla konuşmalıyım. Belki de Marks olayı için ona minicik bir özür borçluyumdur. Onun da geleceğini kimseye söylememiştik. Bu sefer çok ileri gitmiş olabilirim ama kendimi savunmam gerekirse, alışverişe gitmeyi zaten planlamıştık.

Küçük yan görevimiz olacakları değiştirmede. Ayrıca, Marks orada olmasaydı ve neler olduğunu duyabilmeleri için telefonumla onları aramasaydım, kim bilir neler olurdu. Bir daha düşündüm de, ona hiçbir şey borçlu değilim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve aslında hissettiğim acıya değil öfkeme odaklanıyorum.

Ayrıca! Yan göreve gitmek zorunda kalmamın sebebi de oydu. Z'nin bilgisayarlarla arası iyi. Kimi kandırıyorum ki? Adam bir

onlarla dahi. Bir şekilde telefonuma girdiğine ikna oldum. Her zaman ne yaptığımı bilir ve üç adım öndedir.

Bu yüzden alışveriş maceramıza çıktığımızda Tova'nın arkadaşı Marks'ı da davet ettik. Marks hem haklı olup olmadığını görmek hem de onu telefonumdan çıkarıp çıkaramayacağını görmek için telefonuma bir göz atacaktı.

Yani, telefonumda ilginç bir şey yok ama belki bir kız Kindle'ına bakmasını istemez. Bu tür şeyler özeldir ama Z söz konusu ben olunca özel hayatın gizliliğine pek inanmıyor.

Kendime bakamayacağımı düşünüyor. Umarım bugün sonunda başımın çaresine bakabileceğimi göstermişimdir. Panik yapmadım ve yapılması gerekeni yaptım. Bu bana ne kazandırdı? Çılgılık attırdı.

Bana hemen hemen şımarık bir velet olduğum söylendi. Bunu kabul edebilirim. Yani, bu ailedeki tek kız benim ya da Tova'dan önce öyleydim. Her şeyin bir oyun ve şaka olduğunu düşündüğümü söylemesi beni çok etkiledi.

Kısmen haklı olabilir. Onun dikkatini çekmek için bir şeyler yapıyorum. Bunu inkâr edemem. Oyun parkında bir tür tepki almak için aşkımın saçını çeken çocuğa dönüştüm.

Ya gülersiniz ya da ağlarsınız. Mizahı zırh olarak kullandığımı biliyorum. Sonra "*Seni neden Avrupa'da tuttuğumuzu merak ediyorsun*" dediğinde, bu beni derinden yaraladı.

Sanki kimse beni burada istemiyormuş gibi hissettirdi. Ben de Amerika'ya geri dönmek istiyordum ama defalarca ertelendim. Geri dönmem en iyisi olabilir.

Onu özlerdim. Kahretsin, yanımdayken bile onu özlüyorum. Geri dönmeyi düşünmek kalbimi acıtıyor. Gittiğim süre boyunca ağrıyordu. Z'nin beni özleyeceğini ummuştum ama öyle görünmüyor.

Eğer zaten belli değilse, ona aşığım. Sanırım onu hayatım boyunca sevdim. Ne zaman olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama yemin ederim ki hissettiklerim sanki sonsuza dek oradaymış gibi geliyor. Her zaman benim bir parçam.

Onunla gerçekten konuşmam gerek. Bunu çözmeye çalışmalıyım. İşleri bu şekilde bırakmamayı tercih ederim. Götlük yapıyor olabilir çünkü o da bunu hissediyor. Aramızda süregelen bir gerginlik var. Bunu hisseden tek kişi ben olamam.

Kardeşim ve Tova'yı birlikte izlerken, Warren bazen ona umutsuzca aşık olduğunu fark etmeyen bir pislik gibi davranıyordu. Her zaman ne düşündüğümü söyleyen biri olmuşumdur, konu Z'ye gelince hariç. Odasına gidip onunla konuşmalıyım. Bunu yapmazsam asla uyuyamayacağım ya da ayrılma konusunda doğru kararı veremeyeceğim. Her şeyi ortaya dökebilirim.

"Yapıyorum," diyorum, kendime moral vermeye çalışarak. Aceleyle banyoya giriyorum, saçlarımı kabartıyorum ve dudaklarıma parlatici sürüyorum. Geç oldu; daha fazlasını yaparsam çok çabalıyormuşum gibi görünecek. Yalvarmayacağım. Sadece bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Bu şekilde yaşamaya devam edemem.

Pijamalarımı değiştirmeyi tartışıyorum. Birkaç yıl önce aldığımda tam dizime gelen küçük tatlı bir uyku elbisesi. Z'den aldığım Noel hediyelerinden biriydi. Şimdi daha kısa ama yine de sık sık giyiyorum. Bana onu hatırlatıyor.

Etrafta kimse var mı diye bakmak için başımı odamdan dışarı çıkarıyorum. Bu ev çok büyük; burada çok insan olsa bile, asla öyle hissettirmiyor. Etrafın temiz olduğunu görünce aceleyle odamdan çıkıyorum ve koridordan Z'nin odasına doğru ilerliyorum.

Normalde burada kalmıyor ama kardeşimin düğünü için herkes eve dönmüştü. Şimdi benim dışımda herkes gitti, bu yüzden Z'nin kaldığını düşünüyorum. Eminim bana göz kulak olmak için buradadır, bir şey yapmadığımdan emin olmak için. Gerçekten ne yapacağımı düşünüyor? Yine birini bıçaklayacağımı mı?

Z'nin odasına vardığımda, yumruğum kapıyı çalmadan önce havada asılı kalıyor. Bunu yapabilirim. Kapıyı çalmadan önce kendime bir moral konuşması daha yapıyorum. Kulağımı kapıya dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Kulaklıklarını takmış milyarlık bilgisayarının başında olabilir.

Kapı kolunu kontrol ediyorum, kilitli değil. Normalde kilitlidir. Odasını kilitli tutuyor. Bana o kadar kızdı ki kilitlemeyi mi unuttu? Yavaşça açıp içeri bakıyorum, onu masasında bir milyon monitörle görmeyi bekliyorum ama yok. Tek ışık ekran duvarından geliyor ve odaya yumuşak bir mavi yayıyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Eğer şehre gittiye, bu beni çok kızdıracak. Tamam, kızmış gibi yapacağım ama gerçekten hissedeceğim şey acı olacak. Bugün olanlardan ve benim için endişelenmesinden sonra çiftliğe geri döneceğinden emindim. Benim yanımda olmasını istiyorum.

Odasına doğru ilerlerken aklıma gelen ilk düşünce, onu gözetlemem *gerektiği*. Ev bu kadar büyük olunca, herkesin yatak odası mutfak olmayan küçük bir apartman dairesine benziyor. Z'yi yatakta uzanmış, kolunu gözlerine siper etmiş görünce yürümeyi bırakıyorum. Uyanık olup olmadığından emin olmadan sürünerek ilerliyorum. Keşke uyuyakalmış olsaydım. Normalde Z hep uyanıktır, öyle görünüyor.

Yavaşça yatağın ona en yakın tarafına oturuyorum, onu uyandırmak istemiyorum. Birkaç saniyeliğine de olsa onu izlemek istiyorum. Her zamanki gibi, kontrolüm yok. Yüzünün üzerine atılmış koluna dokunmak için uzanıyorum. Asla fırsatım olmuyor. Z hareket ediyor, kolumu yakalıyor ve beni ters çevirip sırt üstü yatırarak altına sıkıştırıyor.

"Z, benim," diye nefes nefese kalıyorum. Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Her zaman sensin," diye cevap veriyor, ağzı ağzımı ele geçirmeden önce, ne demek istediğini sormama fırsat vermeden... ama ağzı ağzımdayken, başka hiçbir şey umurumda değil çünkü benim için de her zaman o oldu.

Şimdi ön sipariş verin!

Connect with me!

Also by Lucy Darling

[Meant Meant](#)

[to Beto Love](#)

[Love on the Line](#)

[Love Love Forever](#)

[in the Mix Love](#)

[Undefeated Love](#)

[You Always](#)

[Bana Ol Bana](#)

[DönAit](#)

[Never Let Go](#)

[Never Been Kissed](#)

[İddiasını Takip](#)

[Etmek Gelinini](#)

[Takip Etmek](#)

[Daima Kovboyu](#)

[Kovboy Onun Daima](#)

[Onun Kızı](#)

[Sadece O](#)

[Sadece Bu](#)

[Gece](#)

[Onun Sonsuz](#)

[Kızı Onun Sonsuz](#)

[Aşk](#)

[Tatil İçin Eve Geliyor](#)

[Onun İçin Eve Geliyor](#)

[209 Wedding Lane](#)

[831 Marriage Lane](#)

[Sadece Bir](#)

[Bakış Benimsin](#)

[Güzellik ve Serserilik](#)

[Güzellik ve Centilmenlik](#)

[Çarpılmış](#)

[Aşk Saf](#)

[Altın](#)

[Saf Baştan Çıkarma](#)

[Saf Aşk](#)

[Sadece Noel](#)

[Onların Karlı Gecesi](#)

[Güzellik ve Milyarder](#)

[Sadece](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Sadece Günişığı](#)

[En Tatlı Takıntı En](#)

[Tatlı Sır](#)

[Noel Sürprizi](#)

[Sonsuza Kadar Sevgilim](#)

[Masumiyetin Yaprakları](#)

[Neverland](#)

[DiyarıHarikal](#)

[ar](#)

[Mirasçıyı Kovboy Kızı](#)

[YakalamakYakalamak](#)

[Günahın İçinde Doğmak](#)

[Bully](#)

[The One](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Söyle Sonsuza](#)

[Kadar Sahip Çık](#)

[Bana](#)

[Benim](#)

[Olduğunu Söyle](#)

Lighthouse Landing Serisi

[Bana İhtiyacın Olduğunu](#)

[Söyle Seni Sevdiğimi](#)

[Biliyorsun](#)

[Sen Benim Her Sebebimsin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

